

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**SUSAN
MALLERY**
Düşlerdeki Sevgili
ABBY GREEN
Karanlık Şato

SUSAN MALLERY

Düşlerdeki Sevgili

Jill, hata yaptığını gayet iyi biliyordu ama Craig'in ve çocukların sevgisini o kadar çok istiyordu ki, kendine engel olamıyordu. Yüreği bu çocuklar ve babaları arasındaki sevgiyle burkuluyor, bu sevgiden kendi payına da bir parça düşmesini, onlar için sırlarını açtıkları, üzüldüklerinde, incindiklerinde yanına koştukları, yokluğuna dayanamayacakları insan olmak istiyordu.

Yıllarca yalnız yaşadıktan böyle şeyler istemesi çok mu yanlıştı?

Evet, çok yanlıştı çünkü sonuç olarak sadece bir bakıcıydı ve istekleri gerçek dışıydı.

Yine acı çekecek, yine üzülecekti...

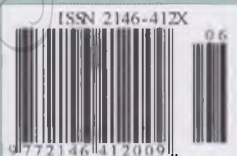
Çünkü sadece bir bakıcıydı...

ABBY GREEN

Karanlık Şato

Muhteşem Da Silva sonunda ortaya mı çıkıyor?

Cesar Da Silva, hem ailesi hakkındaki sırlar ortaya çıktığı hem de şatosunda çekilmekte olan filmin setinde, başrol oyuncusu Lexie Anderson'u öperken yakalandığı için magazin basınının manşetlerinden düşmüyordu. Güvenilir bir kaynak da, Bayan Anderson'un geçmişteki kalp kırıklıklarını gidermesine yardım etmesini öneriyordu. Da Silva ve Anderson'un kimyaları tutarsa, hayatlarında muhteşem patlamalar olabilirdi.

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN SR-1 2015/06

Fiyat: 11.90 TL / Kâğıt: 15.90 TL

ROMANIN KARAKTERLERİ

Jill Bradford

Romanın kadın kahramanı

Craig Haynes

Romanın erkek kahramanı

Ben

Craig'in en büyük oğlu

C.J.

Craig'in ortanca oğlu

Danny

Craig'in en küçük oğlu

Krystal

Craig'in eski karısı

Aaron

Jill'in eski kocası

Travis

Craig'in kardeşi

Jordan

Craig'in kardeşi

Kyle

Craig'in kardeşi

Austin

Craig'in aile dostu

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

TAM DUŞTAN sıcak su akmaya başlamıştı ki, zil çaldı. Jill Bradford dişlerini gıcırdattı. Ne zamanlamaydı ama. Bir eliyle bornozunu kapıp diğer eliyle de suyu kapatırken, belki de evin konumu yüzünden diye düşündü. Her banyoya girdiğinde kapı çaldığına göre banyonun ışığı binanın ön tarafına yansıyor olmalıydı. Herhalde insanlar ışığı görünce evde olduğunu anlıyorlardı. Önceki gün kurabiye satan iki kız gelmişti. Ondan önceki gün de bir derginin aboneliği için kapıya dikilmişlerdi.

Zile yeniden basılınca Jill adımlarını hızlandırdı. Birden kapıyı böyle alacaklı gibi çalan kaba birinin karşısına bornozuna sarınarak çıkmaya zahmet etme diye düşünecek oldu ama hemen vazgeçti. Onda böyle şans varken kapıdaki polis molis olurdu da hiç yoktan tutuklanıverirdi.

Gelen her kimse yeniden zile asıldığında kapıya yaklaşmıştı. Sonunda parmak uçlarında yükselip minik delikten dışarıyı dikiz etti. Eder etmez de gözleri kocaman açıldı.

Polis...

Jill bornozunun kuşağını iyice sıkılaştırıp anahtarı çevirdi ve kapıyı açtı. “Buyurun...”

“Bayan Jill Bradford?”

“Evet.”

“Adım Craig Haynes.”

Polis memuru isminin bir şeyler ifade etmesi gerekirmiş gibi bir süre durakladı. Jill de adama şaşkın şaşkın bakıp gözlerini kırıştırdı. Aynı

anda adamı süzmekten de geri durmadı. Uzun boyluydu. Hatta Jill'e göre fazla uzundu. Adamın yüzüne bakabilmek için deyim yerindeyse boynu kırılacaktı. Gerçi boynunu kırmaya değerdı. Adam dalgalı siyah saçları, kahverengi gözleri ve düzgün hatlarıyla bir manken olabilecek kadar yakışıklıydı. Ağzının şeklini ve çene yapısını iyice inceledi. Öyle parlak bir hafızası olduğu söylenemezdi ama onun kadar hoş birini unutmaması mümkün değildi.

Bakışları adamın göğsüne kaydı. Kısa kollu siyah üniforması kaslı vücudunu gözler önüne seriyordu. Bir atletin fiziğine sahipti. *Humm*, etkileyiciydi. Oldukça etkileyici. Hatta erkekler ve ilişkiler konusunda yeminli biri için bile.

"Affedersiniz Memur Haynes," dedi bakışlarını yeniden adamın yüzüne çevirirken. "Sizi tanyamadım."

Şakaklarındaki birkaç beyaz tel adamın görüldüğü kadar genç olmadığını tek işaretiydi. Otuz yaşında bile durmuyordu ama otuzun üzerinde olmalıydı. Adam birden gülümsedi. Dişleri bembeyazdı. Aniden midesinin kasıldığını hissetti. Kapiya yaslanmıyor olsaydı, yere yığılması iştten bile değildi.

"Aslında daha net konuşmalıydım," dedi Craig Haynes. "İsminizi arkadaşınız Kim'den aldım. Kendisi çocuklarıma bakacaktı ama sizin memnuniyetle yerini alacağını söyledi."

Çocukları mı? "Ah, şimdi hatırladım," diye gülümsedi Jill ve aynı anda kapıyı ardına kadar açtı. "Affedersiniz. Lütfen gelin, içeride konuşalım."

"Teşekkür ederim." Adam küçük hole girerken arkasından baktı. Bu açıdan da oldukça etkileyici görünüyordu. Pek çok kadının sahip olmak için can atacağı geniş omuzlar ve diri kalçalar... Niçin erkekler sadece erkek oldukları için böyle kalçalara sahip oluyorlardı da kadınlar nefes nefese kalana dek spor yapmalarına rağmen yine de şöyle bir sonuç elde edemiyorlardı? Hoş Jill bu tür şeyleri o kadar kafasına takmıyordu ama yine de zaman zaman zihnini meşgul etmesi biraz olsun önemsedığını gösteriyordu.

Adamın uzun bacaklarıyla zarif adımlar atarken arkasında yuvarlanırmış gibi bir hisse kapıldı. Belki kilolu değildi ama kısaydı işte. Üniforması da tiril tirildi. Birden kendi dağınık halinden dolayı rahatsız oldu. Gayri ihtiyari kısacık saçlarına dokundu. Ne zamandır aynaya da bakmamıştı.

"Kusura bakmayın," dedi kanepenin bir ucuna ilişirken. Adamsa söminenin karşısındaki koltuğa oturmuş, kepini sehpanın üzerine bırak-

mıştı. “Kim’in işlerini ayarlamakla o kadar meşguldüm ki, bu sabah duş almaya zamanım olmadı.” Aynı zamanda fazlaca kısa olduğunu fark ettiği bornozunun eteğini çekti ve olgun biri gibi görünmeye çalıştı. Otuz yaşındaydı ama makyaj yapmadığı, ciddi kıyafetler giymediği zamanlar yeniyetmeler gibi görünürdü. Annesi bir gün bu görünümünün avantajını yaşayacağını söylese de bundan pek emin değildi. Uzunların dünyasında kısılar pek ciddiye alınmıyordu.

“Kim ne zaman ayrıldı,” diye sordu Craig Haynes.

“Dün kaçtılar,” diyerek gülümsedi arkadaşının mutlu halini anımsayarak. Kim yaptığıının doğru olduğundan pek emin değildi ama Jill onu epeyce cesaretlendirmişti. Sonsuza dek sürecek cinsten gerçek aşklar insanın karşısına o kadar da sık çıkmazdı. Jill’in kalbi kırıkta ama yine de diğer insanların mutluluğu yakalayabileceklerinden umudunu kesmiş değildi.

“Çok romantikti. Brian havaalanına gitmeleri için bir limuzin kiralamış. Sadece birkaç arkadaşı uğurlamaya geldi. Dün gece Reno’dan aradı. Evlenmişler. Birkaç hafta sonra dönecekler.”

Jill sehpanın üzerinde duran zarfa uzandı. Aranacak insanların listesi, ödenecek faturalar, yapılacak diğer işlere ait minik notlar. Seve seve yapardı. Dünyası başına yıkıldığında Kim ona evini açmıştı. Ev demişken, balayından döndüklerinde Brian buraya taşınacaktı. O yüzden de kendine kalacak bir yer aramaya başlasa iyi olurdu.

Zarftan çıkardığı kâğıtları karıştırdı. “Ah, işte sizinle ilgili not,” dedi Craig Haynes’e bakarak.

Adamın yüzünde çok garip bir ifade vardı. Sanki daha önce onun gibi birini görmemiş gibi bakıyordu. Saçlarında bir tuhafılık mı vardı? Ya da ağzının kenarında kek kırıntısı falan? Dilini dudaklarının etrafında gezdirdi ama bir şey hissedemedi. O arada Craig’in gözleri kısıldı. Neredeyse bir sorun olup olmadığını soracaktı ama birden bilmek istemediğine hükmetti. Bakışlarını tekrar elindeki kâğıtlara çevirdi.

“Kim üç oğlunuz olduğunu söylemişti. On iki, dokuz ve altı yaşlarında. Evet... Benim için hiç sorun değil.”

Olabildiğince coşkulu konuşmuştu, onu tanımayan biri gerginliğini fark edemezdi. Yüreği deli gibi çarpıyordu. Arkadaşı için pek çok şey yapabilirdi ama çocuk bakıcılığı... Neyse başka seçeneği yoktu. Hem sadece birkaç akşam, idare edecekti artık.

Aniden tüm benliğini bir özlem hissi sardı. Kızlarını özlemişti. Sonra onlar *senin kızların değil*, diye kendine çıkıştı. Sadece üvey anneleriydin. Hem de iyi bir üvey anne değildin ki boşandıktan sonra ikisi de

scni görmek istemediler. Yine de özlemle atan yüreğine bunu anlatamıyordu.

“O kadar hızlı gitmeyelim.”

“Efendim?” Jill birden düşüncelerinden sıyrılıp Craig Haynes’a yoğunlaştı. “Ne dediniz?”

“Daha önce bu tür bir iş yaptınız mı?”

“Çocuk bakıcılığı mı? Elbette, ben de genç kızdım Memur Haynes. Çocuk baktım tabii ki.”

“Şu an bir işiniz yok.”

Jill yanaklarının kızardığını hissetti. “Hayır, son işimden birkaç ay önce ayrıldım.”

“Kovuldunuz mu?”

“Hayır! Elbette hayır. Sadece biraz kafamı dinlemek istedim. İstedğim zaman geri dönebilirim.”

“Çalıştığınız şirketin ismi...”

“McMillian Insurance. San Clemente’de. Güney Kaliforniya’dadır.”

“Nerede olduğunu biliyorum.” Craig cebinden not defteriyle kalemini çıkardı. “Oradan kimi aramalıyım?”

Jill bir isim ve telefon numarası verdi. “Affedersiniz Memur Haynes ama beni ne diye sorguya çektiğinizi anlayabilmiş değilim.”

“Craig diyebilirsiniz. Çocuklarım söz konusu olduğunda kimseye güvenmem.”

“Bunu takdir ediyorum ama sabıkalı falan değilim.”

“Aranmıyorsunuz da...” Craig’in dudakları belli belirsiz yukarı kıvrılır gibi oldu.

“Aranmıyorum da. Yıllardır park cezam bile yok. Çocuklarınıza bir ya da iki akşam bakacağım. Hassasiyetiniz anlıyorum da, bu yaptığınız biraz aşırıya kaçıyor. Çocuklarınızın hayatında öyle etkin bir yerim falan olmayacak.”

“Öyle mi sanıyorsunuz Bayan Bradford?”

“Jill.”

Craig başını salladı. “Jill, aradığım bir bakıcı değil. Kim çocuklarım için yatılı bir dadı olmayı kabul etmişti. Evlenmek için gitmeye karar verdiğinde de yerini sizin alacağınızı söyledi.”

“Ama bence yanlış söylemiş.”

Tam zamanlı dadı mı? Bu çılgınca bir fikirdi. El âlemin çocuklarına yirmi dört saat bakamazdı. Tamam, şu an bir işi yoktu ama bunun nede-ni ne yapacağına karar verememesiydi. San Clemente’ye geri dönebilirdi. Evini kiraya vermişti ama bir ev tutabilirdi. Eski işine dönebilirdi

ancak bu doğru olurmuş gibi gelmiyordu. Eski yaşamına dönüş yapmak istemiyordu.

“Bak Jill,” dedi o sırada Craig. “Çıkmazdayım. Tamı tamına bir düzine kadınla görüştüm ve içlerinden sadece Kim’i uygun buldum. Çocuklarla iyi ilişki kurabilecek kadar genç, disiplin sağlayabilecek kadar da olgundu. Senin çocuklar konusunda deneyimin olduğuna dair beni ikna etti. Senin kendisi kadar uygun olduğunu ve pozisyonu kabul ettiğini de söyledi.”

“Ben bir iki akşam çocuklara bakacağımı sanıyordum. Kim bu işin tam zamanlı olduğundan hiç söz etmedi. Tanrım, muhtemelen sizinle birlikte oturmamı da istersiniz.”

Craig başını salladı. “Şu sıralar özel bir soruşturmayı yürütüyorum. Seni ayrıntılara boğmayayım ama eve kaçta geleceğim ya da kaçta görev gideceğim bellisiz. Çocuklar epeyce küçükler ve düzenli bir yaşama ihtiyaçları var. Son dört ayda beş bakıcı değiştirdik.”

Jill kaşlarını çatı. “Çocuklarınızın nesi var ki?”

“Eski eşimle birkaç yıl önce boşandık. Çocuklarla fazla teması yoktu ama yine de ölümü üzerine epeyce sarsıldılar. O ara onlara bakan hanım da ayrıldı. Bir daha da sürekli bir bakıcıları olmadı. Sadece korku içinde ve bakıma muhtaç küçük çocuklar, hepsi bu.”

Jill ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledi. “Hiç de adil oynamıyorsunuz,” dedi yavaşça. “Gözlerimin önünde kar altında titreyen, aç bılaç zavallı öksüzler canlandı.”

“Haftalık mutfak masrafına bakılırsa açlıktan ölmek gibi bir ihtimal yok.”

Jill yüzünü buruşturdu. Kahrolası adam, kahrolası Kim! Arkadaşı balayından döndüğünde ona bir parça beyin nakledecekti. Bu hiç adil değildi. Ne adama ne çocuklarına ne de ona.

Birden suçluluk duyar gibi oldu. Bunda kendisinin de suçu vardı. Kim her şeyi bırakıp evlenmek için ortadan kaybolmaktan söz ettiğinde onu yüreklendiren kendisiydi. Kendi hayatı öylesine alt üst olmuştu ki, sevdiği birinin bari mutlu olmasını istemişti. Kim anlaştığı işi düşünüp kaygılanınca da onun işini seve seve yapabileceğini söyleyivermişti.

Bir dahaki sefere enine boyuna düşünmeden böyle sözler vermeyecekti ama şu an üç çocuk ne olacaktı? “Başka bir dadı bulamamanıza bir anlam veremedim.”

Craig yanıt vermeyince dönüp baktı ama adam tam arkasına mı gelmişti ne? Yine başını epeyce geriye atıp bakması gerekti.

“Yeterince vaktinizi aldım,” dedi Craig şapkasını başına geçirirken.

Gidiyordu. İki için de en iyisi buydu. İyi de çocuklar ne olacaktı? Öte yandan bir işi yoktu San Clemente'ye dönmeye de hazır değildi. Belki de hiç hazır olmayacaktı. Hem para da iyi gelirdi. Duygularını karıştırmazsa o kadar da kötü bir iş sayılmazdı.

"Birkaç haftaya kadar sömestr tatiline girilecek, dedi Jill aceleyle. Birbirimize bir hafta deneme süresi verelim mi? Yürürse sömestre kadar kalırım. O arada siz de sürekli kalabilecek birini bulursunuz. Anlaştık mı?"

Craig yüzüne baktı. İfadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Bu durumun ne kadarının bir polis olmasından, ne kadarınınsa karakterinden kaynaklandığını düşünmeden edemedi. Öyle konuşkan, eğlenceli bir tipe benzemiyordu. İki adımda Jill'in yanına geldi. Elini uzattı. "Anlaştık."

Gülümsemesi üzerine dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Allahtan boyu kısaydı da yere yığıldığında fazla mesafe kat etmesi gerekmeyecekti. Jill de elini uzattı ve en iyi gülümsemesini çıkardı ama adam hiç etkilanmiş gibi görünmüyordu. *Humm*, bunun üzerinde biraz daha çalışmalıydı. Erkeklerin peşinde kalbi kırık yığınlar olarak sürüklenmesini istiyordu. Belki de...

Tenleri birbirine temas ettiği an keşke afalladığı anlaşılmıyordu. Herhalde dengesi falan bozulmuştu. Yoksa herhangi bir adama bir şeyler hissetmesi mümkün değildi. Hele de üç çocuklu bir adama.

"Arabanız var mı," diye sordu Craig.

"Hı hı." Jill elini çeker çekmez bornozuna sürttü ama halen karıncalanıyordu. Craig kaşlarını kaldırdı ama bereket versin bir şey sormadı.

"Birkaç parça eşya almak isterseniz, komşum çocukların yanında sadece bir saat kalabilecek."

"Evdeler mi?"

"Bugün cumartesi."

"Doğru, unutmuşum. Hemen bir duş alıp pazartesine kadar idare edecek bir iki kat kıyafet alayım. Çocuklar okuldayken buraya gelebilirim. Zaten Kim'in birkaç işini daha görmem gerekiyordu."

Jill arkasını dönüp gitmeye hazırlandı.

"Jill..."

Döndüğünde Craig şapkasını çıkarmış, parmaklarını saçlarının arasından geçiriyordu. "Eminim Kim ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu biliyordur. Bunu yapmak zorunda değildin. Gerçekten minnettarım."

"Şey... O kadar büyütülecek bir şey değil."

Jill yukarıya çıkarken yapması gerekenleri listeliyordu. Öncelikle

Kim'in komşularını durumdan haberdar etmeliydi. Böylelikle eve göz kulak olurlardı. Allahtan evcil hayvan falan yoktu. Bu arada Craig'in telefon numarasını almayı unutmamalıydı.

Banyoya girip de aynada kendisini görünce yüzünü buruşturdu. Kocaman yeşil gözleri sarı saçlarıyla yavru sarman kedilere benziyordu. Craig Haynes'in onu işe almasına şaşırmamak gerekirdi. Çocuklarının oyun arkadaşı gibi görünüyordu.

Craig tuttuğu nefesini yavaşça bıraktı ve pencereye ilerledi. Kendine gelmesi için zaman ihtiyacı vardı. Aslına bakılırsa yeni bakıcısı hiç de tipi değildi. Ama iri yeşil gözleri ve gülümsemesi hem eğlence hem günaha davet eder gibiydi, üstelik... O bornozun altında çıplak olduğu gerçeğini aklından çıkaramamıştı işte.

Başlangıçta çocuklar için o kadar endişeliydi ki, dikkat etmemişti fakat kanepenin ucuna iliştiğinde bir ara dolgun göğüsleri ortaya çıkar gibi olunca fark etti. İki yıldır hiçbir kadınla çıkmamıştı. Jill Bradfort odadan çıkmış olsa da parfümünün kokusu odada oyalanıyordu. İçinden gidip onu kollarının arasına alıp öpmek geçiyordu...

"Kes şunu," diye azarladı Craig kendisini yüksek sesle. Kendine hakim olmalıydı. Şu an önemli olan tek şey çocuklara bakacak birini bulmaktı. Jill Bradford geçici bir çözümdü. Sürekli birini ayarlamak zorundaydı. Fakat sorun zamanı olmamasıydı.

Ensesini ovuşturdu. Ağrı yeniden geliyordu ama bu kez daha şiddetlenmiş gibiydi. Acente ellerinde başka biri olmadığını söylemişti. Ancak her an mükemmel bir dadının başvurabileceğini düşünüyorlardı. Kim'in, Jill Bradford için verdiği bilgileri aklından geçirdi. Berbat bir boşanma dönemi geçirmişti. Altı yıl önce kendisi de aynı şeyleri yaşamıştı. Ondan sonra da çocuklarına hem annelik hem babalık etmeye çalışmıştı. Önceki yıla kadar...

Nerede hata yapmıştı? Özel operasyonlar için hiçbir zaman gönüllü olmamıştı ama bu farklıydı. İhtiyacı olanlara doğrudan yardım edecekti. Acaba işinin bedelini çocukları mı ödeyecekti?

Çocukların Bayan Miller gittiğinde biraz sorun yaşaması normaldi. Kadın beş yıl boyunca onların yaşamının bir parçası olmuştu. Ancak zamanlamanın annelerinin ölümünün hemen ertesine rastlaması... Tanrım, çocukların halen kendilerine gelememesine hiç şaşırmamak gerekirdi. Onlara destek olmak için elinden geleni yaptığını sanıyordu ama tıpkı babası gibi fazla mesai yapması gerekmiş, çocuklarını ihmal etmiş-

ti. Şimdi de durumu kurtarmak için bir şey yapamıyordun.

Craig merdivenlerde bir ses işitince salondan hole çıktı. Jill neredeyse kendisi kadar bir bavulu indirmeye çalışıyordu.

“Ben hallederim,” dedi Craig merdivenleri ikiye çıkarken.

“Ben yapardım,” dedi Jill de kibarca ama Craig yanına çıkınca kenara çekilip bavulu bıraktı.

“Hepsi bu mu?”

Jill başıyla onayladı. “Unuttuğum bir şey varsa sonra gelir alırım. Oh, anahtarlar...”

Jill girişteki küçük masayı araştırırken Craig onu inceledi. Saçları halen ıslaktı. Makyaj biraz daha olgun göstermişti ama yine de Kim’in söylediği yaştan çok daha genç görünüyordu. Soluk renkli bir kot pantolon ve bol bir tişört giymişti. Birden aklından kendisi gibi iri yarı bir adamın dikkat etmezse kızı ezeceği gibi rahatsız edici bir düşünce geçti.

“Hadi ama Jill anahtarları genellikle buraya koyardın ya.”

“Sık sık kendinle konuşur musun?”

Jill orada olduğunu unutmuş gibi irkilerek Craig’e baktı. Sonra güldü. “Evet, genellikle. Affedersiniz. Siz ve çocuklar buna alışmak zorunda kalacaksınız.”

“Merak etme. Ben de kendimle konuşurum. İşimin etkisi... Çok fazla yalnız kalmaktan...” Craig ön kapının kilidini işaret etti. “Aradığın anahtarlar şunlar mı?”

“Oh, teşekkür ederim.”

Craig anahtarı kilitten çekti. “Bence orada bırakmak iyi bir fikir değil. Hırsızın işini kolaylaştırmak gibi bir şey. Kendi eviymiş gibi ön kapıdan çıkmasına izin verirsın.”

“Biliyorum ama kapıya takmazsam kaybediyorum.”

“Öyle de kaybediyorsun.”

Jill anlamamış gibi bir an yüzüne baktı. Craig herhangi bir temastan kaçınmak için anahtarları yukarıda tutup avucuna bıraktı.

“Craig... görev için evden uzaklaştığın oluyor mu?”

“Genellikle hayır.”

“Gitmen gerektiğinde çocuklar nasıl karşılıyorlar?”

Jill Bradford’un yeşil gözleri çok şey görüyor gibi bakıyordu. Craig yanıt vermektense bavulu kaldırdı. “Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hayır, hazırım.”

Dışarıya çıktıktan sonra Jill kapıyı kilitledi. Sonra da etrafına baktı. “Devriye arabası yok mu?”

“Üzgünüm, hayır,” dedi Craig iki yaşındaki Honda’sını işaret eder-

ken. "İşç bununla gidip geliyorum. Ama çocukları taşıyabileceğin fazladan bir arabamız da var."

Jill kırmızı Mustang'ının bagajını açtı, Craig valizi yerleştirdi.

"Şey, hızlı kullanamadığımı söylemek isterim," diye açıkladı Jill o sırada. "Aslında oldukça sıkıcı bir tipim."

Craig neredeyse itiraz edecekti ama dilini tuttu. Sıkıcı mı? Jill Bradford için baştan çıkarıcı denebilirdi. Seksi kesinlikle kullanılabilirdi. Ama sıkıcı... Hayır, bir erkeğin onun hakkında böyle bir şey söylemesi için aklından zoru olması gerekirdi.

Craig genzini temizledi. "Güneyde oturuyorum. Fern Hill'de."

"Ben buralara pek aşına değilim."

"Bağımsız bir yerdir. Seversin. Sen sadece beni takip et. Yavaş giderim."

"Tamam Memur Haynes. Tam arkanızdan gelirim."

Craig arabayı hareket ettirdikten sonra Kim'in son telefonda söylediklerini hatırlamaya çalıştı.

"Sizin için mükemmel bir arkadaşım var."

İşin ve yalnız başına üç erkek çocuğunu büyütmenin baskısını en çok hissettiği bir akşam vakti Craig, Kim'in söylediğinden çok daha fazlasını ima ettiğini düşünmek istemişti.

"Çok aptalca Haynes," diye mırıldandı kendi kendine. Uzun zaman önce ilişkilerden sıkı sıyırmıştı. Eski karısı Krystal aşka inanmanın ne kadar boş bir hayal olduğunu acı bir şekilde öğretmişti ona.

Peki Jill'i beğenirse ne olacaktı? Bu içinde bazı şeylerin ölmediği anlamına gelmez miydi? Belki de artık birileriyle çıkmayı düşünmeye başlasa iyi ederdi.

Fakat bir sorun vardı. İlişkileri berbat etmekte üstüne yoktur, denen erkeklerdendi.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

CRAIG ARABAYI evin önünde durdurdu ve Jill'e garaja park etmesini işaret etti. Garaj kapısının düğmesine basıp arabadan indi. Ancak Jill kırmızı Mustang'ta gözlerini bir yere dikmiş bir halde öylece oturuyordu. Craig dönüp iki katlı eve alıcı gözüyle baktı. Sokaktaki diğer evlerden farksızdı. Beyaz cephesi ve ahşap doğramaları biraz bakım gerektiriyordu. Ön bahçenin çimlerinin de kesilme zamanı gelmişti. Kaşlarını çatı. Son zamanlarda evle pek ilgilenememişti. O yüzden de ihmal edilmiş gibi duruyordu. Bir an çocukların da aynı durumda olup olmadığını düşündü.

Jill arabadan indi ve Craig'e hafifçe gülümsedi. "Polisler düşündüğünden fazla kazanıyorlar demek. Güzel ev."

"Burası kentin güneyi. Pek çok insan için biraz ücra kalıyor. Benim içinse hem işime yakın hem de Glenwood'ta oturan kardeşlerime."

"Harika," dedi Jill ama sesi aman aman coşkulu çıkmamıştı. Arabanın arkasına dolanıp bagajı açtı. Craig ondan önce davranıp valizi çıkardı.

Jill bu kez içtenlikle gülümsedi. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız. Anneniz sizinle gurur duyuyor olmalı."

Craig annesini yıllardır görmediğini söyleyip söylememeye karar veremeden ön kapı açıldı ve iki çocuk dışarıya fırladı. Craig onları görünce güldü.

"Bu o mu," diye sordu C.J. Koyu renk saçları ve gözleriyle tipik bir Haynes erkeğiymi.

“Evet, Jill, bu benim ortanca oğlum C.J. Açılımı...”

Jill çocuğa göz kırptı. “Durun tahmin edeyim. Craig Junior.”

“Evet,” dedi C.J. Jill’in önünde durup elini uzattı. “Sizinle tanıştığımı sevindim Bayan Bradford. Dadımız olmanız için sabırsızlanıyordum.”

Jill, Craig’e baktı. “Çok etkileyici.”

Craig omzunu silkti. “C.J. bizim en sosyal olanımız.”

Jill çocuğun elini elinin içine aldı. “O zevk bana ait, C.J.”

Craig garaj kapısının yanında dikilen Danny’ye yaklaşması için işaret etti. Oğlanın gözleri ilkin Jill’e dikilmişti, sonra da kırmızı arabaya. Craig elini omzuna koyunca babasına bakıp gülümsedi. Danny gülümsediği zamanlar Craig geçmişini anımsamadan edemezdi. Krystal onu doğurduktan sonra eve gelmemiş, bir arkadaşını gönderip eşyalarını aldırılmıştı. Danny annesini hiç tanımamıştı. Eğilip Danny’yi kucakladı. Çocuk babasına sokuldu. “Çok güzel, en güzelleri,” dedi.

“Evet, öyle,” dedi Craig yavaşça. Jill güzeldi. Ayrıca seksiydi ve pek çok erkeğin beğeneceği başka şeylere de sahipti. Diğer yandan artık Craig’in bir çalışanıydı, bu yüzden de saygısını hak ediyordu.

“Jill, bu benim en küçüğüm Danny.”

Jill yaklaşp çocuğun koluna dokundu. “Selam Danny.”

“Küçük oğlanları sever misiniz,” diye sordu Danny hemen. “Bayan Greenway sevmezdi. Bizim için hep, sorun çıkarmaktan başka bir işe yaramazlar, derdi.”

Craig birden irkildi. Bayan Greenway sadece üç gün çalışmıştı ama belli ki çocuklar üzerinde unutulmayacak kadar olumsuz bir etki bırakmıştı.

Jill başını salladı. “Elbette küçük erkek çocuklarını çok severim Danny. Sevilmeyecek bir yanıları yoktur ki.” Jill bunu söylerken gözlerini yuvarlayarak Craig’e baktı. İnsan erkek çocukları sevmediği halde nasıl olur da böyle bir işi kabul ederdi, demeye çalışıyordu.

Craig bir şey söylemek için ağzını açtı ama durakladı. Belki de Jill Bradford o hareketiyle bunu söylemek istememişti. Onu doğru dürüst tanıımıyordu, öyle değil mi? Öyleyse o kadar da iyi iletişim kuramazlardı.

Ancak Craig damarlarındaki kanın hızlandığını hissetti. Bunun seksle alakası yoktu. Çok daha tehlikeliydi. Bir kadının ne düşündüğünü merak ediyordu. Sanki onunla arkadaşlık etmek, ona güvenmek istemiş gibi. Oysa yıllar önce ailesinden başka kimseye güvenilmeyeceğine karar vermişti.

"Ben, Bayan Miller'ı geri çağırmamız gerektiğini söylüyor," dedi Danny, babasının boynuna doladığı kollarını sıkılaştırırken. "Onu ben de çok özledim."

"Bayan Miller birkaç yıl boyunca çocuklara bakmıştı," diye açıkladı Craig. "Onu özlüyorlar."

Danny babasına bakarken alt dudaklarını ısırıldı. "Sence o da bizi özlemiş midir?"

"Elbette. Ama şimdi de Jill var."

"Dönem sonuna kadar," diye hatırlattı Jill.

"Evet, o zamana kadar."

Danny ve C.J. şaşkınlıkla bakınca Craig açıklama yapma ihtiyacı hissetti. "Jill geçici olarak yanımızda kalacak çocuklar. Beş haftalığına. O arada sürekli kalacak birini bulacağım."

Çocuklar bir şey söylemediler. Craig yutkundu. Çocuklarının hayatı böyle hayal kırıklıklarıyla geçiyordu işte. Bir anneleri, düzenli bir yaşamları olsaydı, her şey ne denli farklı gelişirdi. Oysa sadece Craig vardı. Çocukları için elinden geleni yapsa da çoğu zaman yeterli olmadığına kanaat getiren Craig.

"On dakikadır yalnızız baba," dedi C.J. "Evi yakmaya falan kalmadık."

"Tebrikler," dedi Craig, ardından Jill'e döndü. "Komşumun bir saat onlara bakmayı kabul ettiğini söylemiştim. O yüzden de hemen gelmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." O sırada saatine baktı. Kahretsin, geç kalmıştı.

"Sanırım babanızın işe gitmesi gerekiyor. Niçin içeriye girmiyorsunuz? Böylelikle babanız bana evi gösterir, sonra da işine gider."

Jill bunu söyledikten sonra Danny'yi kucaklamak için davrandı. Şaşırtıcıydı ama çocuk itiraz etmedi. "Ooo epeyce ağırmışsın. Yaşından iri olmalısın."

"Yaşıtlarından kısa," dedi C.J.

"Hiç de bile," diye itiraz etti Danny.

Jill çocuğu yere bıraktı. "Hiç de kısa değilsin," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Çünkü sen de küçüksün."

"Bilmez misin, bütün iyi şeyler küçük paketlerde gelir."

Çocuk gülümsedi.

"Sana gerçekten minnettarım," dedi Craig içeriye girerlerken.

"Her şeyin yolunda gideceğinden eminim," dedi Jill ama Craig'in gözlerinin içine baktığı an onun ne denli paniklediğini görebildi. "Gerçi

çocuklarla birlikte olalı epeyce oldu ama...”

“Bisiklete binmekten farksızdır. Unutulmaz.”

“Sanırım bu konuda uzmansınız.”

“Hayır, sadece kaygılı bir babayım o kadar. Umarım hiçbir sorun yaşamazsınız.”

“Merak etmeyin. Bir sorun çıkmayacak.”

“C.J. ve Danny fazla sorun olmaz. Yumuşak başlı çocuklardır. Sadece Danny’nin bazı korkuları vardır.”

“Sadece altı yaşında... Korkuları olması çok normal.”

“Kesinlikle. Neyse, asıl söylemeye çalıştığım şey... Ben’in o kadar kolay olmayacağı.”

“Ben en büyük olan mı?”

“On iki yaşında.”

“Asi falan mı?”

Craig başını iki yana salladı. “Hiçbir şeye karışmaz. Televizyon seyreder, video oyunları oynar.” Craig büyük oğluyla ne yapacağını bilemiyordu. Annesini bir tek o hatırlıyor, belki de annesinin çekip gitmesinden kendisini sorumlu tutuyordu. Krystal gittiğinden beri hiçbir şey normal değildi. Gerçi gitmeden önce de normal olduğu söylenemezdi ya...

“Bu araba senin,” dedi o sırada siyah arabanın önünde durarak. Bununla çocukları kurslarına falan götürürsün.”

“Ve de alışverişe,” diye tamamladı Jill. “Erkek çocuklarının bütün gün atıştırdıklarını bilirim.”

Craig içini çekti. Aklına Ben ve kiloları gelmişti. Kapıyı açtı ve Jill’in geçmesi için kenara çekildi.

Jill içeriye girince nefesini tuttu. Craig onun başının üstünden bakınca niye o denli şaşırdığını anladı. Sağdaki küçük banyonun kapısı açıktı ve kirli çamaşırlar üst üste yığılmıştı. Oturma odasında her taraf kitap, okul çantası, gazete, oyuncak ve ıvır zıvır doluydu. Evden çıkarken çocuklara eşyalarını toplamalarını söylemişti. Anlaşılan hiç biri de zahmet etmemişti. Üstelik ev daha da dağınıkılmıştı.

“Şey... Ne diyeceğimi bilemiyorum,” diye mırıldandı Craig huzursuzca. “Bu kadar dağınık olduğunu fark etmemiştim.”

Jill gözlerini kocaman açtı. “Fark etmediniz mi? Nasıl olur? Buna dağınıklık denmez... Bu, bu...” Jill başını iki yana salladı. “Söyleyecek kelime bulamıyorum.”

“Sanırım bir temizlik şirketini aramalıyım.”

Craig etrafına bakındı. C.J. ve Danny mutfak kapısında dikiliyor-

lardı. Tanrım, Jill arkasını dönüp kaçsa onu kim suçlayabilirdi? Ev nasıl bu hale gelmişti? Niçin dikkat etmemiști?

“Sonuç olarak burada dört adam yaşıyor,” dedi mazeret bulmaya çalışarak.”

“Daha çok dört vahşi hayvan yaşıyormuş gibi görünüyor.”

Danny kıkırdadı. Jill de güldü, bunun üzerine Craig’ın içi biraz olsun rahatladığını hissetti. Belki de Jill gitmezdi.

“Bir şirket arayayım.”

“Ben pazartesi sabahı erkenden ararım,” dedi Jill bir topu ayağıyla tekmeleyip ilerledikten sonra. “Senin istediğin dadı falan değil Craig, yarım zamanlı bir köle. Bu arada içinde elektrik süpürgesinin neye benzediğini bilen var mı?”

“Ben,” diye bağırdı Danny hevesle. “Ama hiç kullanmadım.”

“Aileden geliyor galiba.”

Craig valizi yere bıraktı. “Affedersin Jill. Evin ne halde olduğunu fark etmeliydim. Hem daha maaştan da söz etmedik...”

Jill onu susturmak için elini kaldırdı. “Kim’e bir söz verdim ve sözümü tutacağım. Ona ödeyeceğin maaşı alacağım. Sadece tek bir şey öğrenmek istiyorum. Yukarısı daha mı kötü?”

“Elbette,” dedi C.J. övünerek. “Görmek ister misin?”

“Henüz görmesem daha iyi.”

Tam o sırada kanepede bir kıpırtı oldu. Craig, Ben’in televizyon kumandasına uzandığını fark etti. Büyük oğlunu her gördüğünde olduğu gibi içini bir üzüntü kapladı. Ben konusunda bir şeyleri yanlış yaptığından emindi ama nasıl düzelteceğini bilemiyordu. Çocuğu daha hareketli olması için cesaretlendirmeye çalışıyor, elinden geldiğince onunla spor yapmayı deniyordu. Ben’le daha az yemesi gerektiği konusunda konuşmuşlardı ama değişen bir şey olmamıştı. Craig oğlunun acı çektiğini biliyor ama yardım edemiyordu.

“Ben, bu hanım Jill Bradford.”

Ben televizyondan başını çevirmedi bile. “Adının Kim olduğunu sanıyordum.”

“Dün söyledim ya. Kim evlenmeye karar verdi. Jill de onun yerini aldı. Merhaba de.”

“Bizi doğru dürüst tanımadığın biriyle mi bırakacaksın? Teşekkürler baba.”

Craig ellerini yumruk yaptı ama yerinden kımıldamadı. Ben’in onu kızdırmaya çalıştığını biliyordu ama olay çıkmasına izin vermeyecekti. “Bayan Bradford herhangi biri değil. Onunla uzun bir görüşme yaptık, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

üstelik hakkında tahkikat yaptım. Kendisi çok...”

Kanepede oturan çocuğun görüntüsü Jill'i epeyce şaşırtmıştı ama Craig'ın söylediği şeye daha fazla şaşırmıştı. “Hakkımda tahkikat mı yaptın? Arkamdan...”

“Evet.” Craig kaşlarını çattı. “Seni tanıımıyordum. Çocuklarımı hiç tanımadığım birine bırakamazdım ki.”

“Biliyorum ama bunu işitmek çok tedirgin edici. Arkamdan sinsi sinsi iş çevrilmesinden hoşlanmam.”

“Sinsi sinsi iş çevirmedim.”

Craig'ın koyu renk gözleri öfke ve endişe karmaşası yaşıyordu. Jill çocuklarının yanında onunla böyle konuştuğuna pişman oldu. Ben televizyondan başını çevirme zahmetine katlanmasa da Danny ve C.J. dikkatle Jill'in yüzüne bakıyorlardı. Bir daha çocuklarla yakınlaşmamaya yemin etmiş biri için oldukça zor bir durumdu. Ancak bırakıp gitmesi de mümkün değildi. Görünüşe bakılırsa burada ona fazlasıyla ihtiyaç duyuluyordu. Çocuklara bir dadı lazımdı ve ondan başka biri de yoktu. Ama bu kez akıllıca davranacaktı. Ne çocukların yarım zamanlı annesi ne de Craig'ın yarım zamanlı karısı olacaktı. Bu sadece işti. Beş hafta sonra çekip gidecekti.

Craig saatine baktı. Belli ki geç kalmıştı. Birazdan gidecekti. Ortalığın haline bakılırsa evden çok dışarıda zaman geçiriyordu.

“Sen işe gidebilirsin, ben her şeyi hallederim,” dedi Jill sonunda hareketlenerek.

“Emin misin? Seni bu berbat durumda bırakmak istemiyorum ama karakola yarım saat geç kalmış durumdayım.”

Jill gülümsedi. “Bizim de yapacak dünya kadar işimiz var,” dedi çocuklara bakarak. C.J. ve Danny de gülümseyerek karşılık verdiler, Ben ise istifini bile bozmadı.

“Pekâlâ çocuklar. Jill'e iyi davranın. Sorun çıkarsa karakolun numarası mutfaktaki telefonun yanında. Görüşürüz.”

Craig kapıdan çıkarken her nasılsa televizyon sessizleşti. O nedenle de kapının kapanma sesi evi adeta inlettı. İki çift göz merakla Jill'e bakıyordu. Jill ise bakışlarını etrafta dolaştırdı. Tanrım, nasıl bir işe bu laşmıştı?

“Pekâlâ çocuklar, bir toplantı yapalım ve birbirimizi biraz tanıyalım. Siz bana işlerin nasıl yürümesinden hoşlandığınızı anlatın, ben de neler beklediğimden söz edeyim.”

O sırada mutfağın girişinde dikilen iki kardeş kımıldandılar ve Jill mutfak tezgâhında tek bir boş yer olmadığını gördü. Her taraf boş kutu-

lar, şişeler, torbalar ve bulaşıklarla doluydu. Raflarsa bomboştu.

“Toplantıyı nerede yapacağız,” diye sordu Danny.

Jill çocuğa baktı. Utangaç gülümsemesi, sıcak bakışları insanı anında çekiyordu. Yemek odasındaki masanın üstü nispeten derli toplu sayılırdı. “Orada. Hadi gel Ben.”

Çocuk duymazdan gelince Jill televizyonun önüne dikildi. Ben televizyonu halen görüyormuşçasına bakmayı sürdürdü.

“Konuşmak istemiyor musun?”

“Hayır. Kalacak değilsin, niye boşuna vakit harcayayım?”

“Çünkü medeni insanlar böyle yaparlar. Herkes nazik davranmayı denese dünya çok daha hoş bir yer olurdu.”

“Nereden okudun bunları? Niyet kâğıtlarında mı,” diye sordu Ben, Jill’in yüzüne bile bakmadan.

“Oh, çokbilmiş. Çok etkileyici konuştun. Beni korkutursan istediğini yaparsın, diye düşündün galiba.”

Ben omzunu silkti.

Jill diğer iki oğlanın dikkatle kendisini izlediklerinin farkındaydı. Ben’in dikkatini çekemeyecek olursa berbat bir beş hafta geçirmek zorunda kalacaktı. Hoş ilk bir hafta deneme süresiydi. Baktı olmadı, arkasına bakmadan giderdi ama on iki yaşında bir çocuğa da yenilmek istemiyordu doğrusu. Üstelik Ben havlayan ama yapayalnız kalmış bir köpeği çağırıyordu. Başını okşatmak istiyor ama birinin yaklaşmasından da korkuyor gibiydi.

Tabii durumu tamamen yanlış değerlendiriyor da olabilirdi. Sonuç olarak neredeyse beş yıl iki kıza üvey annelik yapmış ve onu sevdiklerini sanmıştı. Kesinlikle yanılmıştı.

Jill dönüp televizyonu kapadı. “Lütfen yemek odasına gel Ben.”

Ben, Jill çekilir çekilmez kumandanın düğmesine dokunup televizyonu yeniden açtı. Jill derin bir nefes aldı, ne yapacağını bilemiyordu. Onu korkutmayı mı deneseydi? Ancak böyle bir tarzı yoktu, ayrıca galiba çocuk ondan uzundu. Keşke Craig’in böyle durumlarda ne yaptığını bilebilseydi. Ufaklıklar halen onu izliyorlardı.

Birden aklına bir fikir geldi. Eğilip Ben’in önündeki sehpanın üzerinde ne varsa yere saçtı. Kumanda, kitaplar, dergiler, yarım hamburger, şişeler... Allahtan şişelerin içi boştu. Ben irkildi. Oh, onun dengesini bozması iyi olmuştu. “Biraz enerji sarf etmeye ne dersin?”

“Neden söz ediyorsun sen?”

“Bilek güreşi... Sen kazanırsan, saçların beyazlayana dek burada oturabilirsin. Ben kazanırsam ne dersem onu yapacaksın ve işe televiz-

yonu kapatmakla başlarsın. Sonra da kardeşlerinle birlikte toplantıya gelirsın.”

“Onu yenebilirsin Jill,” dedi C.J heyecanla.

Ben kardeşine öfkeyle baktı. “Çok aptalca.”

Jill çocuğun artık televizyona bakmadığını fark etti. Omzunu silkti.

“Belki... Muhallebi çocuğu değilsen...”

“Değilim!”

“O zaman görelim bakalım genç adam,” dedi Jill.

Koyu renk gözler Jill’i süzdü. Jill çocuğun babasının kopyası olan hatlarına dikkatle baktı ve ne düşündüğünü anlamaya çalıştı. Ancak çocuk düşüncelerini kendisine saklama konusunda da babasına benziyormuş gibi görünüyordu.

“Ben kazanırsam sadece televizyon seyretmekle kalmam, beş papel de alırım.”

Jill bir an düşündükten sonra yavaşça başını salladı. “Ben kazanırsam sadece söylediğimi yapmakla kalmayacaksın, hafta sonu da televizyona veda edeceksin.”

“Anlaştık.”

Ben bunu söyledikten sonra kanepeden halının üzerine kaydı ve dirseğini sehpanın üstüne yerleştirdi. Ardından da Jill’in elini sıkıca kavradı. O sırada Danny ve C.J. onlara doğru sokuldular.

“Hadi Jill,” diye tezahürata başladı Danny.

Jill öne doğru eğildi. “C.J. sen üçe kadar say, başlat,” dedi gözlerini Ben’in gözlerinden ayırmadan.

“Bir... iki... üç, başla!”

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

JILL, Ben'in yüzüne bakmamaya kararlıydı. İlk Ben atak yapmış olsa da şu an elleri dengede idi. Bütün gücünü, dikkatini eline vermişti. Gözleri bir anlığına Ben'in yüzüne kaydığında içinden bir küfür savurdu. Çocuğun ne denli paniklediği hemen anlaşılıyordu. Kardeşlerinin önünde aşağılanmaktan korkuyor olmalıydı.

Jill iki arada kalmıştı. Bir yandan Ben'i yenip evde bir varlık göstermek istiyordu, diğer yandansa muhtemelen sınıf arkadaşları tarafından alay edilen, gururu kırılmış bir çocuğun daha fazla üzülmeye engel olmak. Sonunda kararını verdi. Kazanabilirse kazanacaktı ama çok kolay kazanmış izlenimi vermeyecekti.

"Onu yenecek misin Jill," diye sordu Danny o sırada.

"Deneyeceğim," dedi Jill dişlerinin arasından. Zorlukla sola kıvrıldı.

C.J. güldü. "Hadi ama Ben, o sadece bir kız."

"O zaman sen dene," diye sızlandı Ben. "Göründüğünden daha güçlü..."

"Bir kadının gücünü küçümsemeyeceksin işte," dedi Jill ve son gücüyle Ben'in elini sola yatırdı.

"Oh, kazanacağımdan emindim," dedi Ben ve utangaç bir ifadeyle gülümsedi. Jill o an çocuğun babasına ne denli benzediğini daha iyi anladı. Büyüyünce çok can yakacaktı.

Ben uzanıp televizyon kumandasını aldı ve Jill'e uzattı. "Haynes erkekleri sözlerini tutarlar."

Jill şaşırmıştı, çocuğun surat asacağını sanıyordu. "Harika," diye mır-

rıldandı. Ben bir yetişkin gibi davranmayı sürdürürse akşam biraz televizyon seyretmesine izin verebilirdi. “Pekâlâ, şimdi bana evi gezdirmeye ne dersiniz?”

C.J. güldü. “Evin kalanını görmek istediğinden emin misin?”

Jill bakışlarını dağınık oturma odasında dolaştırırken omzunu silkti. “Elbette. Ne kadar kötü olabilir ki?”

Çocuklar kıkırdadılar.

On beş dakika sonra Jill arkasına bakmadan kaçmak isteyecek durumdaydı. Hayneslar bu koşullar altında nasıl yaşayabiliyorlardı? İnsan dolapları çekmeceleri boşaltır, sahip olduğu her şeyi ortaya atar mıydı?

“Söylesene, baban eşyalarını toplatmıyor mu,” diye sordu bir ara C.J.’nin odasının ortasında şaşkınlıkla dikilirken.

“Toplatmaz mı,” dedi çocuk. “Toplamazsam inanılmaz kızar.”

“O zaman buranın hali ne böyle?”

“Nasılsa babam işe gitti,” dedi C.J. gülümseyerek.

Yukarıda dört yatak odası vardı. En soldaki Craig’in odasıydı. Jill kapıdan başını uzatıp şöyle bir baktı. Evin genel durumu düşünülecek olursa Craig’in odası epeyce derli topluydu. Sadece kanepenin üzerine atılmış bir iki giysi vardı. Jill o sırada Danny’nin elinin eline dokunduğunu hissetti.

“Ben temizlik yapmana yardım ederim.”

“Teşekkür ederim tatlım ama herkes bana yardım edecek.”

Bu kez diğer iki oğlandan itiraz sesleri yükseldi.

“Üzgünüm ama bunlar sizin suçunuz. Babunlar gibi değil de medeni hayvanlar gibi yaşasaydınız...”

Jill cümlesini tamamlayamadı. Çocuklar maymun taklidi yapmaya başladılar. Ardından da merdivenlerden yarışarak inmeye başladılar.

“Spor malzemeleri nereye konuyor, diye seslendi Jill çocukların ardından.

“Merdivenlerin altındaki dolaba.”

Jill, C.J.’nin bahsettiği dolabı bulup açtı. Bombostu. “Ah, anladım,” dedi Jill, “Evin içinde sadece burasını temiz tutmayı seviyorsunuz.”

C.J. gülümserken Danny kıkırdadı. Hatta Ben bile surat asmaktan vazgeçti. Hep birlikte oturma odasına gittiler. Jill valizini görünce durakladı. “Nerede yatacağım ben?”

“Burada,” dedi Danny oturma odasının bir ucundaki kapıyı gösterek.

Jill o tarafa yürüyüp, şirin odaya başını uzatıp baktı. Odanın geniş pencereleri arka bahçeye bakıyordu. Beyaz mobilya yeni görünüyordu.

İki kişilik yatağa parlak sarı bir örtü serilmişti, odanın bir köşesindeki kapıdan da özel bir banyosu olduğu anlaşıyordu. Herhalde evin en temiz bölümü burasıydı.

“Babam buraya girmemize izin vermiyor,” dedi Danny. “Bayan Miller da burada kalıyordu. Şimdi de sen kalacaksın.”

Jill valizini odaya götürdükten sonra nereden başlaması gerektiğini düşündü. “Danny ve C.J. siz kirli çamaşırları ayırmaya başlayın.”

Çocuklar şaşkınlıkla bakiştılar.

“Kirli çamaşırlar,” diye tekrarladı Jill banyodan koridora taşmış yığınları işaret ederek.

“Ayırın. Renklerine göre. Beyazları bir yana, koyu renkleri bir yana. Ara renkleri ve kotları da ayırmanız gerekiyor.”

“Bunları üst üste getirsek tavana dayanır,” dedi Danny.

“Oh, belki ama başka çare yok. Ben sen de bana mutfakta yardım ediyorsun. Birlikte bulaşık makinesini dolduralım. Bakalım tezgâh ne renkmiş?”

“Beyaz,” dedi C.J.

Jill çocuğun başını okşayarak güldü. “Biliyorum ama sadece espri yapmaya çalışıyordum.

Çocuk kıkırdadıysa da yerinden kıınıldamadı. Bunun üzerine Jill göğsünün ağırlaştığını hissetti. Bir kadın tarafından yakın ilgi gösterilmeyeli kim bilir ne kadar zaman geçmişti. Annesiz büyümek çok zor olmalıydı.

Birkaç saniye sonra iki kardeş çamaşırları ayırmaya gittiler. Jill ve Ben de mutfığa. Bulaşık makinesi doldurulurken Ben sadece bir anlığına sızlandı ama daha sonra yaptığı işe uyum sağladı. Jill çalışırken iki üvey kızıyla yaşadığı dönemler aklına geldi. Acaba onu hiç özlemiş ya da düşünmüşler miydi? Jill ise onları kaybettiğinde ne denli üzüldüğünü halen hatırlıyordu. Aaron’dan boşandıktan sonra bile kızları görmek istemişti. Telefon açmak istemiş ama anneleri onları rahatsız etmemesini söylemişti. Onları görmek için hiçbir yasal hakkı yoktu. Sonunda da Patti ve Heather telefon etmişler ve onları rahatsız etmekten vazgeçmesini istemişlerdi. Bir anneleri vardı ve artık ona ihtiyaçları yoktu.

O sözleri hatırladığında halen acı çekiyordu. Onların annelerinin yerini almayı falan istememişti, sadece o kızları sevmişti. Ancak bu muhtemelen korkunç bir suçtu, çünkü kızlar Jill’i hiç affetmemişlerdi.

“Kocan var mı,” diye sordu Ben bir ara.

“Hayır, evli değilim.”

“Çocuğun var mı?”

“Hayır, tabii ki yok. Çocuğum olsaydı yanımda olurdu.”

Ben başını kaldırıp Jill’in yüzüne baktı. “Neden?”

Jill tam çocuğundan ayrı kalamayacağını söyleyecekti ki, Ben’in annesinin onları terk ettiğini hatırladı. “Öyle işte.”

Jill elini uzatıp Ben’in alınının üzerine düşmüş saçlarını geriye itti. Çocuk kasıldıysa da geri çekilmedi. “Tanrım, benden uzunsun sen!”

Ben güldü. Yine babasının kopyası olmuştu. Biraz kilo verse çok yakışıklı bir genç olacaktı. Acaba Ben’in sorununa yardımcı olabilse Craig ne yapardı?

Jill mutfağı adamakıllı topladıklarında dolaba bakmayı akıl etti. Evde doğru dürüst yiyecek yoktu.

“Babam bugün alışveriş yapacaktı ama işe çağırdılar. Çok gizli bir görev için...”

“Babanla gurur duyuyor olmalısın. Her çocuğun babası böyle gızemli işlerde çalışmaz.”

Ben birkaç saniye düşündükten sonra başını salladı. “Evet, babamla gurur duyuyorum.” Ancak çocuğun gülümsemesi birden kayboldu. Acaba babasının çoğunlukla evde olmadığını düşünüp üzölmüş müydü?

“Ne zaman döneceğini söylemedi, değil mi?”

Çocuk başını iki yana salladı. “Bir sorun çıktığında arayacağımız telefon numaraları orada.”

Jill mutfak duvarına yaklaştı. Karakolun, doktorun ve birkaç erkeğin telefon numarası yazılıydı, Travis, Jordan, Kyle ve Austin.

“Austin dışında hepsi de amcam,” diye açıkladı Ben. “Ama ona da amca deriz.”

Jill kendi parçalanmış ailesini düşününce böyle kalabalık bir aileye sahip olmanın muhteşem olduğunu düşünmeden edemedi. Çocukluğundan beri annesiyle babası arasında gidip gelmiş, kendisini ne bir yere ait ne de istenen bir çocuk gibi hissetmişti.

“Bitirdik,” diye seslendi Danny o sırada.

Jill çocukların yanına gittiğinde dört ayrı çamaşır yığınınu endişeyle baktı. “Korkarım yirmi tur yapmak gerekir.”

“Sonsuza dek sürer,” dedi Danny.

“O kadar da değil,” diye itiraz etti Jill. “Sen koleje gidene dek ancak sürer.”

Danny bir kahkaha attı.

Jill öğle yemeğı için çocuklara çorba pişirdi ve sandviç yaptı. Allah-tan akşama kadar idare edecek kadar malzeme vardı. Craig’e danışmadan alışverişe gitmek istemiyordu, çünkü bütçesinin ne durumda oldu-

ğunu bilmesi gerekiyordu.

Craig ön kapıyı açtığı anda vakit gece yarısını geçiyordu. Jill'in arabası halen evin önünde duruyordu, ona garajın anahtarını vermeyi unutmuştu. Aslında onunla maaşını, izin günlerini konuşmayı ve alışveriş için para bırakmayı da unutmuştu. Geç kaldığı için acele etmişti. Aynı zamanda Jill'in fikrini değiştirmesinden de korkmuş, fazla bir şey konuşmadan kendini evden atmıştı.

Ev oldukça sessizdi. Merdivenin üstündeki gece lambası yanıyordu. Çamaşır yığınları yok olmuştu. Yemek odası da derli topluydu. Mutfağa girdi. Tezgah pırıl pırlı. Oturma odasına gitti. Oyuncaklar toplanmıştı. Televizyon kapalıydı ama ışık açıktı. Jill kanepenin birine uzanmış uyuyordu. Diğer kanepelerde temiz çamaşırlar katlanmıştı. Craig onu uyandırıp uyandırmama konusunda kararsız kaldı. Bugüne dek o kanepede uzanmak hiç aklına gelmemişti ama bunun nedeni belki de Jill'in epeyce ufak tefek olmasından kaynaklanıyordu.

Craig bir karara varamadan Jill başını çevirdi ve gözlerini açtı. Parlak yeşil gözler Craig'i gafil avlamıştı. O gözlerin ne denli yoğun baktığını unutmuş olmalıydı. Jill birden gülümseyiverdi. Craig betona çarpmışçasına sarsıldığını hissetti. Adeta damarlarındaki kan hızlanmıştı. Nedense nefes nefese kalmıştı.

"Geldin mi," diye mırıldandı Jill uykulu bir ses tonuyla. "Gece gelip gelmeyeceğinden emin olamadım. Bir ara karakolu arayacaktım ama rahatsız etmekten korktum. Her şey yolunda mı?"

"Sorun yok," dedi Craig, ardından çamaşırları işaret etti. "Üzgünüm, bunca işi yapmanı istemezdim. Gerçekten temizlik şirketini aramayı düşünüyordum."

"Korkarım yine de gelmeleri gerekecek. Çamaşır, bulaşık sorun değil ama çocukların odasına girmeye korktum. Sanırım yeni mantar türleri icat etmişler, onlarla savaşmak istemiyorum doğrusu."

"Pazartesi günü ararım."

"Ben aradım bile. Saat onda gelecekler. Aç mısın?"

Craig midesinin kazındığını hissetti. "Açım, şimdi düşününce bütün gün doğru dürüst bir şey yemediğimi hatırladım."

Jill yerinden kalktı. Saçları kabarmıştı. Craig o sabah karşılaşmalarını hatırladı. Bormozla...

"Fazla heveslenmesen iyi edersin. Sadece pizza var. Evde pek bir şey yoktu ama seninle konuşmadan alışverişe de gitmek istemedim."

“Bunun için de özür dilerim. Çekip gittim, her şeyi senin üzerine bıraktım...” Craig ensesini sıvazladı. Ağrısı halen dinmemişti.

“Önemli değil,” dedi Jill. Pizza kutusunu açıp içindeki birkaç dilimi tabağa yerleştirdi. Pizza mikrodalgada ısınırken buzdolabını açtı. “Su, süt, soda mı yoksa bira mı?”

“Bira.”

Jill birayı çıkarıp kapağını kıvırdı. “Otursana,” dedi birasını uzatırken. Kendisine de bir bardak su doldurdu.

Craig durakladı. “Bu mutfağı en son ne zaman bu kadar temiz gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum.”

“Tabak ve bardak sayısına bakılırsa yılbaşında görmüş olmalısın.”

Craig konuşmak için ağzını açınca Jill elini kaldırarak onu susturdu. “Lütfen tekrar özür dileme. Sorun değil. Sadece biri iki ayrıntıyı konuşmak istiyorum.”

Ardından Jill eline bir not defteri alıp Craig’ın karşısına geçti. Maaşını, mutfak harcamaları için gerekecek miktarı, çocukların okula ve spora gidip gelme saatlerini konuştular.

“İyi bir aşçı olduğumu iddia edemem ama pişirdiklerim de yenir,” dedi Jill bir ara.

“Bizim için yeterli olacağından eminim,” dedi Craig. Başını iki yana salladı. “Bayan Miller gittiğinden beri dört dadı değiştirdik. Sanırım bizi çok şımartmış. Yerinin doldurulamaz olduğunu hiç düşünmemiştim, belli ki yanlışmış.”

“Beş hafta sonra tekrar arayışa başlayacaksın.”

Craig bir kaşını kaldırdı. “Bir hafta deneme süresine ne oldu?”

Jill omzunu silkti. “Bütün gün çocuklarla birlikteydim, sanırım beş hafta kalabilirim. Tabii çocuklar beni istemezlerse o başka... Kalırsam, bir süre rahatlırsınız. Ben de kendi açımdan düşünmek için zaman kazanmış olurum. San Clemente’e gidip gitmeme konusunda halen karar verebilmiş değilim de...”

Craig, Jill’i izlerken düşünüp duruyordu. Çocuklar yukarıda yatıyorlardı ama nedense onunla yalnız olduğunu hissediyordu. Çok ufak değil miydi? Her şeyi yerli yerinde ve orantılıydı ama çok ufak tefekti. Krystal uzun boylu bir kadındı, hoş çıktığı bütün kadınlar uzun boyluydu.

“Çocukların nasıl disipline edilmelerini istediğini de bilemedim,” dedi Jill.

“Ben sorun mu çıkardı yoksa?”

“Neden böyle düşündün?”

"C.J. epeyce neşelidir. Erkek kardeşim Kyle'a benzer. Danny ise birkaç gün çekingenliğini sürdürür. Geriye sadece Ben kalıyor."

Craig kaşlarını hafifçe çattı. Ben geçmişte de sorun çıkarmıştı. Notları iyi olsa da öğretmenleri asık suratından ve grup çalışmalarına katılmak istememesinden şikâyet etmişlerdi.

"Onu uyum sağlaması konusunda ikna ettim ama metodumu onaylamışın bilmem. Başka bir şey deneyemezdim. Boyu benden uzun."

"Ne yaptın peki?"

"Bilek güreşi."

"Bilek güreşi mi?" Craig şaşırılmıştı. "Kazandın mı peki?"

"Evet ama başlangıçta epeyce korktum." Jill konuşurken Craig'in ensesini ovuşturduğunu fark etti. "Bir sorun mu var?"

"Sadece stresten."

"Aspirin ister misin?"

"Harika olur."

Jill aspirini verirken parmakları hafifçe avucuna dokununca Craig bedeninin elektrik akımına tutulurcasına şarsıldığını hissetti. Jill'i çocuklarına bakması için tutmuştu ama kararının hiç sahip olamayacağı şeyleri istemesine yol açacağını hesaba katmamıştı.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

“GÜNÜN nasıl geçti,” diye sordu Jill, Craig aspirinini yutarken.

Craig durakladı. Nasıl yanıt vermesi gerektiğini bilemiyordu. Yürütükleri dosya oldukça gizliydi.

Jill onun yanıtını beklemedi. “Merak etme. Gizli bir proje olduğunu biliyorum, sadece kibarlık etmeye çalışıyordum, o kadar.”

“Şey, aslına bakarsan sorulmasına alışık değilim,” dedi Craig sonunda içtenlikle. Uzun zamandır yanında kimse olmamıştı ki. Arkasına yaslanıp bira şişesini seyretmeye başladı. “Zordu,” dedi nihayet. “Artık hiçbir şeyin beni şaşırtmayacağını sanıyordum ama olanlar yanıldığımı düşünmeme neden oldu.”

Jill yüzünü ellerinin arasına aldı. “Gerçekten mi?”

Craig başını salladı. “İşin ayrıntısına giremem ama basında verildiği kadarından söz edebilirim. Ön sayfada değil de içerilerde verirler. Birinin yaşlı insanları soyması çok da heyecanlı bir haber değil tabii.”

“Olan bu mu?”

“Evet. Yaşlıca insanlarla kaza yaptıran tipler var. Ya birden duruyorlar ya da sola dönmek için yavaşlıyorlar ve böylelikle arkadan gelenlerinin kendilerine çarpmalarını sağlıyorlar. Zavallı yaşlı insanlara hatanın onlarda olduğunu düşündürmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Sonra da onların iyiliğini düşünmüş gibi görünüyor ve annelerinin ya da babalarının kaza yaptıkları için ehliyetlerinin alındığından falan söz ediyorlar. Gittikçe artan sigorta ödemelerinden de bahsedilince yaşlı insanlar iyice paniğe kapılıyorlar. Sonunda söz konusu çete kurbanlarını hasarı nakit ödemeleri konusunda ikna ediyorlar.”

"Tabii gerçek miktarın birkaç katını ödetiyorlar, değil mi," diye sordu Jill. Yeşil gözleri öfkeyle parlamıştı. "Tanrım, ne korkunç! Bu tür insanları hiç anlayamıyorum. Zalimce bir şey bu... Bunlarla mücadele ettiğine sevindim."

Craig, Jill'in böylesine hararetle konuşmasına şaşırılmıştı. Bazen erkek kardeşlerine işinden söz ederdi. Jordan dışında hepsi de polisti, o yüzden onu anlardı. Krystal ise hiç anlamamıştı. Craig ne zaman işinden söz etmeye kalksa sıkılırdı. Krystal aptalların bu dünyada hak ettikleri muameleye tabii tutulduklarını savunurdu.

Craig durakladı. Onda ne bulmuştu? Gerçi sorunun yanıtını gayet iyi biliyordu. Yirmi ikisinde gencecik bir kızken Krystal bir içim suydı, o muntazam vücuduyla bir azizi bile baştan çıkarabilirdi. Üstelik silahlarını nasıl kullanacağını gayet iyi biliyordu. Nedense Craig'te karar kılmıştı ve Craig de ona evlenme teklif ederken bulutların üstünde gibiydi. Aslına bakılırsa Craig halen aralarında olanlardan pişman olduğunu söyleyemezdi. Krystal'le evlenmek büyük bir hata olabilirdi ama fırsat verilse aynı şeyleri tekrar yapardı. Çünkü çocukları ona verilmiş en büyük armağandı ve onlardan vazgeçmek aklının ucundan bile geçmezdi.

"Oldukça yavaş ilerliyoruz," dedi Craig. "Bir grup yaşlıca insanla çalışıyoruz."

"Eminim, içlerinde çok ilginç tipler vardır," dedi Jill.

"Olmaz mı? Mesela bir hanım var. İsmi Bayan Hart. Yalnız yaşıyor. Yetmiş yaşlarında olmalı ama göstermiyor. Günlerdir alıcı taşımak için bana yalvarıyor. Sürekli olarak yaşlı bakım evlerinde dolaşıyor, bingo salonlarından çıkmıyor. Böylelikle adamların ona ulaşacağını düşünüyor. Ona çok fazla film seyrettiğini söyledim."

"Muhteşem biri olmalı," diye mırıldandı Jill.

"Öyle." Craig'in yüzündeki gülümseme kayboluverdi. "Umarım ona bir zarar vermezler. Kazaların bazıları planlandığı gibi gitmiyor. Bazen zamanlama ayarlanamıyor, örneğin adamlar çok erken duruyorlar. Kadınlardan biri öldü."

"Oh Craig," dedi Jill. Uzanıp Craig'in eline dokundu.

Craig başını salladı. "Onları yakalayacağız. Normalde bu tür işlere girmem ama dedektiflerin desteğe ihtiyaçları vardı, ben de gönüllü oldum. Çocuklardan ayrı kalıyorum ama kendimi doğru şeyi yaptığıma ikna ederek rahatlatmaya çalışıyorum."

"Kesinlikle bu doğru," dedi Jill. "Polis olmak nereden aklına geldi?"

"Dört kuşaktır erkekleri polisliği tercih eden bir aileden geliyorum.

Bütün amcalarım, babam, erkek kardeşlerimden ikisi. Bir tek Jordan itfaiyecidir. Bu yüzden onunla epeyce dalga geçeriz.” Craig birasından bir yudum aldı. “Bana sorarsan kendini alevlerin içine atan biri çılgındır.”

“Bazı insanlar senin işin için de aynı şeyi söylüyor.”

“Belki.”

Jill gülümsedi. “Demek dört erkek kardeşsiniz. Beş amcan var ve de üç oğlun. Ailende pek kadın cinsine rastlanmıyor galiba.”

“Dört kuşaktır yoktu ama geçenlerde Travis’in bir kızı oldu.”

“Oh kadın nesli adına büyük bir gelişme.”

“Jordan’a göre Haynes erkekleri sadece aşık olduklarında kızları oluyor. Şayet Jordan’ın teorisi doğruysa dört kuşaktır aileme aşk uğramamış demektir. Ya da benim evliliğime. Elizabeth, yani Travis’in karısı bu durumu anne adayının kız ya da erkek cinsine yatkınlığıyla açıklıyor. Elizabeth’in iki kız kardeşi var ve hep kızları olan bir sülaleden geliyor. Sanırım Kyle ve Sandy’nin çocukları olduğunda kimin haklı olduğuna karar vereceğiz.”

Jill şaşkınlıkla Craig’e bakıyordu.

“Ne oldu? Şaşırmış gibisin?”

“Elbette şaşırdım. Daha doğrusu o kadar çok isimden söz ettin ki kafam karıştı. Ailen biraz fazla geniş galiba.”

“Üç erkek kardeşim ve bir de Austin var. O da kardeşim gibidir.”

“Peki annenle baban?”

Craig bundan söz etmekten pek hoşlanmazdı ama Jill son derece makul bir soru sormuştu. “Annem yaklaşık on beş yıl önce çekip gitti. Babam iyi bir koca sayılmazdı. Annem dayanabildiği kadar dayandı, günün birinde de çekip gitti. Yanına ne bir eşya aldı ne de bir not bıraktı. Öylece gitti. Onu bir daha da görmedik.”

“Ama yanına bir eşya falan almadıysa nasıl ona...”

“Ona bir şey olmadığından emin olduk, diye soruyorsun.”

Jill başını salladı.

“Jordan onu giderken görmüş. Artık dayanamayacağını ve gitmeye karar verdiğini söylemiş. Jordan sadece on yedi yaşındaydı, ne yapacağını bilememiş. Bana geldi. Koleji yeni bitirmiştim, kendi başıma yaşamaya başlamıştım. Ona bu yaşadığını kendisine saklamasını söyledim. Hepimiz için çok zordu ama sanırım en çok da Kyle için. En küçüğü müzdür.”

“Çok üzüldüm,” dedi Jill iri yeşil gözlerini bir anlığına kapatıp açarken.

“Teşekkür ederim. Kardeşlerimle birbirimize her zaman epeyce yakındık ama bu olaydan sonra daha da yakınlaştık. Babam birkaç kez evlendi, sonra da Florida’ya taşındı. Onu en son Ben doğmadan görmüş-tüm.” Görmek istememişti de. Ailesine yaptıkları yüzünden babasını hiç affetmeyecekti. “Yakında kardeşlerimle tanışırsın, sık görüşürüz.”

“Biliyor musun insan tek çocuk olunca bu kadar kardeşi olan biri uzaylıymış gibi geliyor. Neyse bir ev dolusu erkekle birlikte yaşamaya alışmam gerekiyor, bereket versin, kendi banyom var, tuvalet kuyruğuna girmem gerekmecek.”

“Kendi banyon olmasa da sorun yaşamazdın. O konuda eğitimliler.”

Jill hafifçe dudaklarını ısırıldı. Söyleyip söyleme konusunda kararsızdı ama sonunda söylemeye davrandı. “Craig kendini yiyip bitirdiğini görebiliyorum ama bence gerek yok. Çocuklarını gayet iyi yetiştiriyor-sun.”

“Nasıl olup da düşüncelerimi okuyabildiğini bilmek istemiyorum.”

“O kadar da zor değil. Yalnız ebeveynlerin hemen hemen hepsi yerince iyi olup olmadıklarından kaygı duyarlar. Buna bir de işin getirdi-ği baskıyı ekleyecek olursak, falcı falan olmaya gerek yok. Ama bugün gördüğüm kadarıyla iyi çocuklar.”

“Bilemiyorum.” Ben... Ben ne olacaktı?

“Boşanmak aileyi mahvediyor.”

“Peki, senin hikâyen nedir.” diye sordu Craig.

Jill omzunu silktilti. “Pek ilginç sayılmaz. Sevdiğim adamla tanıştım. Beni sevdiğini sandım. Flörtümüz çok kısa sürdü, hemen evlendik. İki kızı da bizim yanımıza geldi.”

Jill gülümsedi ama Craig onun gözlerinin derinliklerindeki üzüntüyü görebiliyordu. “Patti ve Heather çok tatlıydı. Onlara bayıldım. Anneleri olmak istedim. Onlar için yapabileceğim her şeyi yapmaya çalıştım. Çalışıyordum, o yüzden de çok zamanım yoktu... Yani fazla çalışıyordum, çünkü Aaron yüksek miktarda nafaka ödemek zorundaydı, evi ben geçindiriyordum. Benim için hiç önemli değildi.” Jill durakladıktan sonra devam etti. “Şimdi dönüp bakıyorum da... Sanıyorum yapmamam gerekiyordu.”

“Ne kadar sürdü peki?”

“On sekiz ay. Ne düşündüğünü biliyorum. Bunu şimdiye kadar atlatmış olmalıydım. Bir bakıma atlattım da. Ama bazen düşünmemek çok zor geliyor.”

Craig başını iki yana salladı. “Evi senin geçindirmene izin verdiğine inanamıyorum. Eski eşim bu tür konularda eski kafalı olduğumu söyler-

di.”

“Bu konuyu pek konuşmadık. Sanırım ben teklif ettim, o da kabul etti, o kadar. İstekleri ve ihtiyaçları konusunda bir şey söylemesine gerek yoktu ben biliyordum.”

Craig bu tür bencil erkekleri iyi tanırdı. Hayatı boyunca babasının annesine bu tür şeyler yapmasına seyirci kalmamış mıydı? “Ama senin ne istediğine hiç kafa yormadı, öyle değil mi?”

Jill başını iki yana salladı. “Kısa bir süre sonra Aaron’un benimle çocukların velayetini almak için evlendiğini anladım. Eski karısı kızların velayetini aldı. Çocukları gidince Aaron’un da bana ihtiyacı kalmadı.”

Craig onun ağlamamak için kendini güçlkle tuttuğunu görebiliyordu. Bir an onu kollarına alıp teselli etmek istediğini fark etti. O sırada Jill konuşmayı sürdürdü.

“Kaybedenin Aaron olduğunu söyleyip durdum. Belki dünyanın en iyi eşi değildim ama...” Jill genzini temizledi. “Geçici bir şey olduğunu bilseydim, o kadar sorun olmazdı...”

“Eski kocanla eski karım birbirlerine pek iyi uyarılmış.”

“Bilemiyorum. Tabii beni sadece bir gündür tanıyorsun. Onun hikâyesini bilmiyorsun. Belki o da kendisini bir şekilde haklı buluyordur.”

“Ben sana inanıyorum,” dedi Craig. “Eminim kaybeden Aaron olmuştur. Seninse halin...”

Jill bir kahkaha attı. “Ne demezsin. Geçici bir işim var. Bir süre sonra yine işsiz kalacağım. Boşandım, otuz yaşımdayım. Kapımın önünde erkekler sıra oluyor.”

Craig bir an onun da sıraya girmeye hevesli olduğunu söylemeyi düşündü ama bu ikisini de hiç istemedikleri bir yöne götürürdü. Ne kadar da güzeldi. Güzel, eğlenceli, seksi... Hayır, böyle şeyler düşünmemeliydi. Aralarında bir şey geçmesi mümkün değildi. İkisi de yeterince üzül-müş, derslerini almışlardı.

“Muhtemelen niçin Kim’le oturduğumu merak etmişsindir,” dedi Jill aniden. “Aslında eski hayatıma dönmeyi planlıyordum. Bir yıl boyunca gayet iyi idare ettim. Yas tuttum, kızdım, o kişisel gelişim kitaplarında söylenen her şeyi yaptım. Ama bir gün çektiğim acı dayanılmaz bir hal aldı. Tamamen uzaklaşmam gerektiğini anladım. O sırada Kim’in ev arkadaşı da ayrılmıştı. Ben de evimi kiraya verip buraya geldim.” Jill sandalyeye adeta tüneyip dizlerine sarıldı. “En çok üzen şey ne, biliyor musun?”

“Hayır.”

“Aaron’u özlemiyorum. Kızlarını özlüyorum. En kötüsü de bu ya.

Onların da beni kullandıklarını öğrenince yıkıldım. Birlikte olduğumuz bütün o süre boyunca annelerini arayıp duruyorlarmış. Anneleri benimle ilgili bir sürü kötü şey söylerken beni hiç korumamışlar.” Jill güçlüğüyle yutkundu. “Mahkemede velayeti kaybettiğimizi öğrenince, onları ara sıra görüp göremeyeceğimi sordum. Hakim yasal hakkım olmadığını söyledi. Sonra da dönüp kızlara ne istediklerini sordu. Güldüler, düşünebiliyor musun, benimle dalga geçtiler. Hiç bilmiyordum...”

Craig ne yaptığının farkına bile varmadan yerinden kalktı, masayı dolaştı ve Jill’i kollarının arasına aldı. Ben kadar bile yoktu, çok hafifti. Jill ise uzaklaşmaya çalıştı.

“Kahretsin Jill, seni baştan çıkarmaya falan çalışmıyorum. Sadece sarıldım, o kadar.”

“Biliyorum ama bu...” Jill’in gözlerinden akan birer damla yaş yanaklarına yuvarlandı. Yanaklarını aceleyle silip yüzünü Craig’in göğsüne sakladı.

Hayır, bunun seksle ilgisi yok, diye düşünmeye çalıştı Craig. Tahrik falan olmamıştı. Jill hayatının kötü bir dönemini hatırlamış, desteğe ihtiyaç duymuştu. Jill’in nefesi boynunu yakıyordu.

En son ne zaman bir kadınla bu denli yakın olmuştu, hatırlamıyordu. Ne zaman böyle bir yakınlığı istemişti? Jill’in çiçek kokusunu içine çekti. Hafifçe sırtını okşadı. Keşke eski kocasını bulup bir güzel dövebilseydi. O kızlarla konuşup mantıklı davranmalarını sağlayabilseydi.

“Kahretsin,” dedi Jill sonunda sırtını dikleştirerek. Yüzü alev alev yanıyordu. “Şey, bu hiç profesyonelce değil. Çok özür dilerim. Bir daha kendimi böyle kaybetmeyeceğime söz veriyorum.”

“Sorun değil.”

“Hayır, çok büyük bir sorun. Yine de değilmiş gibi davrandığın için teşekkür ederim. Craig çok iyi birisin sen.”

Jill burnunu çekti, ardından Craig’in kollarının arasından uzaklaştı. Craig de onu bıraktı. Bırakmaması için bir mazereti yoktu ki. Ayrıca sarılmayı uzatmaları ikisi için de tehlikeli olurdu. Zaten kasıklarındaki ağrıyla kendisini hiç de iyi hissetmiyordu.

Jill hafifçe gülümsemeye çalıştı. “Eminim hayatımla ilgili soru sorduğuna pişman olmuşsundur.”

“Hayır, bu doğru değil.”

“Neyse, bence bilmen iyi oldu. Çocuklarınla gayet iyi anlaşacağım ama kişisel olarak onlara bağlanmayacağım. Beş hafta sonra gideceğime göre kendimi üzme riskini göze alamam.”

“Anlıyorum.”

“Her şey için teşekkür ederim. İyi geceler.”

Jill hafifçe başını sallarken gülümsemeye çalıştı. Sonra da arkasını dönüp oturma odasına geçti. Odasına girip kapısını kapattı.

Craig sessizlikte durup öylece onun arkasından baktı. O da yeniden üzülmeyi göze alamazdı. Krystal kötü bir evliliğin ne denli korkunç bir işkence olduğunu çok iyi öğretmişti. Geceler boyu onun dönmesini beklemiş, her an kiminle olduğunu düşünerek kendisine eziyet etmişti. Nerede yanlış yaptığına az mı kafa yormuştu? Sürekli olarak bir eksikliği olduğunu düşünmüş, Krystal istediği her şeye sahip olsaydı, kalırmıydı diye hayıflanıp durmuştu. Ancak sorun şuydu ki, Krystal’ın ne istediğini hiç anlayamamıştı. Sonunda da parçaları kendisinin toplaması gerekmişti.

İşte o sırada hayatıyla ilgili bir söz vermişti. Bir daha hiçbir şekilde âşık olmayacaktı.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

“SANKİ ordu doyuruyorum,” diye mırıldandı Jill alışveriş torbalarını taşıırken. O kadar çok şey almıştı ki, tek başına dört ayda harcadığını harcamıştı. Mutfak tezgâhına torbaları bırakıp kalan torbaları almak için hole gitti. Markette adamlar torbaları arabaya taşımasına yardımcı olmuştu, keşke eve gelip yerleştirmesine de yardımcı olsaydılar.

“On altı, on yedi, on sekiz torba mı? Tanrım, bu çocuklar inanılmaz yiyorlar.”

Jill torbaları boşaltmadan önce çamaşır makinesini doldurup çalıştırdı. Tam derin doldurucuya gidecek malzemeleri yerleştirmişti ki, telefon çaldı. “Efendim, Hayneslar’ın evi,” dedi bir yandan da akşama ne pişireceğini planlamaya çalışırken. Acaba salata yapmasına gerek var mıydı?

“Jill, benim... Kim? Beni duyuyor musun?”

Jill elma torbasını yeniden tezgâhın üzerine bıraktı ve kalçasıyla buzdolabını kapattı. “Kim, ne zaman arayacağını çok merak ediyordum.”

“Kızgın mısın?”

“Pek sayılmaz.” Jill yere oturdu. Temizlik şirketi dört elemanını göndermişti. Adamlar evin dört bir yanına dağılmış ve pirc gibi çalışmışlardı. Jill’in iki üç günde yapacağı iş üç saatte bitmişti.

Gözlerini kapatıp çam kokulu deterjan kokusunu içine çekti.

“Gerçekten çok üzgünüm Jill,” dedi Kim o sırada. “Sana gerçeği söylemeliydim. Ama o zaman da kabul etmezsin diye korktum. O durumda evlenmeye gidemezdim. Jill kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Yeterince kötü hissedebileceğini sanmıyorum.”

“O zaman çok kırgınsın.”

“Hayır ama neye adım attığımı bilmek isterdim. Bay Haynes tam zamanlı bir dadı tuttuğunu sanıyordu, bense birkaç akşam bebek baka-cağımı...”

“Ama o kadar da korkunç olmamalı, işi kabul ettiğine göre...”

“Bana seçenek bırakmamıştın ki. Zavallı adam çaresizdi.”

“Üzgünüm.”

“Özür dileyip durma. Üzgün falan değilim.” Jill etrafına bakındı. Halen yerleştirilmesi gereken dünya kadar alışveriş torbası ve katlanma-sı gereken bir sürü çamaşır vardı. Saate gözü takılınca ayağa fırladı. Danny ve C.J.’i almaya gitmesi için yarım saatten az zamanı kalmıştı.

“Bu iş bana iyi gelebilir,” dedi yavaşça. “En azından sen balayından döndüğünde kendime yer aramak zorunda kalmayacağım. Bu iş saye-sinde düşünecek vaktim oldu.”

“Yani benden nefret etmiyorsun, öyle mi?”

“Hayır. Dügün nasıldı?”

“Harikaydı. Hele balayı muhteşem geçiyor. Oh Jill, Brian hayal etti-ğim her şeye sahip. Onunla evlenmeyi bunca zamandır ertelediğim için çıldırmış olmalıyım. Her gün bir öncekinden daha da güzel geçiyor. Çok düşünceli ve şefkatli biri... Odaya girdiğinde kalp atışlarım hızlanıyor. Sekse gelince...”

“Bak, ayrıntıya girmezsen iyi edersin. Hayal gücümü kullanabili-rim.”

“Pekâlâ. Bak, sana minnettarım. Bana asıl neyin önemli olduğunu söyleyip durmasaydın Brian’la evlenmezdim.”

“Sen de bana destek oldun. En kötü günümde bana cvini açtın. Sana borçluydum. Şimdi ödeşтік.”

“Oğlanları nasıl buldun?”

“İlginçler. Patti ve Heather’dan çok farklılar. Yine de onları sev-dim.”

Jill o sırada telefonun diğer ucundan bir kapı açılma sesi geldiğini işitti. Ardından da bir kıkırdama.

“İstersen daha sonra konuşalım,” dedi Jill.

“Tamam. Hoşça kal.”

Jill yapacak dünya kadar işi olmasına rağmen oturduğu yerden kı-mıldamadı. Kim’in mutluluğuna imrenmişti. Ne zaman bir erkek için heyecanlanmıştı? Aaron’la onca zaman evli kalmıştı ama heyecanın uzun zaman devam ettiği söylenemezdi. Acaba cvliliğinden çok şey mi

beklemişti yoksa Aaron'un kendini geriye çektiğini mi sezmişti?

Onu terk etmeyi hiç aklına bile getirmemesi ne kadar da komikti. Çocuklara bağlanıp kalmıştı.

Jill ayağa kalkıp kalan torbaları boşalttı. Çantasını kaptı ve evden çıktı. Beş dakika sonra okulun önündeydi. Okuldan çıkan çocuklar neşe içinde anne babalarının beklediği arabalara koşuyorlardı. Mutlu bir evde büyümemişti. Annesiyle babası sürekli kavga ederlerdi. Boşandıktan sonra bile zamanlarını birbirlerini nasıl üzeceklerini planlamak için harcamışlardı. Genellikle de bu iş için Jill'i kullanırlardı. Jill yeterince büyüüp evden adeta kaçtıktan sonra bir aile sahibi olmak için elinden geleni yapmıştı. Aaron evlenmek istediğinde onun gerçek nedeninin farklı olabileceğini düşünmek bile istememişti.

Jill, Danny ve C.J.'in gülererek arabaya doğru koştukların fark edince düşüncelerinden sıyrılıp gülümsedi. Danny ön koltuğa oturdu. Sabah da C.J. oturmuştu.

"Gününüz nasıldı?"

"Harikaydı. Fen projemi yapmam lazım."

"Güzel," dedi Jill ama daha yeni temizlediği mutfağın ne hale geleceğini düşününce morali bozuldu. "Senden ne haber Danny?"

Craig'in en küçük oğlu kaşlarını çatı. "Beysbol oynamak istiyorum ama babam bu hafta sonu benimle antrenman yapmayacak. Yapacağını söylemişti oysa."

"Baban özel bir projede çalışıyor. Gitmek zorundaydı. Ama eminim seni düşünüyor ve özlüyor. İlk fırsatta evde daha fazla zaman geçirecek." Jill durakladı. Acaba çocuklar bu bilgiyi nereden bildiğini sorarlar mıydı? Aslında bir şey bildiği yoktu, sadece tahminde bulunmuştu. Çünkü Craig iyi bir adamdı ve çocuklarını önemsiyordu.

"Antrenman yapman gerekmiyor, herkes bir takıma girecek," dedi C.J.

"Biliyorum ama bebeklerle aynı takımda olmak istemiyorum. Ayrıca iyi oynamak istiyorum."

"Sorun değil," diye araya girdi Jill. "Sana yardım ederiz."

Danny suratını ekşitti.

"Ama ben oldukça iyi bir oyuncuyum," dedi Jill.

C.J. güldü. "Bence yalan söylüyorsun. Hayatında beysbol oynamamışsındır."

"Ama istersem oynayabilirim."

Bu kez gülme sırası Danny'deydi. "Bunun için çok büyüksün."

"Her şeyin bir ilki vardır. Tamam hayatımda hiç beysbol oynamamışsındır."

miş olabilirim ama yine de yardım edebilirim. Ağabeylerin de yardım ederler. Göreceksin Danny, harika olacaksın.”

“Ben yardım ederim,” dedi C.J. “Ama Ben televizyon seyretmekten ya da video oyunu oynamaktan başka bir şey yapmaz.”

Jill bu sözlerden hiç hoşlanmadı. Çocukların dışarıya çıkıp hava almaya ihtiyaçları vardı. Çocukken evden çıkmak için her fırsatı değerlendirirdi. Hele ağaç evinde otururken bambaşka bir yerde olduğunu hayal ederdi. İnsanların birbirlerini sevdikleri bir yerde...

Jill köşeyi dönüp okul otobüsünün arkasında durdu. Otobüsten en son Ben indi. Gruplar halinde yürüyen çocuklardan hiç biri Ben’le konuşmadılar. Jill çocuğu izledi. Babasının yakışıklılığına sahipti ama kilo vermesi gerekiyordu. Yürürken bütün bedeni sarsılıyordu. Jill kaşlarını çatı. Ona bu konuda yardım edebilir miydi? Gerçi başka kimse de yoktu. Belli ki çocuk sorunuyla yalnız kalmıştı. Elinden geleni yapmak zorundaydı, ardından da dua edecekti.

Ben arabaya binince Jill arabayı hareket ettirdi. “Günün nasıl geçti,” diye sordu, dikiz aynasından çocuğu süzerek.

Ben başını pencereden yana çevirdi. “Aptalca.”

“Pekâlâ.” Jill bir an durakladı ve öğleden sonrayı nasıl geçireceklerini planlamaya çalıştı. Artık hava daha geç kararıyordu, onun için bir sürü zamanları vardı. “Ödeviniz var mı,” diye sordu.

“Benim yok,” diye atıldı C.J hemen.

“Benim de,” dedi Danny.

Ben cevap bile vermeye zahmet etmedi.

“Hiç birinizin ödevi yok, öyle mi?” Her biri başını iki yana salladı. “Çok ilginç. Pazartesi akşamı hiç ödev verilmesin. Gerçekten şaşırdım. Her birinizin en azından bir iki sayfa ödeviniz olur sanmıştım da. Ama madem öyle diyorsunuz, tamam... Sorun değil.”

Jill gülmemek için kendini güçlükle tutuyordu. Belli ki yalan söylüyorlardı. Ama onları nasıl hizaya getireceğini biliyordu. Şu asansör müziği denen popüler müzik çalan bir radyo istasyonunu açtı. İsimsiz gruplara ait yirmi yıllık şarkılar çalınıyordu. Sesi çocukların sinirlerini bozacak kadar açtı ve radyoyla birlikte söylemeye başladı, bilmediği sözleri uyduruyordu.

Çocuklar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

“Jill,” dedi Danny. “Niçin böyle şarkı söylüyorsun?”

“Bilmem, canım istediği için herhalde. Madem ödeviniz yok, şarkılarımı bol bol dinleyeceksiniz. Eve uzun yoldan gidiyoruz.”

“Benim matematik ödevim var,” dedi Danny aceleyle.

“Gerçekten mi,” diye sordu Jill şaşırmışçasına.

“Benim de İspanyolca ve Tarih ödevim var.”

Jill aynadan C.J.’ye baktı. Çocuk güldü. “Tamam, sanırım biraz matematik...”

Jill radyoyu kapadı. “Ah, sonunda gerçeğe ulaştık. Pekâlâ, planımız şu. Bir şeyler atıştıracağız ve yarım saat ödev yapacağız. Sonra Danny’ye beysbol alıştırmalarında yardım edeceğiz. Hâlâ ödeviniz kalmışsa onu da akşam yemeğinden sonra yaparsınız.”

“Ben istemiyorum,” dedi Ben.

Jill kaşlarını kaldırdı. “Hangi bölümü hoşuna gitmedi?”

“Çaylaklara yardım etme kısmı. Ben televizyon seyredeceğim.”

“Ama Ben sen en büyüklerisin. Kardeşinin başarılı olması için yardımcı olursun sanmıştım. Sen de Küçükler Ligi’nde değil misin?”

“Artık değil,” dedi C.J. oflayarak. “Oynamak için fazla şişman.”

Jill bir şey söyleyemeden Ben kardeşinin üstüne atladı ve iki oğlan arabanın içinde dövüşmeye başladılar. Evden sadece üç sokak uzaktaydılar. Jill arabayı kenara çekip durdurdu.

Danny şaşkınlıkla Jill’e baktı. İki çocuk birbirlerine girmişlerdi. Birkaç dakika sonra Ben, Jill’e baktı.

“Bizi durdurmayacak mısın?”

Jill omzunu silkti. O sırada C.J. de etrafına bakındı. “Arabayı niye buraya park ettin?”

“Çünkü hayvanlar gibi boğuşuyorsunuz. Arabanın içinde iki vahşi hayvanla trafiğe çıkmak hiç emniyetli değil. Sakinleşirseniz eve gidebiliriz. Yoksa burada kalırız. Oh, şu kıza bakın.”

Kız on yaşlarında bir sarışındı. Jill arabanın camını indirip kıza el salladı.

“Yapmasana, kız seni görecek,” dedi C.J.

“Ben de görsün istiyorum ya zaten,” dedi Jill. Kız onu görmüştü, çekinerek karşılık verdi.

C.J. oturduğu yerde adeta küçüldü. “Lütfen dur.”

“Kavganız bitti mi yani,” diye sordu Jill. “Bittiyse, birbirinizden özür dileyin, bir daha yapmayacağınıza dair de söz verin, gidelim.”

“Özür dilerim,” dedi C.J. çabucak. “Gerçekten, bir daha arabanın içinde Ben’le kavga etmeyeceğim. Yemin ederim.”

Jill dönüp Ben’e baktı.

“Özür dilerim,” dedi çocuk. “Ben de bir daha yapmam.”

“Harika.”

Jill pencereyi kaldırıp arabayı çalıştırdı. Eve kadar sessizce gittiler.

Jill arabayı evin önünde durdurur durdurmaz oğlanlar kendilerini dışarıya attılar. Sadece C.J. kısa bir süre için durdu.

“Bizim diğer dadılarımıza benzemiyorsun.”

“Sence bu iyi mi yoksa kötü mü?”

Çocuk yanıt vermektense koşarak eve girdi.

“Bir dilim daha istiyorum,” diye sızlandı Danny tezgâha yanaşarak.

“Ben de,” dedi Ben kitaplarını üst üste dizerken. Çocuklar mutfak masasının üstünde ödevlerini yapıyorlardı.

“Önce antrenman yapacağız, sonra da yemeğimizi yiyeceğiz. Şimdilik yeterince yediniz.”

Danny gözlerini tezgâhtaki ekmekten ayıramıyordu. “Ama çok güzeldi!”

“Mürdümlü ekmeği sevmenize memnun oldum. Ben de...”

Jill çocukların bakışlarını görünce durakladı. Nedense gözleri büyümüş, ağızları bir karış açılmıştı.

“Mürdümlü ekmek mi,” diye bağırdı C.J.

“Evet.”

Çocuk dizlerinin üzerine düşüp öğürmeye başladı. “Ölüyorum... Ölüyorum.”

Ben de aynı şekilde kendini yere attı. “Mürdüm... Tanrım! Bizi zehirliyor.”

Danny şaşkınlıkla bir ağabeylerine bir Jill’e baktı. Hangi tarafı seçeceğini bilemezmiş gibi bir hali vardı. Jill büyüklerin gösterdiği tepkiyi umursamadı.

“Sen merak etme. Ne olduğunu düşünmeden yersen çok lezzetlidir. Neyse, hadi dışarıya çıkalım da çalışalım.”

Jill elini uzatınca Danny hemen parmaklarını kavradı. Jill tam kapıdan çıkarken dönüp omzunun üzerinden çocuklara seslendi. “Kaç dilim kaldığını biliyorum. Onun için aklınızdan bile geçirmeyin.”

Hava oldukça ılık, gökyüzüyse tam anlamıyla Kaliforniya mavisiydi. Upuzun ağaçlar neredeyse cennete yükseliyordu. Yemyeşil yapraklar güneş ışığında parılıyordu. Jill derin bir nefes aldı. Galiba kendisini mutlu hissediyordu.

Doğru dürüst oynamaya başlamadan diğer çocuklar da onlara katıldılar. Jill, Ben’in de gelmesi konusunda yorum yapmadı ama içten içe çok sevindi. Birkaç plastik top daha buldular.

"Ben atacağım," dedi Ben gelip Jill'in elinden topları alarak. Başına bir beysbol kepi takmıştı. Koyu renk saçları kepin içinde kalmıştı. Üstüne bol bir tişört ve kot pantolon giymişti. Jill birden çocuğa acıdı. Onun yaşındayken evle ilgili sorunları vardı ama hiç değilse okulda problem yaşamıyordu. Ben ise sorununu her yere taşıyordu.

Jill çocuğa gülümsedi ve hafifçe yanağına dokundu. Ben kasıldıysa da geri çekilmedi.

Evin ön tarafı arka avludan daha genişti. Jill arka plandaki boşluğu dolduruyordu. C.J. çok hızlı ve gerçekten yetenekliydi. Ben de gayet iyiydi ama kilosu daha hızlı hareket etmesine engel oluyordu. Atışın da kusursuz bir isabet olsa da koşmaya kalksa küçücük Danny'ye bile geçilirdi.

Jill altı yaşındaki Danny'yi izlemeye başladı. Çocuk ağabeyinin ataçağa topa öylesine yoğunlaşmıştı ki, yüzü kasılmıştı. Ben topu atınca karşılamak için fırladıysa da kaçırıldı.

"Gözlerini dört aç," diye bağırdı C.J. o sırada.

"Açıyorum."

"O zaman vur şu topa."

"Deniyorum," dedi Danny üzüntüyle. Topu yeniden Ben'e atıp eğildi ve beklemeye başladı.

"Sizce bu duruşu doğru mu," diye sordu Jill çocuğun arkasına gelip. "Omuzlarının böyle mi durması gerekiyor?"

Danny yüzünü buruşturdu. "Duruşumdan falan değil. Ben'le C.J. benden daha iyiler de ondan."

"Çünkü onlar senden büyükler ve doğal olarak senden daha çok antrenman yaptılar. Başaracaksın. Çünkü azimlisin. Önemli olan da bu. Bazen azim yeteneğin önüne geçer."

Bir dahaki sefere Danny, öyle bir vurdu ki, top epeyce yükseldi.

"İşte bu," diye bağırdı Jill ellerini çırparak. Danny de sevincinden şapkasını fırlattı. O sırada Ben topu yakalamak için ileriye atıldıysa da kaçırıldı.

"Hey, şişko hiçbir şeyi başaramaz mısın sen," diye söylendi C.J. Ardından topu yakalamak için zıpladı ve topla birlikte yere yuvarlandı. "Craig Haynes Jr. kupayı kaldırıyor," diye söylendi yerden kalktıktan sonra hayali konuklara dönerek.

Ben ise çoktan eldivenini atmış eve yönelmişti.

"Ben! Lütfen bekle, C.J. saçmalıyor. Harikaydın, lütfen vazgeçme!"

Jill çocuğa seslenirken arkada bir arabanın motor sesini işitti. Ancak Ben kendisine doğru dönünce arabayı falan unuttu. Çocuğun gözleri

dolu doluydu.

“Geldiğin yere dön. Sana ihtiyacımız yok. Seni sevmiyoruz.”

Ben bunu söyledikten sonra koşarak eve girdi ve kapıyı çarptı.

“Baba! Baba!”

Jill başını çevirince Craig’i gördü. Görür görmez de tuhaf bir şekilde kalp atışlarının hızlandığını fark etti. İşte bu çok saçma değil miydi? Craig çocuklarını kucaklamak için çömeldi, çocuklar da babalarına sımsıkı sarıldılar. Çocuklarına sevgi gösterisinde bulunmakta güçlük çeken babalardan değildi. Jill yutkundü. Craig’in kendisine sarılışı aklına gelmişti. Elbette kendisini nasıl güvende hissettiği de. Hayır, bunlar çok tehlikeli duygulardı, düşünmemek en doğrusuydu.

“Nasıl gidiyor,” diye sordu Craig sonunda Jill’e dönüp.

“Birkaç dakika öncesine kadar gayet iyiydi. Danny’yi beysbol çalıştırtıyorduk.”

“Bebek takımına girmek istemiyorum,” dedi Danny yüzünü buruşturarak.

Craig etrafına bakındı. “Ben nerede?”

“İçeriye girdi,” dedi Danny. “Hiç top yakalayamadığı için kızdı.”

“Tam olarak böyle olmadı,” diye hatırlattı Jill.

C.J. babasından uzaklaştı, başını önüne eğip “Ama Ben şişman,” diye mırıldandı.

“Ben de kilolu olduğumu biliyor,” dedi Jill. “Ve bundan fazlasıyla rahatsız zaten. Sence durumunun değişmesini istemez mi? Ama bu çok zor. Sen dalga geçtiğinde kendini kötü hissediyor. Kendini kötü hissedince de yemek yiyor. Bunun senin suçun olduğunu söylemiyorum, değil de zaten. Ama ona destek olmuyorsun.”

C.J. içini çekti. “Özür dilerim.”

“Belki de benim yerine ağabeyinden özür dilesen daha iyi olur.”

“Off, mecbur muyum?”

Jill gülümsedi. “Kesinlikle.” Jill bunu söyledikten sonra eve doğru koşan C.J.’ın arkasından ilerlemeye başladı ama Danny’nin kendisine seslendiğini duyunca durakladı.

“Gitme Jill,” dedi çocuk üst üste. “Burada olman hoşuma gidiyor.”

Jill yanına koşan Danny’nin gözünün önüne dökülen saçlarını geriye itti. “Birinin beni sevmesine memnun oldum.”

Çocuğa sıkı sıkı sarıldı. Bir çocuğa bu denli yakın olmayalı uzun zaman geçmişti. Boşanmanın ardından kızlardan mahrum kalmıştı. Son derece zalimce bir cezaydı ve hiç kimse onun tarafını tutmamıştı. Şu an yüreği büyük bir mutlulukla dolmuştu ama bunun daha sonra bedelini

ödeyip ödemeyeceğini düşünmeden edemedi.

“Hadi bakalım, yukarı çıkalım delikanlı,” dedi neden sonra. “Yapacak işimiz var.”

Danny çimlerin üzerine kaydıktan sonra ayağa kalktı. Craig, Jill’e elini uzattı. Jill isteksizce onun elini tuttu. Tuttuğu anda da beklediği gibi yüreği ağzına geldi. Keşke bu hissettiği şey sadece şefkat olsaydı.

Jill ayağa kalktıysa da Craig elini bırakmadı. Bakışları Jill’in yüzündeydi. “Ben’le ilgili sözlerin için teşekkür ederim. Onunla ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Bu konuda kimseyle görüştün mü?”

“Hayır, belki de görüşmeliyim. Onun bu kadar mutsuz olması beni üzüyor, sağlığından da endişe duyuyordum. O sadece bir çocuk. Eğleneceği bir yaşta.”

“Keşke çözümü bilseydim. Bir iki fikrim var ama belki daha sonra konuşabiliriz.”

“Çok isterim.”

Craig, Jill’in elini bıraktı ve Danny’yi almak için eğildi. Çocuk hemen kollarını babasının boynuna doladı. Jill boğazının düğümlendiğini hissetti. Hayır, bir ev dolusu erkeğin onu böylesine etkilemesine izin vermemeliydi.

“Akşama evde misin,” diye sordu Jill. Kalp atışlarının normale dönmesi için Craig’in bir an önce evden gitmesini istiyordu.

“Geç saatlerde bir toplantım var ama saat dokuza kadar evdeyim. Yemek hazırlamana yardım ederim, diye düşündüm.”

“Ben de,” dedi, Danny, en güzel gülümsemesi eşliğinde.

“Harika,” dedi Jill.

“Jill mürdümlü ekmek pişirdi,” diye haber verdi küçük oğlan babasına.

“Güzel.”

“Sever misin?”

“Elbette. Ev yapımı her şeyi severim.”

“Öyle mi? Ben de çok severim.”

Jill bunu söyledikten sonra baba oğlu izlemeye başladı. İzlerken göğsüne bir sancı saplanmasına engel olamadı. Tanrım, Craig Haynes, Jill’in hayatı boyunca istediği her şeye sahipti. Ne yapacaktı? Onlara bağlanmamak düşündüğünden de zor olacaktı.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

CRAIG, Danny'nin kapısını kapattı. C.J.'in ışığı sönmüştü. Bir tek Ben kalmıştı. En büyük oğlunun kapısında durakladı. Ben akşam yemeğinde fazlasıyla sessizdi. Daha doğrusu düşünceliydi. Acaba ne denli mutsuz olduğunu mu düşünüp duruyordu? Babasının kendisini hayal kırıklığına uğrattığını mı düşünüyordu?

Craig babasının kendisini kaç kez hayal kırıklığına uğrattığını hatırladı. Sonunda ondan nefret etmişti. Ben de sonunda aynı duyguyu mu besleyecekti? Craig bunu düşünmek bile istemiyordu. Hiçbir şey için geç olmadığını düşünmeyi tercih ediyordu. Ancak oğluyla yakınlaşmayı sağlayacak adımı belirleyemiyordu.

Ben'in kapısını usulca tıklattı. Boğuk bir ses işitince içeriye girdi. Etrafına bakındı. Ben'in odası da tertemizdi. O temizlik şirketini aylar önce aramalıydı.

Ben yatağında oturmuş video oyunu oynuyordu. Dönüp babasına bakmaya zahmet etmedi. Craig masanın önündeki iskemleye oturup bekledi. Birkaç dakika boyunca minik ekrandan gelen silah sesleri odayı doldurdu, ardından da bir patlama sesi. Sonunda Ben yüzünü ekşitip Craig'e döndü.

"Evet baba..."

"İyi geceler demeye gelmiştim."

Ben bakışlarını kaçırdı.

"Okul nasıldı?"

"İyiydi."

“Dersler...”

“İyiymi.”

Craig söyleyecek bir şey bulamadığına inanamıyordu. Bu onun çocuğu değil miydi? Arkadaş gibi olmaları gerekmez miydi? Bir zamanlar öyleydiler. Ancak boşanmadan sonra özellikle Krystal de ölünce çok şey değişmişti. Ben annesini hatırlayacak kadar büyüktü.

Craig genzini temizledi. “Danny’ye yardım etmene çok memnun oldum. Seçilmeyi çok istiyor.”

“Kimseyi geri çevirmiyorlar.”

“Evet ama göz doldurursa iyi bir takıma seçilir. Neyse, teşekkür ederim.”

Ben yanıt vermedi. Craig oğlunun da kendisi kadar gergin olduğunu sezdi. Kahretsin, o bir yetişkindi. Yıllar önce oğluyla paylaşacak bir şey bulma konusunda güçlük çekmezdi.

“Küçükler Ligi’ne gidiyor musun,” diye sordu biraz olsun ilgisini çekebilmek umuduyla.

“Çok aptalca,” dedi Ben ve kumandayı komodinin üzerine bırakıp uzandı, sırtını da Craig’e döndü.

Craig yatağın duvar tarafına dolandı, eğilip oğlunun koluna dokundu. “Seni seviyorum Ben. Konuşmak falan istersen... Her zaman senin için zaman yaratırım oğlum.” Craig birden boğazının düğümlendiğini hissetti. Oyalanmadan aceleyle odadan çıktı.

Craig merdivenlerde durakladı. Ne zaman çocuklarıyla arası bu kadar bozulmuştu? Ne zaman verebileceğinden fazlasını istemelerinden korkmaya başlamıştı? Elbette kesin bir tarih hatırlaması olanaksızdı ama Krystal’in hayatta olduğu döneme denk geliyor olmalıydı. Eski karısı kendine olan güvenini yerle bir etmiş, gurunu hiçe saymıştı. Oğulları ikisi arasındaki o savaşın kazazedeleriydiler.

Tanrım, çocuklarından kaçmaya bir son vermek zorundaydı. Bu hiçbir soruna çözüm getirmediği gibi ağırlaştırıyordu. Elindeki iş biter bitmez...

Telefon çalıyordu. Jill’in cevap vereceğinden emindi. Belki de kardan daha erken gelmesi gerektiğini bildirmek için arıyorlardı.

Aşağıya inerken hayatlarında değişiklik yapmak için işinin bitmesini beklemesi gerekmediğini düşündü. Hemen başlayabilirdi. Küçük şeylerle. Çocuklarıyla adamakıllı yabancılaşmak istemiyordu.

Mutfığa girdiğinde Jill telefonu kapatmış, not defterine bir şeyler karalıyordu.

“Austin diye biri aradı,” diye haber verdi Craig’in mutfığa girdiğini

görünce.”

“Bir aile dostumuz,” diye açıkladı Craig, Jill’in uzattığı kâğıdı alırken. “Austin’le kardeş gibiyiz. İleri teknoloji kullanılan bir araştırma şirketinin sahibi.”

“Sesi bir bilim adamınıninkine benzemiyor.”

Craig, Glenwood’taki pek çok kadının arkadaşına iç çekerek baktığını hatırlayınca başını salladı. “Doğru,” diye mırıldandı. Austin’i çekici gösteren şeylerden biri de kulağındaki küpe olmalıydı. Glenwood erkeklerin küpe taktıkları türden bir yer değildi.

Jill az önce yaptığı kahveden birer fincan doldurdu. Mutfak masasına oturdular. “Aslına bakarsan beşimiz ortağız,” dedi Craig kendi kendine konuşurcasına. Jill şaşırınca, “Kardeşlerim ve Austin,” diye açıkladı. “İşler de gayet iyi gidiyor.”

“Öyleyse niçin zengin değilsin?”

“Tam zamanlı bir bakıcı tutabiliyorum, öyle değil mi?”

“Peki şirketin değeri nedir?”

“Milyonlarca pound.”

Jill şaşkınlıkla güldü. “Yine de polislik yapıyorsun.”

“İstedğim için.”

“Yani mecbur değilsin.”

Craig bir süre düşündü. “Hayır, mecbur değilim,” dedi başını sallayarak. Kardeşlerinin de çalışmaları gerekmiyordu gerçi. Ancak önemli olan para değildi. Hiçbir zaman önemli olmamıştı. Büyüme çağlarında paranın eksikliğini hiç duymamışlardı. Eksik olan şey sevgiydi.

“Çok tuhafsiniz,” dedi Jill ayağa kalkarken. “Mürdümlü ekmek ister misin?”

“Elbette. Neden garip olduğumuzu düşünüyorsun? Pek çok insan işini sever.”

“Bilmem, örneğin ben sigorta şirketinde çalışırken iyi bir gelir öne-
rilseydi anında çalışmayı bırakırdım.”

“Ama yine de bir meşguliyet isterdin. Kardeşlerim de çalışıyor.”

“Bence genlerinizde bir sorun var. Başkasının işinde çalışmak istemek normal değil.”

“Haklı olabilirsin. Bir ara işten ayrılmayı düşünmedim değil ama ne yapacağıma karar veremedim. Hem hareketli iş yaşamı hoşuma gidiyor. Örneğin üzerinde uğraştığımız dosya oldukça önemli. Çözdüğümüzde insanları büyük bir dersten kurtarmış olacağız.”

Jill gülümsedi. “Sizin gibi kahramanların sadece filmlerde olduğunu sanırdım.”

Jill'in iltifatı nedense Craig'i rahatsız etmişti. "Kahraman falan değilim. Çocuklarıma baksana."

"Herhalde Ben'den söz ediyorsun."

Craig başını salladı. "Onunla ilgili nerede yanlış yaptığımı bilemiyorum. Sanırım fazla çalışmamdan kaynaklandı. Artık onu tanıyamıyorum. Konuşacak bir şey bulamıyoruz."

"Kilolarına takıyor," diye mırıldandı Jill.

"Biliyorum, belki de bu yaz o zayıflama kamplarından birine göndermem gerekiyor. Fakat çocukları birbirlerinden ayırmak da istemiyorum. Sen ne dersin?"

"Daha önce hiç diyet yaptı mı?"

"Hayır, bir iki kez bu konuyu konuşmuştuk ama Bayan Miller her seferinde bunun sorun olmadığını, Ben'in büyüdükçe kilosunu atacağını söylemişti. Gerçi Bayan Miller'in kendisi de iri yarı bir kadındı."

"Ben'in kilo vermesi gerekiyor gerekmesine de," diye başladı Jill. "Madem daha önce hiç diyet yapmadı, zayıflama kampından önce diyeti düşünssek daha iyi olur."

Craig, Jill'in olayı sahiplenmesine memnun olmuştu. Hiç değilse bu konuda yalnız olmadığını hissetmişti. O sırada Jill elindeki sodayı havada salladı.

"Boşandıktan sonra yedi kilo aldım, çok fazla sayılmasa da benim gibi yüz elli dört buçuk santimetre olunca..."

Craig bir kahkaha attı. "Niçin yüz elli beş demiyorsun?"

"Abartmayı sevmem. Ayrıca yüz elli dört buçuk da gayet makul bir boy."

Craig teslim olurcasına iki elini birden kaldırdı. "Haklısın, özür dilerim."

"Sorun değil. Neyse, benim gibi biri için yedi kilo iki beden demek. Yağsız bir diyet ve düzenli egzersizle fazlalıklardan kurtulabildim. Şimdiyse sadece yürüyerek kilomu koruyorum. Belki de aynı şeyi Ben'le denemeliyiz. Sanırım yapılması gereken tek şey Ben'in acıkmasına veya kendini mahrum hissetmesine engel olacak bir diyet belirlemek. Ben'le konuşayım, ardından da kütüphanede konuyu derinlemesine araştırayım. Ona uygun bir program bulursak başarabilir."

"Teşekkür ederim," dedi Craig, Jill'in bundan çok daha fazlasını hak ettiğini düşünerek. "İşe başlarken böyle sorunlarla karşılaşacağını bilmiyordun."

"Evet ama iyi vakit geçiriyorum. Kendinden başkalarını düşünmek çok hoş." Craig'in halen düşünceli olduğunu görünce, "Bak, insanlara

yardı ediyorsun ve...”

“Ne pahasına,” diyerek onun sözünü kesti Craig. “Çocuklarımla ilgilenmemek...”

“Hayır, seni anlıyorlar, üstelik seninle gurur duyuyorlar.”

“Bu yeterli değil.”

“Belki değildir ama en azından bir başlangıç.”

Birden göz göze geldiler. Jill’in yemyeşil gözleri Craig’e kedi gözlerini çağrıştırdı. İfadesi öylesine gizemliydi ki. Ne düşünüyordu acaba?

“Tavsiyen için teşekkür ederim,” dedi kasıklarındaki zonklamaya aldırmamaya çalışarak. Biriyle böylesine içtenlikle konuşmayalı uzun zaman olmuştu.

“Rica ederim,” dedi Jill ve Craig mutfaktan çıktı. Orada, göz göze geldiklerinde bir an Jill’in onu öpmesini istediğini düşünmüştü. Tabii öyle düşünmek istediği için... Yoksa Jill bunun sadece geçici bir iş olduğunu açıkça söylemişti, hayır, öpmesini falan istemezdi.

Jill, Ben’in kapısını çaldığında saat altıya geliyordu. Oldukça gerindi, çünkü Ben’in nasıl bir tepki göstereceğini kestiremiyordu. Belki de sinirlenecekti. Yanıt gelmeyince kapıyı açıp yavaşça içeriye süzülde. Gözleri karanlığa alışınca onu gördü. Ben kapıya doğru dönmüş uyuyordu. Bu haliyle yaşından epeyce küçük ve masum görünüyordu. O kadar tatlıydı ki, Jill’e bir çocuk sahibi olmayı çılgınca istediğini hatırlattı. Yatağın ucuna oturup Ben’in koluna dokundu.

“Ben...”

Çocuk gözlerini birden açtı.

“Benim, Jill,” dedi Jill çocuğun korkmasına meydan vermeden. “Yürüyüşe çıkıyordum da. Belki benimle gelirsin, diye düşündüm.”

“Yanlış düşünmüşsün. Yürümek falan istemiyorum.”

“Sabahları yürümeyi seviyorum,” dedi Jill çocuğu iştitemiş gibi. “Hem iyi bir egzersiz hem de kilo vermeme sağlıyor. En iyi yanı da hiç kimsenin bilmesi gerekmiyor. Danny ve C.J. uyanmadan dönüyorum.”

Jill kalbi çarparak bekledi. Sonunda Ben kımıldandı. Bakışlarında güvensizlikle birlikte umut vardı. Jill ayağa kalktı. “Gelmek istersen beş dakika bekleyeceğim. Üstüne rahat bir şeyler giy.”

Beş dakika sonra Ben dışarıya çıktı, Jill ne denli sevindiğini belli etmedi ve sessizce yürümeye başladılar. Yaklaşık yirmi dakika sonra Jill konuşmaya karar verdi. “Bir süre öğle yemeklerini ben hazırlayayım diyorum. Yemeğini evden götürürsen arkadaşların dalga geçer mi?”

Ben omzunu silkti. "Yarısı evden getiriyor zaten ama paket olsun tamam mı? İnekler sefertasında getiriyor."

Jill güldü. "Tamam, sefertası yok. Sana bir sürü yiyecek koyacağım. Kendini hiç aç hissetmeyeceksin. İster hepsini ye, istersen de bazılarını. Sevmediğin bir şey olursa söylemen yeterli, hemen değiştiririm. Senden sadece okulda abur cubur yememeni istiyorum. Orada süt içiyor musun?"

"Hayır, yeterince soğuk değil. Makineden meyve suyu alıyorum."

"Tamam, meyve suyunun sakıncası yok. Ne kadar yediğinin de. Önemli olan ne yediğin."

Ben bir şey söylemedi. Artık dönüşe geçmişlerdi. Kapıya geldiklerinde Jill bacaklarını gerdirdi. Ben de aynıını yaptım.

"Sana yardım etmek istiyorum," dedi Jill çocuğun yüzüne bakmadan. "Tabii istersen. Hiç kimsenin bilmesi gerekmiyor. Bu bizim küçük sırrımız olabilir."

Ben kapıyı açmak üzereyken durakladım. "Bugün öğle yemeğimi sen hazırlar mısın?"

Jill içinin hafiflediğini hissetti. "Elbette."

"Teşekkürler Jill."

"Sert vur," diye bağırdı Jill. "Evin boyunu geçsin, hadi!"

"Jill bu plastik top, o kadar yükselemez," diye itiraz etti Danny.

"Denemeden bilemezsin."

Çocuk olanca gücüyle vurdu ve epeyce yükselen topu tutmak için ileriye atıldı. Jill de ağaca yaslanıp üç kardeşin oyununu izlemeye başladı. Hayneslar'ın evine geleli sadece bir hafta olmuştu ama bazen kendini bütün yaşamı orada geçmiş gibi hissediyordu. Belli bir düzen tutturmuşlardı, artık çocukları tanımaya da başlamıştı. Dört sabahtır Ben'le yürüyordu. Çocuk Jill'e okuldan, arkadaşlarından söz etmeye başlamıştı bile. Kilosunu düşünmediği zamanlar neşeli ve canlı bir çocuktü. Jill onun, verdiği yemekleri yediğine inanıyordu. Akşam için de Ben'e uygun düşecek az yağlı yemekler pişiriyordu.

"Sıra C.J.'de," dedi Ben o sırada.

"Ama ben denemek istiyorum."

"Oyunbozanlık etme. Senin sıran değil."

Danny ayağını yere vurdu. "Deneyeceğim!"

"Bebek gibi davranırsan oynayamazsın."

"Ben bebek değilim!"

“Bebeksin.”

Danny beysbol sopasını yere fırlatıp ellerini yumruk yaptı. “O zaman sen de şişkosun işte.”

C.J. gülünce Ben eldivenin çıkarıp yere attı ve eve yöneldi.

“Buraya gel Ben,” diye bağırdı Danny ağabeyinin ardından. Bana yardım etmek zorundasın!”

Ben duymazdan geldi ve içeriye girip kapıyı çarptı. Danny de gözleri dolu dolu Jill’e koştu. “Bana yardım etmek zorunda. Daha iyi olmam için.”

“Bunu ona kötü sözler söylemeden önce düşünecektin.”

“O da bana kötü sözler söyledi.”

Haklıydı. “Pekâlâ, onun yaptığı da yanlıştı ama sence sana bebek gibi davranıyorsun derken hakkı var mıydı?”

Danny yere baktı. “Ben... ona öyle söylemek istemedim.”

“Özür dilemen gereken kişi ben değilim. Ayrıca sana şu kadarını hatırlatayım. Ben bu hafta her öğleden sonrasını sana yardım ederek için geçirdi. Nasıl iyi olacağın konusunda tavsiyelerde bulunup durdu. Ona hiç teşekkür ettin mi? Çabalarını takdir ettiğini hiç söyledin mi? Hayır, bütün bunların yerine ona kızdın ve kötü sözler söyledin.”

Danny’nin gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyordu. Yüzünü asıp öfkeyle Jill’e baktı. “Senden nefret ediyorum!”

Danny bunu söyledikten sonra arkasını dönüp eve koştu.

Jill içini çekti. Beysbol sopasını ve topunu alan C.J.’ye döndü. “Sarırm bana kızma sırası sende,” dedi.

“Hayır, bence iyisin. Yani bir kız olarak.”

Birbirlerine bir süre bakıp gülümsediler. Jill çocuğun saçlarını okşadı. “Sen de hiç fena değilsin.”

Eve doğru yürürlerken C.J., Jill’in elini tuttu. Jill şaşırdıysa da elini çekmedi. C.J.’in kalbini çalacağını hiç ummamıştı. Tanrım, bu aileyle birlikte yaşamak kesinlikle ona zarar verecekti. Kaçmadan önce ne kadar zarar görecekti acaba?

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

PAZAR sabahı herkes uyuyakalmıştı. Jill yedi civarında uyandı, duş aldı ve üstünü giydi. Mutfığa inip pencereden baktı. Craig'in arabası evin önüne park edilmişti. Evde olup olmadığını anlayamamak ne tuhaftı. Craig'in evde ve üst katta uyuduğunu anladığıdaysa yüreği ağzına geliyordu. Bir an Craig'in uyurken üzerine ne giydiğini düşündü.

Jill avucunu karnına bastırıp sakinleşmeye çalıştı. Craig'in evde olup olmamasının bir şey fark ettirmeyeceğine kendini inandırmaya çalıştı. Craig sadece patronuydu, o kadar. Onunla herhangi bir ilişkiye girecek değildi.

Mutfığa doğru giderken Craig'den etkilenmesinin normal olduğunu düşünmeye çalıştı. Sonuç olarak yakışıklı bir adamdı. Kendisi de birkaç yıldır hiçbir erkekle birlikte olmamıştı. Evliliğinin son birkaç ayı kızların velayet davasıyla geçmişti ve o süre zarfında da Aaron'la ilişkileri soğumuştı. Şu an en yakınındaki erkekten etkilenmesi çok doğaldı. Bunun özel olarak Craig'le ilgisi yoktu.

Jill omlet yapmak için yumurtaları çıkarırken kendine yalan söylemesinin çok saçma olduğuna karar verdi. Hoşuna gitsin gitmesin, gerçeği en iyi kendisi biliyordu.

Hayneslar'm evinde kaldığı iki hafta boyunca Craig'le gece geç saatte ya da sabah erkenden birkaç kez konuşmuştu. Akşam yemeğine yetişememişse, ona yemekten bir parça ayırıyordu. Onun mutfakta bir şeyler yaptığını işitince hemen mutfığa iniyordu. Konuşmaları genellikle çocuklar ve Craig'in işiyle ilgili oluyordu. Önceki akşamsa Craig'in

eve geldiğini duymamıştı.

Craig iki haftadır bir gün bile izin yapmamıştı. Çocuklar Craig'in mesai saatlerinin düzenli olduğunu söylemişlerdi ama belli ki bu özel dosya düzenini bozmuştu. Yine de çocuklar babalarının gurur duyulacak bir iş yaptığını düşünerek avunuyorlardı.

Aaron hep olayların nasıl görüldüğünü önemserdi, Craig ise gerçek-te nasıl olduğunu önemsiyordu. Jill düşüncelere dalmış bir halde kahvaltıtıyı hazırladı ve çocukları uyandırmak için yukarıya çıktı. C.J. çoktan uyanmış, okumaya başlamıştı. Hemen aşağıya ineceğini söyledi. Danny ise kahvaltıda ne olduğunu sordu. Jill çocuğun yanağını öptükten sonra Ben'in odasına yollandı. Ben kapı açılır açılmaz bir saate bir Jill'e baktı.

"Saat geç olmuş."

"Biliyorum. Kahvaltı hazır."

"Peki, yürüyüşümüz ne olacak?"

"Hepimiz bir gün tatil yapmayı hak ediyoruz. Yürümek yerine kardeşlerinle dışarıda oynayabilirsin. Babanız evde kalacak mı bilmiyorum ama belki de grup olarak bir şey yaparız. Hayvanat bahçesine ya da parka gideriz. Merak etme, egzersizini yapacaksın."

Ben'in yüzü hafifçe kızardı. "Teşekkür ederim Jill."

Jill, Craig'in odasının önünde durakladı. Belki de çok geç gelmiş ve uykusunu alamamıştı. Birden kapının diğer tarafında Craig'in ne halde olduğunu düşündü. Onun yalnız olduğuna kuşku yoktu. Eve kadın getirecek erkeklerden değildi. Peki, seks ihtiyacını nasıl gideriyordu? Bir yerlerde gizli bir sevgilisi falan mı vardı? Nasıl tiplerden hoşlanıyordu acaba?

"Her neyse, beni ilgilendirmez," diye söylendi Jill yüksek sesle.

On dakika sonra üç kardeş masaya oturmuş şakalaşıyorlardı.

"Bugün ne yapacağız," diye sordu Danny. "Ben ödevimi dünden bitirdim."

"Ben de," diye atıldı C.J. "Babam evde mi?"

"Evet. Ağzın doluyken konuşma," diye hatırlattı Jill.

"Sence babam bugün bizimle kalır mı," diye sordu Danny.

"Hayır, mutlaka işe gidecektir," diye Jill'in yerine cevap verdi Ben.

Jill çocuğun konuşma tarzından hiç hoşlanmamıştı. Belli ki babalarının ailesine ayıracak zamanı olmadığını düşünüyordu. Kendisine bir kahve doldurdu. O sırada bir ses işitip döndü. Döner dönmez de elinde bir şey tutmadığına şükretti. Craig'i ilk kez üniformasız görüyordu. Üstünde sade bir tişört ve kot pantolon vardı ama Jill'in adeta nefesini kesmişti. Islak saçları az önce duş aldığını anlatıyordu. Tıraş olmuştu ,

Tanrım yüzündeki gülümseme muhteşemdi.

Jill'in kalp atışları hızlanmış, avuçları ter içinde kalmıştı. Bir anda göz göze geldiler.

"Günaydın," dedi Craig.

Çocukların üçü de aynı anda döndüler. "Baba!"

Ve iskemlelerinden fırlayıp babalarının kollarına atıldılar. Neyse ki Jill düzgün nefes almak için fırsat bulmuştu.

"Bugün çalışacak mısın," diye sordu Danny heyecanla.

"Hayır, bu hafta sonu boşum," dedi Craig oğlunun saçlarını karıştıran.

"Vay canına! Beysbol oynayabilir miyiz?"

"Elbette. Ne isterseniz yaparız."

Çocukların üçü de babalarına sıkı sıkı sarıldılar.

"Çocuklar hareket etmeme izin verecek misiniz?"

"Hayır!" Ben bile kardeşleriyle birlikte kıkırdadı.

Craig yere çömeldi ve çocukları kaldırdı. "Sizi yakaladım işte."

"Biz de seni!"

"Hadi babamı gıdıklayalım!"

"Hadi!"

Jill, Hayneslar'ı izlerken boğazının düğümlendiğini hissetti. Evliliğinde de böyle dışarıdan bakmamış mıydı? O aileye ait olduğunu düşünerek kendini az mı kandırmıştı. Hayır, hiçbir aileye ait değildi.

"Çocuklar kahvaltınızı bitirmeyi düşünüyor musunuz?"

"Hayır," diye bağırdı, Craig'in bir koluna sıkıca yapışmış olan Danny. Ben de babasının bir bacağına tutmuş kımıldatmasına engel olmaya çalışıyordu. C.J ise Jill'e yöneldi ve Jill'in bacağına yapıştı. Jill bir anda dengesini kaybetti. Çocukların üstüne düşüp onları incitmekten korkuyordu ama engel olacak bir şey yapamayacaktı.

Tam o sırada Craig çocuklarının ellerinden kurtuldu ve Jill'i tutup düşmesine engel oldu. Jill bir anda kendini yerde Craig'in kucağına oturmuş bir halde buldu. Bir anda Danny de üstlerine düştü.

"Ben kazandım!"

Jill bir kahkaha attı. "Sen mi kazandın?"

"Evet."

Craig de güldü. O sırada C.J. üstlerine atıldı ve Jill'i gıdıklamaya başladı. Jill bir yandan gülüyor, bir yandan da, "Kesin şunu, yapmayın," diye çığlıklar atıyordu.

C.J. mutlulukla bağırdı. "Tanrım, harika! İnanılmaz gıdıklanıyor."

Bu sefer diğer çocuklar da saldırıya geçtiler. Jill her ne kadar kaç-

maya çalıştıysa da başaramadı. Craig onu bedeniyle korumaya çalıştı ama çocukların her taraftan uzanan elleri ve ayaklarından kaçınmak zordu. Jill karnı ağrıyınca kadar güldükten sonra nihayet Craig'in çocuklara emir veren sesini işitti.

"Yeter artık, kahvaltımızı bitirelim. Aynı zamanda bugün ne yapacağımızı konuşalım"

Çocuklar Jill'i gıdıklamaya çalışmaktan bir anda vazgeçtiler. "Bisiklete binelim," diye önerdi C.J.

"Ben beysbol oynamak istiyorum," dedi Danny.

"Sinemaya gidelim," diye seslendi Ben.

Ardından dördü birden Jill'e baktı. Jill yutkundu. Burada sadece üç hafta daha kalacaktı. Bu ailenin bir üyesi değildi. Oy hakkı olmamalıydı. Aslına bakılırsa biraz akılsa bütün gün izin yapardı, değil mi? Madem Craig evdeydi, çocuklarıyla ilgilenebilirdi. Düşündüklerini söylemek için ağzını açtı.

"Bu akşam yemek pişirmek istemiyorum." Jill bunlar ağzından dökülür dökülmez şaşırıp kaldı.

"Tamam, herkesin isteği gerçekleşecek," dedi Craig ayağa kalkarken.

Evde büyük bir şamata koptu.

Parkta dinlenmek için kısa bir mola verdiler. Çocuklar çimlere serilmiş şakalaşırken Craig en son ne zaman bütün gün izin yaptığını hatırlamaya çalıştı. Böyle hiçbir şey yapmadan birlikte olunca herkes ne kadar da mutluydu.

"Eve kestirmeden gidebiliriz," dedi Craig bir ara gerinerek. "Tabii uzun yol dondurmamacının önünden geçiyor ama..."

"Baba uzun yoldan gidelim," dedi C.J. yalvarırcasına.

Jill çocuğun omzuna dokundu. "Bir de çok akıllı olmadığımı söylerler."

C.J. güldü. "Çok akıllıyım."

"O kadar akıllısın ki matematik ödevlerini Krissie Nelson'a yaptırıyorsun."

C.J.'in yüzü birden kızardı. "Nereden biliyorsun?"

Ben bir kahkaha attı. "Az önce itiraf etmiş oldun ahbab. Artık hayatın kaydı."

C.J. yutkundu. "Bir iki kez yanlışlarımı düzeltti. Nereden anladın?"

Jill omzunu silkti. "Ben her şeyi anlarım. Dün sabah ödevini mutfak

masasında gördüm, üstünde Krissie'nin notu vardı.”

C.J. endişeli bir ifadeyle dönüp babasına baktı. Craig bir yandan ortanca oğluna kızmış, diğer yandan da Jill'in çocuklarla bu denli ilgili olmasına hayranlık duymuştu. Son dört gündür gece gelip gece gitmesi yüzünden Jill'le doğru dürüst konuşamamışlardı. Muhtemelen o nedenle bu konudan haberdar olamamıştı. “Senden böyle bir şey beklemezdim,” dedi yavaşça. Başı hayal kırıklığına uğradığını anlatan bir ifadeyle yandan yana hareket etti.

“Özür dilerim baba, bir daha yapmam,” diye mırıldandı C.J. yere bakarak.

“Haydi dondurma yemeye gidiyoruz,” dedi Jill ayağa kalkıp bisikletine yönelirken. Böylelikle ağırlaşan havayı dağıtabileceğini ummuştu. Herkes ayağa fırladı.

Craig yolda bir ara Jill'e baktı. Taşlanmış bir kot pantolon ve kısa kollu bir bluz giymişti. Parlak sarı saçlarını beysbol şapkasıyla kapatmıştı. Gözlerini de güneş gözlüğü gizliyordu. Uzun uzun çocuklarını seyretti. Son zamanlarda birlikte zaman geçirememişlerdi. Daha da kötüsü nedenini anlayamasa da çocuklarından korkmuştu. Böyle hissetmesinin bir nedeni Krystal'di. Eski karısı Craig'in bir şekilde kendisini yetersiz hissetmesine neden olurdu. Oysa onun ihanetlerini uzun zaman önce kabullenmeliydi. Bunun yerine gerçeklerden kaçmayı tercih etmişti.

Dondurmacının önünde bisikletlerinden indiler. Cam yuvarlak masanın etrafına dizilmiş taburelere geçtiler.

“Ben iki top istiyorum,” dedi Danny dükkânın tam ortasındaki dondurma kaplarını kontrol ettikten sonra.

“Ben de,” diye seslendi C.J.

Craig, Ben'e döndü. Jill'le bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Daha doğrusu Jill menüde bir şeyleri işaret ederek konuşuyor, Ben de dikkatle onu dinliyordu. Sonunda başını salladı.

“Sen ne istiyorsun,” diye sordu Craig, Jill'e.

“Sadece yoğurt. Dondurma benim için fazla kalorili.”

“Ya sen Ben?”

“Meyveli yoğurt.”

Birkaç dakika sonra dondurmalarını yerlerken, “Ben'le o gizemli konuşmalarınız neyle ilgiliydi,” diye sordu Craig.

Jill kardeşleriyle çene çalan Ben'den yana bir bakış attıktan sonra sesini alçalttı. “Bana ne yemesi gerektiğini sordu. Bir tür diyet yapıyor. Öğle yemeklerini evden götürüyor. Sabahları da yürüyoruz. Daha doğ-

rusu ben yürüyorum, o artık koşuyor ve benim fazla yavaş olmamdan şikâyet ediyor. Daha bir hafta oldu ama bence epeyce mesafe kat etti.”

Craig derin bir nefes aldı ve en büyük oğlundan yana baktı. “Çok mutlu görünüyor. Bugün bizimle bisiklete binmesi bile büyük bir gelişme. Daha önce yapmazdı.”

“Sanırım çekiniyor. Dalga geçilmesinden... Fazla kilolu olduğu için çok üzülüyor. Değişmek istiyor ama nasıl yapacağını bilemiyor. Üstüne düşülmesini de istemiyor. Şimdilik sorununu dolaylı konuşuyoruz. Herhalde bir noktadan sonra birinin onunla doğrudan konuşması ve sorununu nasıl aşacağını anlatması gerekecek.”

Craig elini uzatıp Jill'in koluna dokundu. “Hepimize çok iyi geldin Jill. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

Craig bunları söyler söylemez Jill'in gözlerinde bir parıltı fark etti. Muhtemelen güneş ışığı vurmuştu. Zaten bir saniye sonra da parıltı yok oldu. Jill'in yanlarında geçici kaldığını hatırlatacağını tahmin etti. Şu an bunu duymak istemese de... Şu an sadece oturup dondurmasını yemek ve çocuklarının konuşmalarını işitmek istiyordu. Uzun zamandır ilk kez doğru bir şey yaptığını hissetmeye ihtiyacı vardı.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

PAZAR günü saat öğleden sonra üç buçuk olmasına rağmen çocukların üçü de içeride beysbol maçını izliyorlardı.

Jill oturma odasının girişinde durakladı. “Hey, iyi misiniz çocuklar,” diye sordu.

C.J. gülümsedi, Danny omzunu silkti, Ben dönüp bakmaya zahmet bile etmedi. Craig ise gazetesini okumaya devam etti.

“Craig...”

Craig başını kaldırdı. “Efendim.”

“Patlamış mısır falan ister misin?”

Craig’in koyu renk gözleri duygularını ele vermiyordu. Sadece, “Olur,” dedi ve yeniden gazetesine döndü.

Jill olduğu yerde öylece kaldı. Neler oluyordu? Dün harika bir gün geçirmemişler miydi? Bugün ne olmuştu? Kendisini sanki gizli bir toplantının davetsiz misafiri gibi hissediyordu. Ortalıkta gizli mesajlar, örtülü işaretler dolaşıyor ama Jill hiç birini anlamlandıramıyordu. Acaba yanlış bir şey mi yapmıştı? Ona mı kızmışlardı?

Jill önceki gün neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. O sırada Craig ayağa kalktı. Gazetesi yere düştü. Jill neler olduğunu sormadan yanından geçip merdivenlere yollandı. Ben de yerinden kalkıp mutfağa yöneldi. Jill’in, C.J. ve Danny için tuttuğu şekerlerden bir avuç alıp yerine döndü. Bu süre içinde bir kez bile dönüp Jill’e bakmadı.

“Ben sana sandviç hazırlayayım mı,” diye sordu Jill şaşkınlıkla. Kaç gündür diyeti gayet iyi gidiyordu. Neden birdenbire şeker yemeye baş-

lamıştı ki?

Ben öfkeyle Jill'e döndü. "Sen benim annem değilsin. Sadece aptal bir dadısın, o kadar. Birkaç hafta sonra gideceksin. Buraya aйтmış gibi davranmaktan vazgeç ve beni rahat bırak."

Jill birdenbire yüzüne tokat atılmışçasına irkildi. Çocuğu azarlamalı mıydı yoksa odasına mı saklanmalıydı karar veremedi. Diğer iki çocuksa gözlerini televizyona dikmiş dünyayı unutmuş gibi görünüyorlardı. Ben şekerlerin kâğıtlarını çıkarıp peş peşe yiyordu. Bitirdikten sonra Jill'in yüzüne bile bakmadan mutfağa gitti.

Aynı anda üstüne koyu renk bir takım elbise giymiş olan Craig oturma odasına girdi.

"Çıkıyor musun," diye sordu Jill yanıtını bildiği halde.

Craig, Jill'in sol omzunun üstünde bir yerlere odaklanmış olarak, "Ne zaman dönerim bilemiyorum," dedi.

"Peki, akşam yemeği," diye mırıldandı Jill. Kendini aldatılmış hissetmesine engel olamıyordu.

Craig durakladı. "Ne zaman döneceğimi bilemiyorum," dedi yeniden. Ardından da çekip gitti.

Neler oluyordu? Neyi kaçırmıştı? Kanepeye oturup görmeyen gözlerle televizyona bakmaya başladı. Önceki gün neredeyse aileden biriydi, bugünse bir düşman. Bu hiç de adil değildi.

Danny yanına gelip oturdu. İri gözlerinde acı çektiğini anlatan bir ifade vardı. Jill bir an sormayı düşündüyse de doğru sözcükleri bulamadı. Çocuk iyice sokulunca tutup kucağına çekti ve sıkı sıkı sarıldı.

Birkaç dakika sonra C.J. de hafifçe yaslanınca Jill elini çocuğun omzuna attı. Maçın geri kalanını sessizce izlediler.

Neden sonra Jill akşam yemeğini hazırlamaya davranınca çocuklar acımadıklarını söylediler. Odalarına çıkıp kapılarını kapadılar ve böylelikle Jill'i de hayatlarından çıkarmış oldular.

Jill kapıyı hafifçe tıklattı. Ses gelmeyince içeriye girdi. Ben uyuyordu. Gece lambasının ışığında yanağındaki yaşlar açıkça görölüyordu. Jill yüreğinin sıkıştığını hissetti. Yatağın yanına oturup usulca çocuğun kolunu okşadı. Ben o sırada gözlerini açtı. "Özür dilerim," dedi ve kendini Jill'in kollarına attı. Bitkin düşüp tekrar uyuyuncaya dek ağladı.

Jill ancak saat dokuza doğru aşağıya inebildi. Işıkların çoğu kapalıydı, Craig'in arabasını kontrol etmeye kalkmadı. O nedenle de birdenbire Craig'i oturma odasında otururken görünce şaşırdı. Başını geriye

yaslamış gözlerini kapamıştı. Elinde bir kutu bira vardı. Ceketini, kravatını çıkarmış, gömleğinin kollarını katlamış, yakasının birkaç düğmesini açmıştı. Bu haliyle başarılı işadamı yanı ortaya çıkmıştı. Jill bir an onunla ortak hiçbir yanları olmadığını düşündü.

"Her şey yolunda mı," diye sordu Jill.

Craig gözlerini aralayıp Jill'e baktıktan sonra omzunu silkti. "Muhtemelen hepimizin çıldırdığımızı falan düşündün," dedi soruyu yanıtlamak yerine.

"Aklımdan geçmedi değil."

"Krystal bir yıl önce bugün ölmüştü."

Tek bir cümle her şeyin yerli yerine oturmasını sağlamıştı. Jill kanepeye çöktü ve tuttuğunu bile fark etmediği nefesini bıraktı. "Çok üzül-düm."

"Gerek yok," dedi Jill'den yana bakmadan. "Umurumda bile değil. Ama çocuklar için epeyce zor."

Hayır, onun için de zor, diye düşündü Jill. Bakışlarından belliydi ama bir şey söylemek istemedi.

Craig bir çekmeceyi çekti ve kâğıtların arasından çerçevelenmiş bir fotoğraf çıkarıp Jill'e uzattı. Fotoğraf bir sahilde çekilmişti. Craig'in üstünde mayosu vardı. Uzun boylu zarif kadınsa plaj elbisesi giymişti. Jill bir zamanlar Craig'in karısı olan oldukça güzel kadına dikkatle baktı.

"Çok güzel," dedi fotoğrafı geri verirken.

"Hayranlık duyulan bir kadın olmak hayattaki tek amacıydı."

Jill yutkundu, sonunda göğsündeki ağırlığın nedeninin kıskançlık olduğuna karar verdi. Ölmüş bir kadını mı kıskanıyordu? Krystal ölmüş olsa da halen Craig ve çocuklar üzerinde oldukça etkiliydi.

"Bir yıl uzun bir süre değil," diye mırıldandı. "Sanırım ona duyduğün sevgiyi..."

"Onu yıllardır sevmiyordum," dedi Craig buz gibi bir sesle. Daha önce hiç sevdim mi, ondan da emin değilim. Krystal için gerçekler değil, görünüş önemliydi." Craig elindeki içkiyi fotoğrafa doğru kaldırdı. "Şerefine tatlı karım. Hak ettiğin cehennemde kal."

Craig içkisini başına diktikten sonra fotoğrafın yanına bıraktı ve başını yeniden geriye yasladı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Jill.

"Ben de. Hem de her gün. Tuhaf olan ne, biliyor musun? Babam gibi olmamaya öylesine kararlıyım ki. Onu aldatmayı bir an bile düşün-medim. Bizim olayımızda aldatan Krystal'di. Babamın kadın versiyon-

nuydu.”

“Anlayamadım,” diye mırıldandı Jill ama gerisini iştirmek istediğinden de emin değildi. Yine de yerinden kımlıdayamadı.

“Haynes ailesinin böyle bir laneti vardır,” dedi Craig kendi kendine konuşurcasına. “Beş amcam var ve biri bile tek eşli yaşayamamıştı. Onlar gibi olmamak için kendi kendime yemin ettim. Bir karım, çocuklarım olsun istedim. Ancak babam gibi yapmayacak, ailemle ilgilenecektim. Düşünsene, bağlılık, aşk ve onur için yemin ettim. Şaka gibi.”

Jill bir an gidip onu teselli etmeyi düşündüyse de hemen vazgeçti. Craig, Danny ya da C.J. değildi, koskocaman bir adamdı.

“Bence en doğrusunu yapmışsın.”

“Aptallığın nesi doğru,” diye sordu Craig başını iki yana sallayarak. “İlk tanıştığımızda onun inanılmaz masum bir tip olduğunu sanmıştım. Kiliseye giderken şoförü ayartan bir tip olabileceği aklıma gelmezdi. Gerçeği anlamak yıllarımı aldı. Belki de neler olduğunu bilmek istemiyordum. Gerçekle yüzleştiğim an onu evden kovmak zorunda kalacağımı biliyordum. O zaman çocuklar ne olacaktı, nasıl etkileneceklerdi? Sonunda kendisi çekip gitti. Gittikten sonra çocukları aramadı bile. Sadece zaman zaman, o da birkaç dakika görüştüler. Ne yapacağıma bir türlü karar veremedim. O birkaç dakikalık görüşme çocuklar açısından iyi miydi, kötü müydü? Hiç görüştürmesem daha mı iyi olurdu?”

Jill kulaklarına inanamıyordu. Krystal nasıl olur da, Craig gibi bir erkeği aldatabilirdi? Onun yerinde olsaydı...

Hayır, böyle düşünmemeliydi. Buraya kısa bir süre için çalışmaya gelmişti. Craig ve eski karısının geçmişte yaşadıkları onu ilgilendirmezdi. “Kendine mi yoksa ona mı daha çok kıızıyorsun?”

Craig bir süre düşündü. “İkimize de. Onu yıllar önce hayatımızdan çıkarmalıydım. Kahretsin! İlişkiler... Yürüyen bir ilişki var mı ki?”

Jill’in buna bir yanıtı yoktu. İlişkilerin elbette yürümesini istiyordu. Her şeyden önce halen aşka inanıyordu. “Bazı insanların mutlu evlilikleri var.”

“Evet, erkek kardeşim Travis ve karısı gibi. Kyle ve Sandy’nin de öyle. Austin de Rebecca’yla mutlu. Ben ailemin üzerinde bir lanet olduğunu düşünüyordum ama belki de sadece benimle ilgili bir şey bu.”

“Birileriyle çıkıyor musun?”

“Buna pek zamanım yok. Hem çocukları ciddi bir ilişki olmadıkça işe karıştırmak istemem. Sen çıkıyor musun peki?”

“Oh, hayır. Doğrusunu istersen etrafta bekar erkek bulmak o kadar da kolay değil.”

Craig omzunu silkti. "Ne diye herkes evleniyor, anlamak mümkün değil."

"Aşık oluyorlar."

"Aşka inanıyor musun?" Craig soruyu sorarken dikkatle Jill'in yüzüne baktı.

"Elbette. Sen inanmaz mısın?"

Craig içini çekti. "Artık hiçbir şeyden emin değilim. Aaron'ı sevmiş miydin?"

"Ben..." Jill durakladı. "Sanırım... Geriye bakınca birine ait olmak istediğimi hatırlıyorum. Aptallık ettim, kolayı seçtim. Sorular sormaya başlarsam cevaplar hoşuma gitmez diye korktum."

"Benim gibi," diye mırıldandı Craig.

"Evet."

Jill neye evet dediğinin bile farkında değildi. Birden gözleri Craig'in gömleğinin yakasından görünen göğsüne takılmıştı. Üst üste yutkundu. "Oh, saat neredeyse on bir olmuş."

Craig ayağa kalktı. "Sabah erken kalkmam gerekiyor. Galiba işin sonuna yaklaştık. Sana bize yardım etmek isteyen yaşlı kadından söz etmiştim. Bayan Hart... Üstüne bir ahçı yerleştirdik. Son bir iki gündür bir arabanın onun peşinde olduğundan kuşlanıyoruz."

"Umarım bir an önce çözülür," dedi Jill ve ayağa kalkmaya davrandı. Aynı anda Craig elini uzattı, kalkmasına destek verdi. Jill onun eline sıkı sıkı tutunup başını göğsüne yaslamayı içinden geçirdiğine inanamıyordu.

Craig, Jill'in elini bırakırken gülümsedi. "Benden epeyce kısa olduğunu hep unutuyorum."

"Hiç de kısa değilim. Her şeyim yerli yerinde."

Craig'in gülümsemesi bir anda kayboldu. "Kesinlikle katlıyorum," diye mırıldandı ve Jill'i kollarına alıverdi.

Jill onunla öpüşmenin nasıl olacağını düşünürken dudakları titriyordu. Ancak Craig onu öpmek yerine hafif bir kahkaha attı. "Bu mümkün değil."

Jill bütün bedeninin buz kestiğini hissetti. Craig'in göğsünü okşamaya hazırlanan ellerini çekti. "Benim fikrim değildi."

Craig kanepeye oturdu ve Jill'i de kucağına çekti. Artık gözleri aynı hizadaydı. "Böylesi çok daha iyi," diye fısıldadı Craig dudakları Jill'in dudaklarını kaplarken.

Jill onun kucağında aklı başından gitmiş bir halde oturuyordu. Kolları vazgeçmesinden korkuyormuşçasına Craig'in boynuna dolanmıştı.

Craig ismini fısıldıyor, ardından onu yeniden öpüyordu. Jill daha fazla dayanamayıp dudaklarını araladı. Çılgınca öpüşmeye başladılar. Craig'in, Jill'in belini kavramış olan elleri göğüslerine kaydı.

Jill onun ne denli tahrik olduğunu fark edince daha fazla heyecanlandı. Göğüs uçları sertleşmiş, sızlıyordu. Daha fazlasını istiyordu. Craig de anlamış olmalıydı, bir eli aşağılara kaydı ve Jill'in bacaklarının arasını okşamaya başladı.

"Muhteşemsin," diye fısıldadı Craig. "Sana burada, şu an sahip olmak istiyorum."

Craig'in sesinin boğukluğu, sözleri Jill'i çılgına çevirmişti. Onunla sevişmeyi her şeyden çok istiyordu ama... "Craig..."

"Evet, biliyorum," dedi Craig boğuk bir sesle. Sonra da ani bir kararla Jill'i belinden tutup kendinden uzaklaştırdı. Göz göze geldiler. "Özür dilemeyeceğim," dedi Craig. "Çünkü olanlardan dolayı pişman değilim. Sadece çocuklarımın dadılarını baştan çıkaran bir tip olmadığımı bilmeni isterim. İlksin..." Genzini temizledi. "Boşandığımdan bu yana ilk kez birine karşı bunları hissediyorum."

"Ben de," diye mırıldandı Jill. Tanrım, kendini kaybetmişti. Allah-tan ikisinden biri olsun mantıklı davranabilmişti.

Craig uzanıp alnına bir öpücük kondurdu. "Anlayışın için teşekkür ederim Jill."

Jill hangi anlayış, diye sormadı. Galiba anlamış gibi görünmek en doğrusuydu. Sadece birkaç hafta diye düşündü. O gün geldiğinde arkasına bile bakmadan çekip gidecekti.

Ertesi sabah Craig yine üniformasını giymiş, ailesiyle kahvaltı yapmaya inmişti.

"Günaydın,"

Jill, Craig'in ne siyah gömleğinin adamakıllı belirginleştirdiği geniş omuzlarına ne de gülümseyen gözlerine bakmamaya çalıştı.

"Alsana baba." C.J. mısır gevreği kutusunu Craig'e uzattı. C.R. ve Danny önceki günün gerginliğinden sıyrılmış görünüyordlardı. Ben ise Jill'le göz göze gelmemeye çalışıyormuş gibiydi.

Birkaç dakika sonra Jill çamaşırları makineye doldururken Ben gelip arkasında durdu. Jill çocuğa bakmamaya çalışarak deterjanı doldurdu ve beyazları makineye yerleştirmeye başladı. "Ne oldu Ben," diye sordu çocuğa dönmeden.

"Dün..."

“Dün için özür dilemiştin,” dedi Jill. “Baban da nedenini açıkladı. Seni anlıyorum.”

“Ben... o şekerleri yemek istemedim, neden yaptığımı bilmiyorum. Galiba sana kızgındım ve üzmemek istedim.”

“Sadece kendini üzdün,” dedi Jill dönüp.

Çocuk başını salladı.

Jill kollarını açınca öyle şiddetle sarıldı ki, Jill’in dengesi bozuldu ve çamaşır makinesine yaslanmak zorunda kaldı.

“Bir hata yaptın, o kadar,” dedi Jill. Bugün her şey düzelecek.”

“Ama yürüyüşe çıkamadık.”

Jill yutkundu. “İsteddiğini bilmiyordum.”

Ben başını kaldırıp Jill’in gözlerine baktı. Gözleri dolu doluydu. “İstiyordum.”

“Yarın çıkarız.”

Ben yanaklarındaki yaşları çabucak sildi. “Tamam.”

“Tamam,” dedi Jill de. “Şimdi gidip kahvaltımızı yapalım.”

Ben kahvaltı masasına kadar Jill’in peşinden yürüdü. Craig soran gözlerle Jill’e baktı. Jill ona her şeyin yolunda olduğunu anlatan bir ifadeyle gülümsedi.

Kahvaltı masasında çocuklar şamataya başladılar. Jill kavga etmedikleri sürece onlarla kahvaltı yapmaya bayılıyordu.

“Jill kısa bir süre sonra gidecek misin,” diye sordu Danny birdenbire. “Dün Ben bir iki hafta sonra bizi bırakacağını söyledi.”

Çocukların üçü de suçlarcasına Jill’in yüzüne bakıyorlardı.

“İlk geldiğimde bahar tatilinde gideceğimi söylemiştim,” diye hatırlattı Jill başka ne söyleyeceğini bilemeden.

“Ama o zaman öyleydi. Eve yeni gelmiştin, bizi hiç tanıımıyordun. Biz de seni. Artık gidemezsin,” dedi Ben.

“Jill’in kendi hayatı var,” diye araya girdi Craig. “Onu rahat bırakın. Ben de yeni bir bakıcı aramaya başlasam iyi olur.”

Jill birdenbire iliklerine kadar titrediğini hissetti. Başka bir bakıcı mı? Tanrım, gitmeye hazır değildi.

“Ama daha çok erken Jill,” dedi C.J. Hoşnutsuz bir ifadeyle tabağını itivermişti.

“Kal,” dedi Ben de. Gözlerinde çaresiz bir ifade vardı.

“Benim bir işim var,” diye başladı Jill. Sesi kendisine bile yabancı geliyordu. “Evimi eylül ayına kadar kiraya vermiştim. Kalamam...” Gidip de ne yapacaktı, onu da bilmiyordu.

“O zaman eylüle kadar kal,” diye atıldı C.J. “Yazı birlikte geçirelim,

ne dersin?”

“Çok eğleniriz,” diye bağırdı Danny. “Lütfen...”

Jill boğazının düğümlendiğini hissetti. Böyle olmaması gerekiyordu. Hani onlara bağlanmayacaktı. Craig’e baktı.

“Henüz hiçbir dadı adayıyla görüşmedim. Sana bağlı,” dedi Craig. “Kalmanı çok isterim.”

Kalmak çok riskliydi. Sadece Craig yüzünden değil, oğlanlar da çok tatlıydılar.

Eylül... Eylülle daha beş ay vardı. Ancak hayatıyla ilgili ne yapacağına henüz karar vermemişti. Aslında daha düşünmemişti bile. Burada kalırsa yaralarını tamamen sarabilir, hayatını planlayabilirdi.

“Tamam,” dedi sonunda üç çocuğa tek tek bakarak. “Eylüle kadar.”

Çocukların üçü birden çığlık atarak Jill’e sarıldılar. Craig masadan kalktı. “Teşekkürler Jill. Gerçekten sana minnettarım. Neyse, artık çıkabiliriz.”

C.J. ve Danny dışarıya koşarken Ben, Jill’in yanına geldi ve elindeki çantayı aldı. Biraz tereddütten sonra uzanıp Jill’in yanağına bir öpücük kondurdu. “Süper!”

Jill onun arkasından bakakaldı.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

“FİNCANA binemezsin, kusarsın,” dedi Ben kardeşine büyüklük taslayan bir havada.

“Hayır, binebilirim ve hiç de kusmam,” diye karşılık verdi Danny dudakları titrerken. “Sen şişkonu tekisin.”

Ben, Danny’nin üzerine atıldı, C.J. Ben’e çelme taktı, üçü birden yere yuvarlandı. Danny çığlık atmaya başladı.

“Çocuklar, bana öyle geliyor ki, herkes epeyce yoruldu. Odalarımıza gidip biraz kestirsek iyi olacak.”

“Olmaz,” diye kestirip attı Ben.

“Jill ben bir şey yapmadım,” diye itiraz etti C.J.

“Ben kestirmek istemiyorum,” dedi Danny elini tersiyle gözyaşlarını silerken.

Craig elini Jill’in omzuna atıp güldü. “Ben sana bir hafta izin al demiştim. Ama heyecanlanıp yıllardır Disneyland’a gitmediğini söyleyen sendin.”

Jill de güldü. “Herkes hata yapar.” Ancak Craig göz kırpınca yüreği ağzına gelmişti. “Pekâlâ, şöyle yapıyoruz,” dedi boğazını temizledikten sonra. “Ben, siz C.J.’yle birlikte bir fincana binin. Baban, Danny ve ben de diğerine bineriz.” Ardından Danny’ye döndü

“Kusarsan, çok fena olurum.”

“Kusmam.”

Jill, Disneyland’a hem gerçekten de yıllardır gitmediği için hem de Ben yüzünden gelmişti. Çocuk diyet ve egzersize başlayalı bir ay olmuş-

tu ve işler yolunda gidiyordu. Gerçi sadece kendisine itiraf ettiği bir nedeni daha vardı. Craig'in işten tamamen uzaklaştığı zaman nasıl biri olduğunu görmeyi çok istemişti.

Aslına bakılırsa bunun kendine işkence etmekten farkı yoktu. Craig inanılmaz yakışıklı bir adamdı. Bu yüzden de yola çıktıklarından beri Jill adeta yüreği ağzında dolaşıyordu. O gecedен sonra, Jill çoğu zaman olması için dua etse de aralarında herhangi bir yakınlaşma olmuş değildi.

Bu parktaki ikinci günleriydi. Yola üç gün önce çıkmışlar ve ilk geceyi Santa Barbara'da oldukça seçkin bir otelde geçirmişlerdi. Jill, Craig'in parasının olduğunu ilk kez o zaman fark etmişti. Şimdiyse Disneyland Oteli'nde kalıyorlardı.

"Şimdi sıra bizde," diye bağırdı Ben parlak fincanlara iyice yaklaşıtlarında. Görevli genç adam platforma girmelerine izin verince C.J.'le ikisi hızla koşup fincanlarına oturdular. Craig, Danny ve Jill de onların yanındaki fincana ilerlediler. Danny etraflarında dans ediyordu. "Çok hızlı dönersek, savrulup gider miyiz? Ben'le C.J.'den daha hızlı dönebilir miyiz? Sizce kusar mıyım?"

Jill çocuğun saçlarını karıştırdı. "Evet, hızlı döneceğiz ama kuzmazsın." Jill çocuğu yanına aldı, Craig karşısına geçti. Fincanın içi epeyce dardı, Craig'le dizleri birbirine dayanmıştı.

"Şimdi ne yapıyoruz," diye sordu Danny.

Craig oğlunun ellerini fincanın ortasında duran tabak büyüklüğündeki diske götürdü. "Başladığında bunu elinden geldiğince hızlı çevir. O zaman döneriz."

Danny yerinden sıçradı. "Başladığını nasıl anlayacağız?"

"Yer kaymaya başlayacak," dedi Jill gülerek.

"Gerçekten mi?"

Birdenbire fincan hareket etmeye başladı. "Şimdi," diye bağırdı Craig ve diske uzandı. Danny ne yapacağını çoktan unutmuştu. Heyecanla etrafına bakınmakla meşguldü. Jill de diske yapıştı. Dönmeye başladılar. Danny ağabeylerini gösterip cıglık cıglığa bağurmaya başladı. "Biz daha hızlı dönüyoruz!"

Jill kahkahalar atarak etrafına bakındı. Diğer fincanlar bulanıklaşınca dikkati Craig'e yoğunlaştı. Elleri diskin üzerinde üst üsteydi. Yola çıktıklarından beri birbirlerine epeyce yakındılar. Yürürlerken, kuyrukta beklerken Craig genellikle elini omzuna atıyor ya da el ele duruyorlardı. Jill neredeyse her şeyin gerçek olduğuna inanacaktı. Ancak her seferinde kendisine engel oluyor, hayallerinin gerçekleşmesinin imkânsız olduğu-

nu hatırlamaya çalışıyordu. Bu ne onun ailesiydi ne de Craig onun erkeği... Halen dışarıdan bakan biriydi.

Fincan yavaşlayıp nihayet durduğunda Danny aşağıya atlayıp ağabeylerinin yanına koştu. "Hiç kusmadım, üstelik sizden daha hızlı döndük!"

Ben kardeşini kollarından tutup döndürdü. Danny çılgınca kahkahalar atıyordu.

Craig saatine baktı. "Açlıktan ölüyorum. Yemeği nerede yiyelim? Aslında fast food derdim ama bunu Ben'e yapamam." Craig en büyük oğluna baktı. "Ondaki değişikliğe inanamıyorum. Daha bir ay oldu ama bambaşka bir çocuğa dönüştü."

Jill başını salladı. "Kıyafetlerinin içinde dönüyor. Yola çıkmadan yeni kot pantolon almak zorunda kaldık."

"Değişiklik sadece görünüşünde değil," diye devam etti Craig. "Hayattan daha fazla keyif alıyor. Çok daha hareketli. Artık mutlu görünüyor."

"Evet. Birkaç kilo daha versin, babası kadar yakışıklı görünecek."

Jill bunları söyler söylemez pişman oldu ama artık sözlerini geri alması mümkün değildi. Yüzüne kanın hücum ettiğini hissedebiliyordu. Craig'le gözleri birbirine kenetlenmişti. "Şey, benim demek istediğim," diye başladı Jill ama Craig konuşmasına izin vermedi.

"Ne demek istediğinizi duymak istemiyorum küçük hanım. Duyduklarım fazlasıyla hoşuma gitti."

"Buna hiç şaşırmadım."

"Bu arada siz de hiç fena değilsiniz."

"Fena değil mi? Ben iltifatlarla hayat buluyorum," dedi Jill gülerek. Neyse ki az önceki utancını bastırabilmişti. Daha güvenli bir konu bulmaya çalıştı ama bula bula C.J.'in, Craig'e ne denli benzediğini söylemeyi bulabildi. "Sadece Danny farklı. Herhalde annesine benziyor."

Craig yanıt vermektense çocukları çağırmaı yeğledi. "Hadi otele gidelim. Otelde seçenek çok, yemeğimizi orada yeriz."

Jill, Craig'in ifadesinden onu üzdüğünü anladı. Fakat ne diye bu denli üzülmişti ki? Danny'nin annesine benzediğini söylemek bu kadar korkunç bir şey miydi? Gerçi Craig'in eski karısı hakkında söylediklerine bakılırsa onu hatırladığı an moralinin bozulması normaldi. Jill usulca Craig'in koluna dokundu. "Affedersin."

"Özür dileme," dedi Craig, Jill'i omuzlarından tutup kendine çekerek. "Yanlış bir şey yapmadım. Hadi gidip yemeğimizi yiyelim."

Trene doğru ilerlerken Craig, Jill'in beline sarıldı. Danny etrafların-

da koşturuyordu. C.J. babasının diğer elini tuttu. Ben ise Jill'in elini kavradı. Jill çok şaşırdıysa da belli etmemeye çalıştı. Harika bir andı ve sonsuza dek sürmesi için neler vermezdi.

“Biraz daha şarap?”

“Olur.”

Craig şaraplarını tazeledikten sonra kadehini kaldırdı. “Huzura.”

Jill gülümsedi. “Çocuklar ortalıkta yokken neyle meşgul olacağımı bilemiyorum.”

Craig'in aklına bir şey geldi gelmesine de dillendirmede. Dikkatle Jill'e baktı. Kadınların kendilerini dönüştürme yeteneklerine her zaman hayranlık duymuştu. Jill de hemcinslerinden farklı değildi. Öğleden sonra kot pantolonu ve beyaz gömleğiyle son derece sade görünürken, bu akşam her erkeğin rüyalarını süsleyecek bir kadına dönüşmüştü. Gözlerini iyice belirginleştiren bir makyaj yapmış, gözlerinin renginde de bir elbise giymişti. İnanılmaz güzel ve seksi görünüyordu.

Keşke bu kadar ufak tefek olmasaydı. Craig onu kaç kez yatağında, çıplak hayal etmişti. Acaba öyle bir şey olsa, anın büyüyle kendini kaybedip onu incitir miydi? Kolejde birlikte olduğu kızlar bile uzun boylu ve güçlü tiplerdi. Jill ise tek kelimeyle kırılıyordu.

Hayır, Jill'in kırılğan görüntüsü bir sorun oluşturmuyacaktı, çünkü sevişmeyeceklerdi. Onu sadece güzel bir yemeğe çıkarmıştı, o kadar. Ne kadar istese de aralarında o tür bir ilişki mümkün değildi.

O sırada Jill şarabından bir yudum aldı ve içini çekti.

“Sorun nedir?”

“Hiç. Sadece çocukları merak ettim. Sence her şey yolunda mıdır?”

Craig güldü. “Kocaman süitte, sınırsız abur cubur ve Sinderella'ya benzeyen bir bakıcıyla birlikteler. Bence çok mutludurlar.”

“Doğrusunu istersen ben de çok mutluyum. Beni yemeğe davet ettiğin için çok teşekkür ederim Craig.”

“Ben de gelmeyi kabul ettiğin için sana teşekkür ederim. Mecbur değildin.”

“Kalsam ne yapacaktım ki? Düşüncelere dalacaktım.”

Birkaç dakika sessizce yemeklerini yediler. “Daha önce sormak aklıma gelmedi,” dedi Craig aniden. “Buraya gelmek üvey çocuklarını aklına getirdi mi?”

Jill şaşırdı. “Hayır, bunu hiç düşünmedim. Gerçi hep birlikte buraya gelmiştik ama belli ki hatırlamaya değer bir şey yaşanmamış...”

“İki kız mı vardı?”

Jill başını salladı.

“Kızlar gerçekten oğlanlardan farklı mı?”

Jill bir kahkaha attı. “Pek çok yönden... Örneğin Heather ve Patti hiçbir zaman arabada gaz çıkarma yarışı yapmamışlardı.”

Craig de güldü. O sırada garson gelip tabaklarını aldı. “Dans edelim mi,” diye sordu Craig ayağa kalkıp elini uzatarak.

Jill tereddüt etti. “Dans konusunda hiç iyi değilim ama...”

“Ben de öyle.”

Jill yüksek ökçeli pabuçlar giymişti. Başı neredeyse Craig’in omzuna geliyordu. Craig onu kollarına aldı ve sadece hafifçe sallanmaya başladılar. Zaten dans pistinin kalabalığı daha fazla hareket etmelerine imkân vermiyordu. Craig’in yüreği deli gibi atıyordu. Jill’den herhangi bir mesaj alabilse doğrucu otele döner onunla çılgınca sevişirdi. Ancak o mesaj gelmedi ve şarkı bitti, mecburen masaya döndüler.

Jill yemeğin geri kalanı boyunca sessizdi, ana yemek geldiğinde sadece bir parça yedi.

“Yemeği beğenmedin mi,” diye sordu Craig, garson Jill’in neredeyse dolu tabağını aldıktan sonra.

“Çok lezzetliydi ama aç değilim.”

“Neden?”

Jill bakışlarını kaçırdı. “Artık gidelim mi?”

“Elbette.”

Otelin restorandan çıktıklarında Jill arkasına bile bakmadan asansöre doğru ilerledi.

“Jill...”

Craig birkaç adımda ona yetişti. “Jill, sorun nedir?”

Jill’in gözleri dolu doluydu. Craig daha fazla dayanamadı ve onu öpmeye başladı. Ancak birkaç saniye sonra Jill kendini çekti.

“Lütfen dur,” dedi boğuk bir sesle. “Aynı hatayı tekrarlamayacağım.”

“Neden söz ediyorsun?”

Jill yutkundu. Birbirine kenetlediği parmakları kasılmıştı. “Bu doğru değil,” diye mırıldandı. “En azından benim için değil. Tekrar yapamam.”

“Neyi tekrar yapamazsın?” Craig’in kaşları çatılmıştı. Hiçbir şey anlamadığı gözlerinden okunuyordu. “Yeniden kullanılmaya gelemem. Hayatım boyunca erkekler beni kullandılar.”

Craig birden kasıldı. Onu hiç kullanmamıştı ama Jill’in hali sözleri-

nin kendisiyle ilgili olmadığını anlatıyordu.

“Erkekler istediklerini elde etmek için beni kullandılar,” diye devam etti Jill. “Ben umurlarında değildim. Babam annemi üzmem için beni kullanırdı. Üvey babam başkalarının yanında beni severmiş gibi yapardı ama yalnız kaldığımızda aptal ve çirkin olduğumu, benden hiç hazzetemediğini söylerdi.”

“Alçak,” dedi Craig kendine engel olamayarak.

“En kötü şekilde de Aaron kullandı. Kızlarını ne denli önemseydiğini, onların bir anneye ne kadar çok ihtiyaçları olduğunu söyledi. Zaten bir anneleri olduğunu idrak edemedim. Birkaç yıl geçtikten sonra kendi çocuğumu doğurmak istedim, karşı çıktı.”

“Çok üzüldüm Jill,” dedi Craig. Krystal de çocuk istememişti. Çocukların üçü de kazayla olmuştu.

“Çok ısrar ettim,” dedi Jill kendi kendine konuşurcasına. “Sonunda onu ikna ettim. Ama hamile kalamadım. O sırada eski eşi velayet davası açtı. Mahkeme devam ederken hamile kalmamın akıllıca olmayacağını söyledi. Ve velayet davasını kaybettik. Aaron küplere bindi. Eski karısı mahkeme salonunda kızlarla kucaklaşıyordu. Aaron’u sakinleştirmeye çalıştım ama beni itti. Ağlamaya başladım. Kendi çocuğumuzun olabileceğini söylediğimi hatırlıyorum. Aaron’un eski karısı sözlerimi duyunca kahkahalarla güldü. Aaron yıllar önce vasectomy¹ ameliyatı olmuştu, bir daha çocuk sahibi olması mümkün değildi.”

Craig bir küfür savurdu ama Jill onu işitmiyor gibiydi. Anlatmayı sürdürdü. “Aaron’a doğru olup olmadığını sordum, yanıt bile vermedi. Kızlar da yüzüme bakmadılar. Sanki hiç onlarla yaşamamıştım. Bir hafta sonra da boşanmak istediğini söyledi.”

Craig, Jill’i rahat mı bıraksın, kollarının arasına mı alsın, bilemedi. Tır tır titriyordu. Yüzü kireç gibi bembeyazdı.

“Onu bir daha görmedim. Evliliği devam ettirmek ister miydim, bilmiyorum, öyle bir seçenek sunulmadı. Tek suçum bir ailem olmasını istemektir.”

Craig şaşkına dönmüştü. Jill’in böylesine kötü bir hayat yaşamış olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Çok daha iyisini hak ediyordu. “Jill, ben Aaron değilim.”

“Biliyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Çocuklarına bakıyorum ve yapmak istediğim sadece bu. Seninle birlikte olamam. Daha önceki

¹ Erkeğin tohum kanallarının ameliyatla bağlanmasıdır. Uygulandıktan sonra erkek artık gebe bırakamaz.

deneyimime çok benziyor. Sana tutulmam çok kolay. Yeniden üzülmek istemiyorum.”

Craig itiraz etmek istedi. Aralarında olağanüstü bir çekim vardı. Belki de... Belki de ne? Onun ihtiyacı olan şeyi verebilecek miydi? Aslında yanıtı biliyordu. İkisi de yeni bir ilişkiyi yürütemeyecek kadar yaralıydı. “Haklısın,” dedi sonunda. “Özür dilerim.”

“Dileme. Kızgın falan değilim. Sadece sana karşı dürüst davranmak istedim.”

“Sana minnettarım.”

Craig böyle söylemişti söylemesine de göğsü ağırlaşmıştı. Jill’de onu çeken bir şey vardı. Onunla birlikte olmak istiyordu. Sonuçları her ne olursa olsun. Yine de olayı zorlamayacaktı. Önemli olan kendi arzuları değildi. Çocukları düşünmek zorundaydı. Yeterince acı çekmişlerdi. İyi bir yaşamı hak ediyorlardı. Şu an hayatlarının en güzel yanı Jill’di. Bunu berbat etmemeliydi.

“Yine de özür dilemeliyim,” dedi Craig. “Bu arada Aaron’ı ve üvey babanı bulup kemiklerini kırmayı da istiyorum.”

“Teşekkür ederim. Benim açımdan sakıncası yok.”

Birbirlerinin gözlerinin içine bakarken adeta zaman durmuştu. Onunla bir ilişki yaşamayacak olsa da çocuklar için yanlarında kalması istiyordu. Peki, bunu nasıl söyleyecekti? “Dost muyuz,” dedi sonunda elini uzatarak.

Jill bir an durakladıktan sonra elini Craig’in eline bıraktı. “Dostuz.”

Dost mu, diye düşündü Craig. Nedense sözcük kulağına öylesine boş gelmişti ki.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

DISNEYLAND'a yolculuk nasıl geçti bilememişlerdi ama dönüşte yol bitmek bilmedi. Jill son bir saattir kendisini üçüncü kez hız göstermesine bakarken buldu. İbre seksen kilometreyi gösteriyordu, yani epeyce hızlı gidiyorlardı ama nedense öyle gelmiyordu. İsteddiği tek bir şey vardı; bir an önce eve ulaşmak ve odasına sığınmak.

Jill pencereden yana dönüp gözlerini kapattı. Burada olmamak için neler vermezdi. Aslında kendi hatasıydı. Bile bile lades demişti. Craig'den de çocuklardan da kendini çekmişti, onlar da bir sorun olduğunu anlamışlardı. Craig gizli gizli onu süzüyor, çocuklar soran bakışlarını yüzüne dikiyorlardı. Onlara bir açıklama yapmayı düşünmüştü ama söylenecek ne vardı ki?

Keşke Craig'le o yemeğe gitmeseydi. Hele o dansı kesinlikle etmese ve öpücüklerine karşılık vermeseydi. Tanrım, gerçeği de söylememesi gerekirdi.

Söyledikleri aklına her geldiğinde bütün bedenini ateş basıyordu. Aaron'ın tehditlerine nasıl izin vermişti?

Olanların nedeni geceydi. Craig öptüğünde onu o kadar büyük bir arzuyla istemişti ki her şeyin gerçek olmasını istemişti. Sadece Craig'in değil çocukların sevgisini de istemişti. Onlara bakmak hoşuna gidiyordu. Üzüldüklerinde koştukları, sırlarını açtıkları biri olmak hoşuna gidiyordu. Yıllarca yalnız kaldıktan sonra çocuklarla babalarının birbirlerine duydukları sevgiden bir parça da kendisi için istiyordu. Bunun nesi yanlıştı?

Aslında yanıtı biliyordu. Hiçbir şey gerçek değildi. Sadece bir bakıydı. Craig, Aaron'ın yaptığını yapıyordu. Farklı olan Craig'in dürüst davranması ve yaptıkları için para ödemesiydi.

Peki, Craig konusunda ne yapacaktı? Onun yanında kendini güvende hissediyordu. Craig her kadının hayallerini süsleyen bir erkekti. Onun kollarında dünyayı unutup duruyordu. İnsanın sahip olamayacağı bir şeye bu kadar yakın olması inanılmaz büyük bir hayal kırıklığıydı. Halen aşka inanıyordu. Kim, Brian'ı nasıl bulmuştu? Birbirlerine çılgınca aşıklardı. Aklına Craig geldi. O hayatının aşkını bulamamıştı. İkişi de yaralıydı. Bu ne anlama geliyordu? Arkalarına bile bakmadan birbirlerinden kaçmaları mı gerekiyordu?

Jill arka tarafa dönüp baktı. Çocukların üçü de uyukluyordu. Hayır, onları hazırlamadan çekip gidemezdi. Yeterince acı çekmişlerdi. Öncelikle onları düşünmeliydi. Jill bu kararı aldıktan sonra içi biraz olsun rahatlamıştı.

Eve girdiklerinde Jill çocuklara çantalarını yukarıya taşımalarını söyledi. Diğerleri söyleneni yaparken Danny merdivene oturdu. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Jill kaşlarını çatı. Yol boyunca sessizdi. Fazla sessiz... Çocuğun alnına dokundu. "Galiba ateşin var. Derece nerede?"

Çocuk omzunu silkti, bir noktaya bakmaya devam etti. O arada Craig arabadan birkaç çanta daha getirdi. "Sorun nedir?"

"Sanırım Danny hasta."

Craig oğlunun alnını yokladı. "Ateşin var. Ne zamandır kötü hissediyorsun?"

Danny omzunu silkti. "Dün gecedен beri galiba."

Craig merdiveni koşarak çıktı ve dereceyle döndü. Aleti sudan geçirdikten sonra Danny'nin ağzına verdi. O sırada C.J. aşağıya indi ve telesekreterin önünde durakladı. "Mesaj var baba."

"Aç o zaman."

Jill mesajın karakoldan biri tarafından bırakıldığını sanmıştı ama Danny'nin öğretmeninin sesini işitince şaşırdı.

"Bay Haynes, bir öğrencim suçiçeği çıkartıyor. Bu hastalığın kuluçka devresi on dört güne yirmi bir gün arasındadır. Muhtemelen Danny de dönem tatili sırasında hastalanabilir. Üzgünüm. Bildiğim kadarıyla iki oğlunuz daha var. Daha önce suçiçeği çıkarmadıysalar, en kötü senaryoya hazırlıklı olmalısınız..."

“Ben ve C.J.’in suçîçeği çıkardıklarını söyle,” dedi Jill yalvarırcası-na.

Craig tuttuğu nefesini bıraktı. “Çıkarmadılar.”

Jill çocuğun ağzından dereceyi aldı. “Otuz dokuz derece ateşı vardı. “Odana çıkabilecek misin Danny,” diye sordu.

Danny’nin yanıt vermesine fırsat kalmadan Craig onu kucakladı ve yukarıya taşıdı. Jill, C.J.’ye döndü. “Sağlıklı son birkaç gününün kıymetini bil.”

“Bana bir şey olmaz,” dedi C.J. şişinerek.

“Kimse sana fikrini sormadı canım. Bu hastalık inanılmaz bulaşıcıdır. Neyse şu yanından bak. Okuldan kaytaracaksın, bütün gün yayılıp televizyon seyredeceksin. Dünya kadar puding ve dondurma yiyeceksin. Seni adamakıllı şımartacağım.”

C.J. güldü. “Tamam!”

Jill mutfağa gidip çocukların doktorunu aradı ve hastalıkla ilgili bilgi aldı. Ardından yapacaklarını yazdı.

“Danny’yi yatırdım, sadece uyumak istiyormuş,” dedi o sırada mutfağa giren Craig.

“Ben de doktorla konuştum. Ateş düşürücü vermemiz gerekiyor-muş.”

Craig parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Sen buradayken olduğu için üzgünüm. İznimi uzatmaya çalışacağım.”

“Hayır, Disneyland tatili için bile güçlkle izin alabildin. Hem sorun yok. Ben hallederim. Bu arada alışverişe çıkmam gerekiyor, biraz malzeme depolamalıyım. Sen burayı idare edebilir misin?”

“Elbette,” dedi Craig, Jill’le birlikte garaja yürürken. “Tanrım, zamanlama çok kötü.”

“Çocukların hastalanmasının zamanlaması falan yoktur.”

“Biliyorum ama... Bak, istersen gidebilirsin.”

Jill içini çekti. “O kadar basit değil Craig. Çocuklarla, seninle birlikte olmayı seviyorum, sadece burada geçici olduğumu aklımdan çıkarmamaya çalışıyorum. Bağlanmamam gerekir.”

“Duygu karmaşası yaşıyorsan gitmelisin. Üzülmene izin veremem.”

Jill yutkundu. Craig’in onu düşünmesi çok hoştu ama hiç mücadele etmeden gitmesine izin verecek olması da bir o kadar üzücüydü. “Sanırım kalmam gerekiyor,” diye mırıldandı. “Sadece söz verdiğim için değil. Kendime bir şey kanıtlamayı istediğim için de. Bunu başarıp çe-pik gidebilmeliyim.”

“Peki, ya gitmeni istemezsek...”

Biz mi? Çocuklar ve kendisi mi yani? “Yanıtını ben de bilmiyorum Craig. Ayrıca tatildeyken olanlar için üzgün olduğumu söylemek isterim. Sana öylesine yanlış mesajlar vermemeliydim.”

“Sorumlusu bendim.”

“Son derece nazik biri olduğun için böyle söylüyorsun. Yemeğe gitmenin iyi bir fikir olmadığının farkındaydım ama kendime engel olamadım, çünkü...”

“Çünkü aramızda bir çekim var,” diyerek Jill’in sözlerini tamamladı Craig.

“Öyle gibi bir şey...”

“Kesinlikle öyle bir şey,” dedi Craig ve Jill’in yanına sokuldu. “Sorun şu ki, aramızdaki şey cinsel çekimden daha fazla. Sanırım birbirimizden hoşlanıyoruz.”

Jill bir anda yanaklarına kanın hücum ettiğini hissetti. “Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?”

“Neden söylemeyeyim? Sessiz kalınca, söylemeyince hissettiklerimiz azalmıyor ki.”

Jill’in gözleri korkuyla açılmıştı. İçinden buradan deli gibi kaçmak geçiyordu.

“Bunları düşünmemeye çalış. Geçmişimizde yeterince acı çektik,” dedi Craig parmağıyla Jill’in dudağına hafifçe dokunurken. “Bugünden bir karar vermek zorunda da değiliz.”

Jill hızla başını sallayıp kendini arabaya attı. Düşünmemeye çalışmak mı? Tanrım, bunu nasıl yapacaktı?”

Üç hafta sonra Jill bitkin bir halde mutfaktaki iskemleye kendini bıraktı. Danny doğru dürüst iyileşmeden Ben, ondan iki gün sonra da C.J. hastalanmıştı. Jill nereye koşacağını şaşırmış, sızlanan, ateşlenen çocuklar arasında mekik dokumuştı. Neyse ki artık bitmişti. Muhtemelen ertesi sabah C.J. de okula başlayacaktı. Uykusuzluktan biber gibi yanan gözlerini ovuşturdu. Craig elinden geldiğince Jill’e yardım etmeye çalışmıştı. Bu arada ellerindeki davayı da sonuçlandırmış, üç suçluyu yakalamışlardı.

Jill güçlükle ayağa kalktı. Her yanı sızlıyordu. “C.J. ben biraz kesti-receğim. Karnın acıktığında bana seslen,” dedi odasına gitmeye karar vererek. Ancak yukarıya çıkacak hali kalmamıştı. Kanepeye biraz uzansa, gücünü toplayabilirdi...

“Ne... Neler oluyor,” diye mırıldandı Jill belli belirsiz inleyerek.

“Şşş. Seni yatağına yatırıyorum,” dedi Craig. “Ne diye bana suçıçeği çıkarmadığını söylemedin?”

Jill gözlerini güçlkle açtı. “Ne? Suçıçeği mi? Ben... Hiç hatırlamıyorum ki. Küçükken çıkarmış olmalıyım.”

“Çıkarmamışsın, çünkü şimdi çıkarıyorsun.”

Craig tişörtüyle pantolonunu çıkarırken Jill elinde olmadan titredi. “Çıplağım.”

“Öyle sayılır,” dedi Craig, Jill’in başından geceliğinin yakasını geçirirken.

“Baktın mı?”

Craig hafif bir kahkaha attı. “Elbette baktım, ben bir erkeğim. Şunu dilinin altına yerleştir. Bu arada doktoru aradım. Dikkatli olmamızı söyledi. Ateşinin yükselmesine izin vermemeliymişiz. Bol miktarda sıvı almalıymışsın. Kaşıntılar için buz ve losyon kullanacağız.”

Craig dereceyi kaldırıp dikkatle inceledi. “Kahretsin, çok yüksek. Uyumaya çalış Jill. Ben buradayım.”

“Ama Ben’le Danny’yi almam gerek...”

“Kim...” Jill gözlerini araladığında arkadaşını yatağın başucunda otururken görünce rüyada olduğunu sandı.

“Hey, yaşıyorsun,” diye söylendi arkadaşı heyecanla. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Her tarafım sızlıyor ve kaşınıyor,” dedi Jill kımıldanmaya çalışırken. “Burada ne işin var?”

“Dün seni görmek için uğradım. Craig olanları anlattı. Gelip sana bakmak istedim. Çok üzgünüm Jill, suçıçeği olduğuna inanamıyorum.”

“Lütfen hatırlatma.”

“Hepsi benim suçum.”

“Hayır, kimsenin suçu değil, olacağı varmış.”

“Brian’la çekip gitmeseydim...”

“Şimdi evli olmayacaktın,” diyerek arkadaşının sözünü kesti Jill. Komodinin üstündeki bardağa uzandı ama eli yetişmedi. Kim bardağı alıp bir yudum içmesine yardım etti. Soğuk su Jill’in kuruyan boğazına iyi gelmişti.

“Teşekkür ederim. Ateşim var mı?”

“Epeyce yükselmişti ama düştü. Neyse, yaşayacaksın.”

"Oh, teşekkür ederim. Herkes nasıl?"

"İyi sayılırlar. Oğlanlar epeyce hareketliler. Onlarla nasıl başa çıktın?"

"Çok da zor değildi."

"Tanrım, her on beş dakika da bir nasıl olduğunu soruyorlar. Hele en küçükleri..."

"Danny," dedi Jill gülümseyerek.

"Hah, Danny... Kendini suçlayıp duruyor."

"Onun suçu olmadığını söyleseydin."

"Söyledim ama sanırım senden duymak istiyor. Okuldan gelince kendin söylersin."

"Tamam." Jill'in göz kapakları ağırlaşıyordu. Kim elinden bardağı alıp kalktı. "Yeniden uyumadan sana biraz çorba getireyim." Kim kapıda duraklayıp döndü. "Sana çok şey borçluyum Jill."

"Brian'la mutlu ol, yeter."

"Tamam."

"İlk çocuğuna da benim adımı ver."

Kim bir kahkaha attı. "Erkek olursa da mı?"

"Özellikle erkek olursa..."

Beş gün sonra Jill sıkıntıdan patlamak üzereydi. Kim evine ve işine dönmüştü. Çocuklar okulda Craig isteydi. Craig portatif televizyonu odasına getirmişti ama faydası yoktu. Dizilere odaklanamıyor, yarışmalara tahammül edemiyordu. Okumayı denedi ama onu da başaramadı. Gözleri banyonun açık kapısına takıldı. Duş almak için neler vermezdi. Üzerindeki pikeyi atıp kalktı. Oda biraz döner gibi oldu. Bir gün daha odasında kalacağına söz vermişti, ama banyo da odasının içindeydi.

Banyoda halini görünce yüzünü buruşturdu. Saçları dağılmış, yüzü solmuştu. Savaş bölgesinden kaçmış bir mülteciye benziyordu.

On dakika sonra duş kabininin kapısını çekti. Bereket versin ateşi düşmüştü. Yarı baygın olmaktan nefret ediyordu. Havlusuna uzandı. Kahretsin, duşa girmeden havlusunu hazırlamayı unutmuştu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Craig ona doğru dürüst bakmadı bile. Banyo dolabını açıp bir havlu çekti ve Jill'e uzattı. Craig'i her gördüğünde olduğu gibi Jill'in yine eli ayağı boşanmıştı.

"Duş alıyordum."

"Kahretsin Jill. Seni yatağında bulamayınca bütün evi aradım. Defa-

larca seslendim... Yataktan kalmayacağına söz vermiştin.”

“Odadan ayrılmayacağıma söz vermiştim,” diye itiraz etti Jill. Craig’in ona bakmamaya çalıştığının farkındaydı. İçini bir titreme almıştı. Yarı çıplak olduğu gerçeği aklından çıkmıyordu. “Seni endişelendirmek istemezdim Craig. Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Şimdi giyinmeme izin verir misin?”

Craig dönüp Jill’e baktı, daha doğrusu kısacık bir an Jill’i süzdü. Ardından da hiçbir şey söylemeden dönüp banyodan çıktı. Jill birdenbire gözlerinin dolmasına engel olamadı. Craig’in onu istememesine şaşırması gerekirdi. Aaron da istememişti. Onu kimse istememişti ki.

Jill banyodan çıkarken gözlerini sildi. Craig’in halen odada olduğunu hesaba katmamıştı.

“Jill ne oldu? Sorun nedir?”

“Şey... Hiç... Hiçbir şey. Sadece kendimi ıslak bir kedi yavrusu gibi hissediyorum. Kimsenin istemediği bir kedi yavrusu...”

Craig yatağa oturup Jill’i kucağına çekti. “Ben seni istiyorum.”

Jill havlunun göğsünden kaymaya başladığının farkındaydı ama engel olmak için hiçbir şey yapmadı. “Emin misin?”

Craig kollarıyla onu iyice sardı. “Hem de çok... Herhangi bir yakınlık istemeyen sendin Jill,” diye mırıldandı boğuk bir sesle. “Fikrini değiştirdin mi yoksa?”

“Ben...” Buna verecek bir yanıtı yoktu. Craig’in tanıdık yüzünü inceledi. Ona güveniyordu. Ondan hoşlanıyordu. Onu arzuluyordu. Belki de böyle hissetmesinde hastalığının etkisi vardı, bilemiyordu. “Ben, sanırım yalnız olmaktan bıktım.”

Craig yavaşça başını salladı. “Ben de.” Ardından başını eğip Jill’i öpmeye başladı.

Jill az önceki yalnızlık hissini çoktan unutmuştu.

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

CRAIG, Jill'i çılgınca öperken havluyu çekip atmak, ona hemen orada sahip olmak istiyordu. İsteği öylesine şiddetliydi ki, adeta nefesi kesilmişti. Kendine hakim olmalıydı. Bu ilk seferin Jill için fazlasıyla özel olmasını istiyordu. Neden sonra başını geriye atıp ona baktı. Bakar bakmaz da nefesini tuttu. Ufak tefek yapısına oranla göğüsleri epeyce iri ve dipdiriydi. Farkında bile olmadan bir eli kusursuz göğüslerinden birine gitti. "Çok güzelsin," diye mırıldandı boğuk bir sesle.

"Hiç de değilim."

"Çok güzelsin," diye yineledi Craig bu kez ikna eden bir ses tonuyla. "İlk dikkatimi çeken gözlerin olmuştu." Bunu söylerken Jill'in burnunu okşadı. Ardından işaret parmağını dudagina götürdü. Jill aniden dilinin ucuyla parmağına dokundu. Craig içini bir ateşin kavurduğunu sandı.

"Hoşuna gitti mi?"

"Şu an yaptığın her şey hoşuma gidiyor," dedi Craig.

Jill bunun üzerine Craig'in işaret parmağını dudaklarının arasına aldı. Craig parmağından kasıklarının arasına bir akım verilmişçesine titrediydi. Aynı anda aklına bin bir türlü senaryo gelmişti. Parmağını ağzından çekip Jill'in yanına uzandı. Artık havlu tamamen sıyrılmıştı. Jill'in incecik beli, yuvarlak kalçaları ortaya çıkmıştı. Craig onun karnını hafif hafif okşadı. Tanrım, fazla ufak tefektir. Aklı başında bir erkek olsaydı, hemen vazgeçerdi. Ancak değildi, kendini kaybetmişti. Jill'le sevişmezse ölebilirdi.

Craig bir kadına bu denli yakın olmayalı ne kadar zaman geçtiğini hatırlamaya çalıştı. Aylar hatta yıllar olmuştu. Bir kadınla birlikteyken bir daha aman aman heyecanlanmayacağına hükmetmişti.

“Ne düşünüyorsun,” diye sordu Jill, Craig’in gömleğinin düğmelerini çözmeğe davranırken.

“Seni incitebileceğimi. Çok ufaksın.”

Jill güldü ve hareketi göğüslerini titretti. Craig neredeyse bunu tekrar yapması için Jill’e yalvaracaktı ama boğazı öylesine kurumuştı ki, konuşamadı. Bunun yerine başını eğdi ve Jill’in göğsünün ucunu ağzına aldı.

Jill, Craig’in başını sıkıca tuttu. Her nefesinde inliyordu. Craig bir elini yavaşça aşağıya kaydırdı. Jill’in dümdüz karnını, kasıklarını okşayan eli nihayet yumuşak, sıcak ıslaklığa ulaştı. Jill bir anda bacaklarını açtı. Craig inlemekten kendini alamadı. Dudakları Jill’in bütün bedeninin boydan boya kat etti ve elinin yerini aldı. Jill bir çığlık attı. Craig’in dili işe koyulduğunda bütün bedeni kasıldı.

Craig kendi bedeni kasılsa da ilkin Jill’in neler yaşadığını keşfetmek istiyordu. Dilinin hareketlerine parmakları yardım ederken Jill kendini kaybetmiş gibi inliyordu. Sonunda Craig’in daha fazla devam etmesine engel oldu ve şiddetle sarsılmaya başladı.

“Yer yerinden oynadı sanki,” diye mırıldandı Jill neden sonra. “Bugüne dek hiç sevişmemişim gibi.”

Craig gülümsedi. Ancak konuşmaya fırsat bulamadı. Jill göğüs uçlarını öpmeye başlamıştı. Craig daha fazla dayanamayacaktı kasıkları zonklamaya başlamıştı ama karar da veremiyordu.

“Jill, iyi misin,” diye sordu boğuk bir sesle. “Bir haftadır yataktaydın ve...”

“Evet, biraz yorgunum ama bir on on beş dakika kadar daha uyanık kalabilirim.”

“Daha uzun sürer.”

Jill gülümsedi. “Ben işimi düzgün yaparsam sürmez.”

Craig uzanıp Jill’in yanağını okşadı. “Böyle olacağını tahmin etmezdim.”

“Nasıl?”

“Yani benimle bu kadar rahat olabileceğini. Çıplak olmak seni rahatsız etmiyor.”

Jill kızarınca Craig şaşırđı. “Normalde böyle değilim. Sen yanında rahat olmamı sağlıyorsun. Bakışlarından beni istediğini, beğendiğini anlayabiliyorum. Kendimi gerçek bir kadın gibi hissediyorum.”

"Öylesin."

"Şimdi sus da öp beni."

Craig hiç vakit kaybetmedi. Çılgınca öpüşmeye başladılar. Jill hazır-
dı. Daha başka ne isteyebilirdi ki?

Craig'in elleri öylesine titriyordu ki, çekmecedeki minik paketi güç-
lkle alabilirdi. Jill oldukça enerjikti, öpücükleri Craig'in boynuna, göğ-
süne adeta yağıyordu. "Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi Craig nefes
nefese paketi açarken.

"Hiç öyle bir niyetim yok," dedi Jill dudaklarını Craig'in göbeğine
kaydırırken.

Craig hazırlığını tamamladıktan sonra Jill'i belinden tuttu ve üstüne
çekip aşağıya indirmeye başladı, aynı anda yüzüne dikkatle bakıyor,
incinip incinmediğini kontrol ediyordu. Jill'in ifadesine bakılırsa sorun
yoktu. Birlikte çılgınca bir ritim tutturdular.

Craig nihayet Jill'in üst üste sarsıldığını fark edince kendini tutmak-
tan vazgeçti. Birkaç saniye dünyayla bağının koptuğunu hissetti, sadece
Jill'in ılık bedenini duyumsuyor, dudaklarından dökülen ismini işitebili-
yordu.

Birkaç dakika sonra Jill, Craig'in dudaklarına bir öpücük kondurdu.
"Şu an mutluluktan ölebilirim."

"Ne demek istediğini anlayabiliyorum," dedi Craig ve Jill'in bir şey
daha söylemesini bekledi. Ancak düzenli nefes alış verişini işitince uyu-
duğunu anladı.

Jill gece yarısı kan ter içinde uyandı. Tuhaf rüyalar görmüştü. Ya-
taktan kalkmaya davranırken durakladı. Rüya falan değildi. Kendini
Craig'in üstüne atmış, onu baştan çıkarmıştı. Tanrım, bunu nasıl yapa-
bilmişti?

"Daha sabah olmadı, nereye gidiyorsun," diye sordu Craig'in sesi
karanlıkta.

"Oh, kaç saattir uyuyorum?"

"Sekiz. Seni epeyce yormuş olmalıyım."

Jill, Craig'in güldüğüne yemin edebilirdi. "Oh Craig, çok üzgü-
nüm."

"Neden? Hasta falan mısın? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, aksine yeniden doğmuş gibiyim ama bunu yapmamalıy-
dım."

"Sen sevişmemizden mi bahsediyorsun?" Craig gece lambasını yak-

tı.

Jill başını salladı. “Kendimi üzerine attım. Bunu düşünmek bile istemiyorum.”

“Bense başka bir şey düşünemiyorum.”

Jill yüzünü Craig’in göğsüne sakladı. “Herkesin beni kullandığı gibi seni kullandığıma inanamıyorum. İstedığımı alabilmek için. Çok kötüyüm...”

Craig kollarıyla Jill’i sımsıkı sardı. “Hiç kimse istemediğim bir şeyi yaptırılmaz. Bunu yaptığımıza fazlasıyla memnunum Jill, sen pişmanlık yaşamayıydın daha da memnun olurum.”

“Ama ben...”

“Sen üstüme atlamadın,” diyerek Jill’in sözünü kesti Craig. “Uzun zamandır biriyle birlikte olmadım. O yanımın öldüğünü sanıyordum. Asıl ben yeniden doğmuş gibiyim.”

“Ama...”

“Biraz fazla endişelenmiyor musun? Neden kendini bırakıp mutlu olmayı denemiyorsun?”

“Ama durumumuzu düşünsene. Çocukların yanında nasıl davranacağız? Bu her şeyi değiştirmede mi?”

“Hayır.”

“Hayır mı? Sadece hayır mı? Kahretsin Craig.”

Craig birden Jill’e uzanıp sımsıkı sarıldı. “Küfür etmene bayılıyorum.”

Jill bir an itiraz etmeyi ve makul bir konuşma yapmaları gerektiğini söylemeyi düşündü ama Craig’in eli göğsünün üzerinde dolaşmaya başladığında ne düşündüğünü unuttu.

“Ağrıyan bir yanın varsa söyle, seni incitmek istemiyorum,” diye mırıldandı Craig dudaklarına minik öpücükler kondururken.

“Sorun yok,” dedi Jill nefes nefese.

“Emin misin?”

Jill elini aşağıya kaydırıp ve Craig’in tahrik olmuş bedenini kavrayarak ne denli emin olduğunu gösterdi.

Jill uyandığında Craig gitmişti. Onun veda öpücüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Saate baktı. On dakika sonra alarm çalacaktı. Ben muhtemelen kalkmıştı. Tek başına yürüyeceğini söylemişti. Fazla kilolarının büyük bir bölümü gitmişti ve muhteşem görünüyordu.

Jill kalkıp banyoya gitmeye hazırlanırken telefon çaldı. Cevap verir-

ken gülümsedi. Craig günaydın demek için arıyor olmalıydı. “Efendim?”

“Selam, Sen Jill olmalısın...”

“Evet, Jill Bradford.”

“Harika. Ben Kyle, Craig’in kardeşi. Kendisi evde mi?”

“Hayır, işe gitti.”

“Oh Tanrım! Tamam... Kahretsin. Şey, ona Sandy’nin doğum yapmak üzere olduğunu söyler misin? Şimdi hastaneye gidiyoruz. Craig’e acele etmesini söyler misin?”

Kyle başkaca bir şey söylemeden kapamıştı. Jill telefona bakakalmıştı. Hemen kendini toplayıp karakolu aradı.

“Biliyorum, Travis aradı,” dedi Craig, Jill doğumdan söz eder etmez. “Bak, çocukları okuldan almak istemiyorum. Hastayken yeterince geri kaldılar. Hafta sonu için hepsine giyecek hazırla. Sonra çocukları alıp karakola gel. Hep birlikte buradan hareket ederiz.”

“Hafta sonu izinli misin yani?”

Craig bir kahkaha attı. “Bu Haynes kardeşler geleneği. Orada olmak zorundayız. Her zaman birbirimize destek oluruz. Bunun için de hep birlikte Glenwood’a gidiyoruz.”

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

MİNİCİK bebekler camın ardından kendilerini izleyen kalabalığın farkında bile değillerdi. Craig bugüne dek üç kez aynı duyguyu kendisi ve birçok kez de kardeşleri için yaşamıştı ama yine de masum bebeklerini görüntüsü gözlerinin dolmasına neden olmuştu.

“Bu olmalı,” dedi Jill pembe giysiler içindeki bebeği göstererek.

“Doğru olmalı,” diye mırıldandı Craig.

“Ne doğru olmalı?”

“Haynes aile laneti gerçekten bozulmuş olmalı. Dört kuşak erkek çocuktan sonra Kyle kız çocuğa sahip olan ikinci Haynes.”

Jill kaşlarını çatı. “Birinci kim?”

“Travis.”

“Sandy’yle evli olan mı?”

Craig bir kahkaha attı. “Hayır, Travis, Elizabeth’le evli.”

“Öğrenmeyi hiç başaramayacağım.”

“Aslında çok kolay.”

“Senin için. Ben tek çocuğum,” dedi Jill yüzünü buruşturarak.

Craig onu omuzlarından tutup kendisine çevirdi. Jill her ne kadar kolayca yoruluyor olsa da yüzünün rengi yerine gelmiş, artık ateşi çıkmaz olmuştu. Üstüne kot pantolonla gözlerinin renginde bir bluz giymişti, hafif makyajlı yüzü ıslıl ıslıl parlıyor, bu haliyle inanılmaz güzel görünüyordu.

Artık sevgili olmuşlardı ama Kyle’ın minik kızının zamanlaması

yüzünden önceki gün olanlardan söz edecek fırsatı bulamamışlardı. Craig onunla sevişmeyi binlerce kez hayal etmişti ama yaşananlar onun hayal gücünü bile zorlamıştı. Aslında ilişkilerinin nasıl devam edeceğini düşünmek bile göğsünün sıkışmasına neden oluyordu. Henüz ne istediğini bilemiyordu. Jill'le bile ciddi bir beraberliğe adım atma fikrinden korkuyordu. Bereket versin Jill de kendisinden daha farklı bir durumda değildi. Bu hiçbir şekilde baskı yapmaya kalkmayacağı anlamına geliyordu.

"Bak ben dört kardeşin en büyüğüyüm," dedi Craig düşüncelerini bir kenara bırakarak. "Üç oğlum var."

"Bu kadarını biliyorum," diyerek güldü Jill.

"Benim küçüğüm Travis, Elizabeth'le evli ve iki kızı var. Büyük kız Mandy, Elizabeth'in önceki evliliğinden. Travis'in küçüğü Jordan bekar, Kyle'ın ise Sandy'den minicik bir kızı var. Ayrıca Sandy'nin önceki evliliğinden iki kızı, bir oğlu var."

"Tamam..."

"Arkadaşımız Austin ise Rebecca'yla evli. Hani ortak şirketimizi yöneten... Kendi oğullarının yanı sıra bir oğlanı da evlat edindiler. Gör-dün mü, çok basit."

Jill şaşkın bir ifadeyle Craig'e baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Gerçekten çok basit. Niye sorun olarak görmüşüm ki?"

"Hepsiyle tanıştığında daha da kolaylaşacak, inan," dedi Craig ikna edici bir ses tonuyla. "Geliyorlar işte."

Jill, dört uzun boylu ve yapılı adamın Craig'le kucaklaşmalarını izledi. "Kim bu," diye sordu içlerinden biri.

Craig, Jill'in arkasına geçip omuzlarından tuttu. "Jill Bradford. Çocukların dadısı."

Adamların kaşları hafifçe kalktı. Craig onların ne düşündüklerini hemen anladı ama aldırnamaya çalıştı. "Bunlar da Tavis, Jordan, Kyle ve Austin."

Jill her biriyle tokalaşırken, "Aklımda tutabileceğimden emin değilim," diye mırıldandı.

"Çok basit," dedi Kyle. "En yakışıklıları benim. Bunu aklında tut, yeter. Küpe takan Austin. En uzun olan Travis. Jordan ise fazla konuşmayanımız."

"Oh..."

Travis, Jill'in elinden tutup çekti. "Hanımefendiyi sıkboğaz etmeyin beyler." Ardından kalabalıktan uzaklaştırmaya çalıştı. "Eminim kardeşim aileyle ilgili pek bilgi vermemiştir. Belki bir iki hikâye duymak

hoşuna gider.”

Craig şaşkın şaşkın kendisine bakmaya çalışan Jill’e gülerek seslendi. “Merak etme, zararsızdır.” Sonra da en küçük kardeşine döndü. “Nasılsın?”

Kyle başını iki yana salladı. “Kendi kendime hep asıl güçlüğü Sandy’nin çektiğini söyleyip durdum ama halen elim ayağım titriyor ve kendimi endişelenmekten alamıyorum Craig. Ya iyi bir baba olamazsam...”

Craig, Jordan’dan yana bir bakış attı. En küçük kardeşinin ne düşündüğünü biliyordu. Haynes kardeşlerin her biri hayatları boyunca babaları gibi bir baba olmaktan korkmuşlardı. “Elinden geleni yap,” dedi sonunda. “Verebileceğim tek öğüt bu. Hem Sandy’nin üç çocuğuna babalık ediyorsun. O kadar da deneyimsiz sayılmazsın, değil mi?”

Kyle omuzlarını dikleştirdi. “Bu farklı. Sandy’nin çocukları yanıma geldiklerinde kişiliklerini kazanacak kadar büyümüşlerdi. Ama bu daha bebek...”

“Hem de bir kız,” diye ekledi Craig. “İkinci mucize.”

“Lanet bozuldu,” dedi Jordan.

“Sandy’nin çocuklarından söz etmişken isterseniz birkaç gün onları alabiliriz. Yolda gelirken Jill’le bu konuyu konuştuk.”

“Teşekkürler ama Austin ve Rebecca da aynı şeyi teklif etti,” dedi Kyle. “Glenwood’ta kalmaları hepimiz açısından daha rahat olur.” Kyle bunu söyledikten sonra derin bir nefes aldı. “Tanrım, bu kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.”

“Ben de,” diye mırıldandı Austin.

Craig arkadaşının ne demek istediğini biliyordu. Glenwood yetimhanesinde yaşama karşı öfkeli dolu bir halde büyüyen Austin, sonunda Rebecca’yı bulmuş ve sevgiyle örülmüş bir yaşama kavuşmuştu.

O sırada Jordan’la göz göze geldiler. Kendi hatasının adı Krystal’di. Jordan’ın neydi acaba? Kahretsin, hayat hiç de kolay değildi ama yine de Travis, Kyle ve Austin’in yakaladığı mutluluğu istiyordu. Jill’le olur muydu? Aklına gelen düşüncüyü derhal unutmak istedi. Hayır, aynı hatayı bir kez daha yapamazdı. Zaten Jill de ciddi bir ilişki istemediğini açıkça belirtmişti. Zamanı geldiğinde çekip gidecekti.

Kocaman masanın etrafına yirmi kişi yerleşmişti. Jill diğer iki kadınla birlikte masayı toplamaya davrandı. Erkekler yarım ağızla yardım etmeyi önerdiler ama Elizabeth elini sallayıp onları susturdu.

"Oh lütfen, hepimiz yalan söylediğinizi biliyoruz."

Kahkahalar mutfaktan bile işitiliyordu. Jill uzun boylu, siyah kıvrıkcık saçlı, çiçekli bir elbiseyle inanılmaz zarif görünen Rebecca'yı süzdü.

"Bu kadar insanı tanımaya çalışmak senin için epeyce zor olmalı," dedi Rebecca tabakları tezgâhın üzerine bırakırken.

"Biraz," dedi Jill gülümseyerek.

"Kısa sürede alışırısın. Gerçi biz senden daha avantajlıydık. Ben Austin'le evlenmeden önce Travis'i tanıyordum. Elizabeth hem Travis'i hem Kyle'ı tanıyordu. Sandy desen zaten Glenwoodlu ve onlarla aynı okula gitmiş. Biz Austin'le..." Rebecca birden kızardı.

"Çıkarken mi," diye sordu Jill.

"Ashna bakarsan biz Austin'le çıktık sayılmaz," dedi Rebecca. "Evlener verdik. Ona yıllardır aşkıttım ve bir gece aniden..." Elini boş ver gibisinden salladı. "Uzun hikâye, bir gün anlatırım. Neyse, demek istediğim ben zaten herkesi tanıyordum gibi bir şey. Sense birdenbire bir sürü yabancı yüzle karşılaştın."

Jill itiraz edemedi, sadece gülümsemekle yetindi.

"Şu tatlı tabaklarını uzatır mısın lütfen," dedi Rebecca o sırada. "Bir dakika... Kaç tatlı tabağı gerekiyor? Kyle hastaneye gitti. O zaman yedi yetişkin..." Rebecca parmaklarıyla saymaya başladı. "Tabii çocuklar da on... Hımm, bu demektir ki..."

Jill tatlı tabaklarını masaya taşımaya başladı. Ben'in tatlısını önüne bırakırken kulağına eğildi. "İstiyorsan ye, kendini kötü hissedeceksen sen bilirsin. Bence muhteşem bir iş başardın."

Ben başını salladı. "Yarısını yerim."

O sırada Elizabeth kahveleri getirdi ve herkese servis yaptıktan sonra, fincanını kaldırıp, "Kötü şöhretli Haynes kardeşlere ve biricik dostlarına içelim," diye önerdi.

Jill kahvesinden bir yudum aldı, ardından Craig'e eğildi. "Neden kötü şöhretlisiniz?"

"Ona anlatmadın mı," diye sordu Austin, Jill'in sorusunu duyunca.

Craig inledi. "Oh, yine başlamayın. Aradan uzun zaman geçti."

"Neyin üzerinden uzun zaman geçti," diye üsteledi Jill.

C.J.'in yaşlarında bir kız yüzünü buruşturdu. "Ben kalkabilir miyim?"

Evet ben de," diye atıldı Danny. "Sizi büyükler eski günlerden söz ederken biz yukarıda oynayalım."

Craig Travis'e baktıktan sonra omzunu silkti. "Pekâlâ, bütün çocuk-

lar kalkabilir.”

Çocuklar gürültüyle kalkıp merdivenlere koştular. Jill halen sorusunun yanıtını bekliyordu.

“Şu gördüğün beyler,” diye başladı Rebecca, “Gleenwood ve çevresinde çıkmadıkları kız bırakmadılar.”

“Gerçekten mi,” diye sordu Jill, iskemlesinde huzursuzca kımıldanan Craig’ten yana bir bakış atarak. O sırada Travis ve Jordan başka taraflara bakıyor, Kyle ise kadehinin desenlerini çok ilginç bir şey görmüşçesine inceliyordu.

“Artık yapmıyoruz,” diye savunmaya geçti Craig.

“Ama sen hepsinin de,” diye başladı Jill.

“Kalplerinin epeyce kırıldığını söylemiştir,” diye tahmin etti Elizabeth. “Bu civarda vaatte bulunmadıkları kız kalmamıştır.”

“Ben kimseye vaatte bulunmadım,” diye itiraz etti Craig hararetle.

“Ben de,” diye kardeşini onayladı Travis.

Elizabeth uzanıp Travis’in dudağına bir öpücük kondurdu. “Sadece size takılıyoruz, çünkü sizi seviyoruz,” diye mırıldandı, ardından da Jill’e göz kırparak, “Gördüğün gibi hepsi de uslu birer çocuğa dönüştüler,” diye ekledi.

“Jordan dışında,” diye dalga geçti Travis fazlasıyla rahatlamış bir halde. “Halen aradığını bulamadı.”

“Craig de benden farklı değil,” dedi Jordan.

“Belki de yanılıyorsun,” dedi Austin, Jill’e göz kırparak. Jill kızardığını hissetti.

“Ama Jordan’a birini bulacağız,” diyerek konuyu değiştirdi Rebecca. O sırada Austin ayağa kalktı. “Masayı toplama sırası bizde. Hanımlar siz gidip bizim dedikodumuzu yapın, biz burayı hallederiz.”

“Oh, buna bir diyeceğimiz yok,” dedi Rebecca gülerek.

İki kadın Jill’in koluna girerek onu oturma odasına yönlendirdiler. Rahat koltuklara oturduktan sonra Jill ikisinin de kendisine dikkatle baktığını fark etti. “Şey, ne öğrenmek istiyorsunuz?”

“Oh, sanırım antrenmansızız,” diye güldü Elizabeth. “Sandy ve Kyle çıkmaya başladığından beri kimseyi sorguya çekmedik de. Craig bir iki kişi getirmişti ama hiç biri de onun için bir şey ifade etmiyordu.”

Bu Craig için bir şey ifade ettiğini düşündükleri anlamına mı geliyordu? Sevgili olmuşlardı ama bu konuyu konuşacak zaman bulamamışlardı. İçinde bulundukları durum Jill’i korkutuyordu, çünkü Aaron’la yaşadıklarını fazlasıyla andırıyordu. Craig’in, Aaron olmadığını ne kadar söylese de kendini buna inandırmakta güçlük çekiyordu.

“Craig’ten hoşlanıyorum,” diye başladı ille de bir şey söylemesi gerektiğini fark edince. “Biz... Arkadaşız ama orada gerçekten de çocuklara bakmak için bulunuyorum, o kadar.”

“Buna üzıldüm çünkü Craig muhteşem biridir. Bütün kardeşler öyledir. Hem de öyle bir aileden böyle muhteşem adamların çıkması mucize,” dedi Elizabeth.

“Birbirlerine çok yakın oldukları anlaşılıyor,” dedi Jill.

“Öyle olmak zorundalar. Birbirlerinden başka yakınları olmamış,” dedi

Rebecca. “Aslına bakarsanız annelerini de suçlamıyorum. Keşke daha güçlü olsa ve kocasını çok önceden evden kovsaymış.” Ardından Jill’e doğru eğildi. “Ona iyi davran Jill, gerçekten çok iyi biridir.”

Rebecca daha fazla devam edemedi. Erkekler oturma odasına girdiler. Kadınların ikisi de kalkıp kocalarına sokuldular. Kısa bir süre devam eden sessizlikten sonra yeniden konuşulmaya başlandı.

Jill yanma gelen Craig’e gülümsedi. Haynes ailesi onu hemen kabul etmişti. Bu akşam ortamı dolduran sevgiyi doyasıya hissetmeye çalışıyordu.

~ ON BEŞİNCİ BÖLÜM ~

“ÇOK GÜZEL,” diye mırıldandı Jill, bebeğin minicik parmaklarına hafifçe dokunurken.

“Annesi gibi,” dedi Elizabeth.

“Babasına benziyor,” dedi Sandy doğrulmaya çalışırken. “Canımın ne denli yanacağını unutmuşum. Bir dahaki sefere Kyle’ın doğurmasını istiyorum.”

Elizabeth kaşlarını kaldırdı. “Bir daha ki sefere mi? Bir çocuk daha mı istiyorsun?”

Sandy gülümsedi. “Ben pek istemesem de sanırım Kyle ister. Neyse, bunu konuşacağız.”

O sırada Craig odaya girdi. Minik yeğenini daha önce bir saat kadar kucağında tutmuş ve o süre zarfında da içi tuhaf bir hisle dolmuştu. Bir kızı olsun istiyordu. Elbette oğullarını çok seviyordu ama bir kız çocuğu sahibi olmak muhteşem bir his olmalıydı.

“Ne düşünüyorsun,” diye sordu yanındaki Jordan.

Craig omzunu silkti. “Öylesine düşünüyordum.”

“Neyi? Yoksa üç çocuktan sonra bir bebek daha mı istediğini fark ettin?”

“Belki,” dedi Craig, Jill’e bakarak. “Jill halen bebeği seviyordu. Craig, Jill’in bakışlarındaki özlemi diğerlerinin de fark edip etmediğini merak etti.

“Halen bir damlacık bebeği sıkıştırdığınıza inanamıyorum,” dedi o sırada Louise’in sesi. Kırk beş yaşlarında ufak tefek bir kadındı ve aile-

de kimin bebeği olsa gelir ve birkaç hafta bakardı. "Hadi herkes burayı boşaltsın," diye üsteledi, kimsenin kımıldamadığını görünce.

İsteksizce odadan çıkarlarken Craig, Jordan'ın kaşlarını çatıldığını fark etti. "Sorun nedir?"

"Louise'in ailenin bir bireyiymiş gibi davranması sence de tuhaf değil mi?"

"Bilmem, bunu hiç düşünmedim. Travis yıllar önce onu yanına aldı."

"Biliyorum. Ama bütün aile etkinliklerine katılması garip değil mi? Onu doğru dürüst tanımıyoruz bile."

Craig omzunu silkti. "Tanıyoruz. O Louise." Craig'in kaşları çatılmıştı. Jordan'ın belli bir nedeni olmaksızın birine cephe aldığına hiç tanık olmamıştı. "Neler oluyor Jordan?"

"Hiç. Yani artık bir önemi yok. Kimsenin aldracağını sanmam."

"Kahretsin Jordan, söylesene."

O sırada Kyle futbol oynamayı önerdi ve Jordan herhangi bir açıklama yapmadan bahçeye çıktı. Craig bir iki dakika sonra Jordan'la konuşmalarını unuttu. Erkekler ve çocuklar futbol oynarlarken Jill'le bir kenara çekilip onları seyretmeye koyuldu.

"Ailemi nasıl buldun," diye sordu bir ara Jill'e.

"Çok sevdim," dedi Jill içtenlikle. "Daha önce birbirine bu denli yakın kardeşlerle tanışmamıştım."

Craig canla başla mücadele eden Ben'e bakarken başını salladı. "İşten güçten Glenwood'a gelmenin ne kadar iyi hissettirdiğini unutmşum. Ailemle birlikte olmak bana da çocuklara da çok iyi geldi."

"Birkaç hafta sonra sana bu sözlerini hatırlatırım."

"Lütfen hatırlat."

Jill, Craig'in bakışlarındaki sıcacık ifadeyi görünce yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Aaron ve kızlarla birlikte çok özel bir ilişki yakaladığını sanmıştı ama bu sevgi dolu aile ve tek başına Craig'in kendisi, kıyaslama yapmayı bile imkânsız kılıyordu. Ona sadece bakmak dahi bütün bedeninin titremesine yetiyordu.

"Herkes Ben'in kilo kaybettiğini fark etti," dedi Craig o arada. "Kendisiyle ne denli gurur duyduğu yürüyüşünden bile belli oluyor. Hem artık kendisiyle ve dünyayla daha barışık, daha sosyal. Sadece o mu? Danny de daha güvenli. C.J. desen çok daha akıllı laflar ediyor."

"Büyüyorlar," dedi Jill.

"Bence senin sayende."

Jill içinin mutlulukla dolduğunu hissetti. "Gerçekten mi?"

“Elbette, bana olan etkin de çok belirgin Jill,” dedi Craig içini çeke- rek. Jill’e sarılıp kendisine doğru çekti. Jill de başını onun göğsüne yas- ladı. Ardından gelmesi muhtemel konuşma sırasında Craig’in gözlerine bakmak istememişti.

“Hiçbir şey olmamış gibi davranamayız,” dedi Craig, Jill’in tahmin ettiği gibi. “Seninle sevişmemizin en azından benim için anlamı var.”

Jill başını kaldırıp Craig’e baktı. “Elbette benim için de anlamı var. Boşandığımdan beri kimseyle birlikte olmadım. Ancak geçici bir roman- tik ilişki çocukları huzursuz eder ve...”

“Geçici, romantik ilişki mi,” diye tekrarladı Craig.

“Başka bir şey olması mümkün değil.”

“Peki, neden,” diye sordu Craig, Jill’den uzaklaşırken.

Çünkü başka türlü kalbini kaptırmasına neden olurdu. Ondan son- ra da sevildiği için değil, yakınlarda olduğu için birlikte olduğunu hissetmeye dayanamazdı. Bu kez kullanıldığını hissetmek sonu olurdu.

“Çünkü beni yeterince önemsemiyorsun, sadece içinde bulunduğun koşullara göre davranıyorsun.”

“Nasıl kendinden böylesine emin konuşabiliyorsun,” diye sordu Craig. Kulaklarına inanamıyordu.

“Çünkü gerçek bu.”

“İşin içinde daha fazlasının olmadığını nereden biliyorsun?”

Jill yutkundu. Craig’in gözlerinden ne düşündüğü okunmuyordu. “Ne söylemeye çalışıyorsun Craig,” diye sordu gözlerinin dolmaması için mücadele ederken. “Yıllardır yalnız yaşarken ben gelir gelmez yaralarının iyileştiğini mi... Krystal’dan nefret ederken, kadınlara güve- nemezken birden bağlanma isteği duymaya başladığını mı... Hiç sanmı- yorum. Çocuklar benden hoşlanıyor, sen hoşlanıyorsun. Muhteşem de sevişiyoruz, o zaman neden olmasın mı, diyorsun?”

Craig birden öfkelenildi. “Ben senin eski kocan değilim,” dedi buz gibi bir ses tonuyla. “Öyle zannediyorsan beni hiç tanımamışsın demek- tir.”

Jill başını salladı. “Biliyorum Craig. Özür dilerim. Elbette değilsin. Ama sorun şu, senin de az önce dediğin gibi seni tanımıyorum. Daha doğrusu birbirimizi doğru dürüst tanımıyoruz. Aaron’ı tanıdığımı sanı- yordum ama yanıldım. Ya seninle ilgili de yanılırsam...”

“Hayır,” diye Jill’in sözünü kesti Craig. “Sorun şu. Benim de Aaron gibi olmamı istiyorsun. O zaman riske girmene gerek kalmayacak. Ben- se son derece güvenilmez bir kadından sonra sana bir şans vermeye çalışıyorum. Sen niçin aynısını yapamazmışsın?”

“Ne... Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Ben de işlerin nasıl gelişeceğini bilemiyorum,” diye devam etti Craig. “Ama yine de denemek istiyorum. Bunca yıl sonra ilk kez bir kadından etkilenmek... Kahretsin, önemi yok.”

Jill önemi olduğunu söylemeyi düşündüyse de Craig dinlemedi. “Çocukları huzursuz etmekten bahsediyorsun ama asıl düşündüğün kendinsin. Kafası karışık olan sensin. Belki de Aaron’ı özellikle seçtin. Gerçek bir birliktelik yaşamaktan korktuğun için kendini kullandırmayı yeğledin.”

Jill önce nefesini tuttu, ardından, “Ne cüretle bunları söylersin,” diye öfkeyle söylendi.

“Peki bana tek bir şeyin açıklamasını yapabilir misin Jill,” dedi Craig. “Son derece zeki bir kadınsın. Aaron’ın bir alçak olduğunu nasıl olup da fark edemedin? Niçin onunla kalmaya devam ettin? Ben sana söyleyeyim. Çünkü kendini bir parça olsun geri çektiğinde hayat daha kolaydır, öyle değil mi? Zor olan, her şeyini vermektir.”

Craig bunları söyledikten sonra arkasını dönüp eve yöneldi. Jill onun arkasından gitmek, ona ne denli bencil bir alçak olduğunu söylemek istedi ama yapamadı. Craig söylediği her şeyde haklıydı...

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

JILL YAĞI, yumurtayı ve mürdüm eriğini diğer malzemeye iyice karıştırdıktan sonra fındıkları attı. Ardından da ekmek hamurunu tepsiye yerleştirip fırına verdi. Danny'yi almak için birkaç dakika sonra çıkması gerekiyordu. C.J. ve Ben öğleden sonrayı arkadaşlarının evinde geçireceklerdi. Çantasını alıp dışarıya çıktı.

Glenwood'ta geçirdikleri o hafta sonundan beri Craig'le pek konuştukları söylenemezdi. Artık normal mesaiye dönen Craig hemen hemen her akşam düzenli olarak eve geliyordu ve yemek yerken, çocukların ödevlerine yardım ederken konuşuyorlardı ama yalnız kaldıklarında birbirleri yokmuş gibi davranıyorlardı. Jill bu durumdan rahatsız değildi. Daha doğrusu gerçeklerin konuşulmasındansa böyle devam etmesine razıydı.

Ancak sürekli olarak kendisine aynı şeyleri soruyordu. Aaron'ı özellikle mi seçmişti? Onunla ilişkisinin yürümeyeceğini tahmin mi etmişti? Kendisini Aaron'dan ve kızlardan bir parça da olsa geri mi çekmişti? Böylece gerçek dünyanın riskleriyle mücadele etmekten, gerçek aşkı bulup kaybetme ihtimalinden mi kurtulmuştu?

Jill başını iki yana salladı. Hayır, onlara çok şey vermişti, kızları kaybettiği için geceler boyu acı çekmişti. Birden durakladı. Ayrıldıktan sonra Aaron'ı hiç düşünmemişti. Boşanmak onurunu fazlasıyla kırmıştı ama kocasını kaybetmek hiç dokunmamıştı.

Okulun önündeki araba kuyruğuna girdi. Çocuklar kendilerini bekleyen arabalara koşturuyorlardı. Jill sonunda yavaşça çimlerin üzerinde

yürüyen küçük çocuğu gördü. Kaşlarını çattı. Danny yürümekten sıkılır, her yere hoplaya zıplaya giderdi. Kapıyı açıp çocuğun çantasını aldı, arka koltuğa yerleştirdi.

"Danny, bir sorun mu var?"

"Sanırım."

Jill çocuğun alnını kontrol etti. "Yorgun musun? Yoksa yine bir şey mi çıkarıyorsun?"

Danny başını iki yana salladı. Jill dikkatle çocuğu süzdü. Son birkaç gündür acayip davranıyordu. Hatta şimdi iyice düşününce en az bir haftadır Danny'nin farklı davrandığını fark etti. "Ağabeylerin bu öğleden sonrayı arkadaşlarıyla geçirecekler. Sen ne yapmamızı istedin?"

"Hiçbir şey."

"İstersen vuruşlarını çalışırız."

"Hayır, teşekkürler."

Jill söyleyecek başka bir şey bulamayıp arabayı çalıştırdı. Eve gittiklerinde Danny bir parça mürdümlü ekmek yedi, matematik ödevini yaptı ve sonra da odasına kapandı.

On beş dakika sonra Jill çocuğun odasının kapısını çaldı. Danny bir kulağı olmayan, iyice yıpranmış oyuncak ayısını kucaklamış yatağın ortasında oturuyor ve bu haliyle yapayalnız görünüyordu.

Jill çocuğun yanına oturdu ve ona sınıksı sarıldı. "Söyle bana, neyin var?"

Danny omzunu silkti. Jill çocuğu sallayarak avutmayı denedi. Neden sonra Danny içini çekti. "Yeterince büyük değilim."

"Ne için?"

"Her şey için."

"Ama kendi başına pek çok şeyi yapacak kadar büyüksün. Başını derde sokacak kadar bile büyüksün."

Danny gözlerini Jill'e dikti. "C.J. ve Ben kadar büyük değilim."

"Onların yaşına geldiğinde sen de..."

"Onlar kadar büyük olmayacağım," diye Jill'in sözünü kesti Danny. "Gelecek ay yedi yaşında olacağım ama onların yedi yaşında oldukları kadar büyüemeyeceğimi biliyorum."

Jill halıya diz çöktü ve Danny'yi iyice kendine çekti. "Tatlım, insanlar değişik hızlarda büyürler. Babana ve amcalarına baksana. Onlara yetişeceksin. Bu yıl olmazsa seneye boy atacaksın. Atmasan bile önemli değil. Çok uzun olmak zorunda değilsin ki. En iyi hediyelerin küçük paketlerde geldiğine karar vermemiş miydik?"

Ancak Danny, Jill'in şakasına gülmedi. Jill'e sokuldu ve kalbi par-

çalanırmışçasına ağladı. Jill çocuğa sarılıp teselli edici sözler söylemekten başka bir şey yapamadı. O sırada bu işe başlarken duygularını karıştırmamayı başarabileceğini düşündüğüne inanamıyordu.

O akşam çocuklar yattıktan sonra Jill, Craig'le konuşmak istediğini söyledi. "Seninle Danny hakkında konuşmak istiyordum. Tabii bu iyi bir zamanlamaysa..."

"Elbette," dedi Craig okuduğu kitabı bir kenara bırakırken. Jill'e kanepeye oturması için işaret etti.

Jill kanepenin öbür köşesine oturdu. Craig'in yüzüne ışık vurmuştu, hatları son derece net görünüyordu ama ne kadar dikkatli baktıysa da, onun ne düşündüğünü çözemedi.

"Ne olmuş Danny'ye?"

"Hemen hemen bir haftadır bambaşka birine dönüştü."

"Ben de fark ettim ve geçen gün sordum da ama bir şeyi olmadığını söyledi."

Jill şaşırdı. "Senin de fark ettiğini bilmiyordum."

"Aslında sana bahsedecektim ama söyleyecek bir şey yoktu. Kendi kendime kuruntu yaptığımı düşündüm. Demek kuruntu değilmiş."

"Hayır. Bu öğleden sonra canı sıkındı. Hiçbir şey yapmak istemedi. Sonra odasına gittiğimde Danny'yi yatağına oturmuş, oyuncak ayısı-na sarılmış bir halde buldum."

Craig kaşlarını çattı. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

Jill gülümsedi. "Aslına bakarsan o kadar da büyük bir sorunu yok. Birkaç hafta sonra doğum günü var ve yeterince boy atamadığı için üzülüyor. Biraz konuştum ama sen de konuşsan iyi olur diye düşündüm. Belki de..."

Craig, Jill'i dinlemiyordu. Gözleri bir yere takılmış, kaşları çatılmış, çenesinde bir damar seğiriyordu. "Kahretsin," dedi yavaşça. "Önünde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum."

Jill birdenbire sırtının ürperdiğini hissetti. "Neyin? Craig, sorun nedir? Danny hasta mı? Oh, Tanrım, bir şeyi yok değil mi?"

Craig konuşmayınca Jill uzanıp Craig'in koluna yapıştı. "Bana cevap ver, kahretsin! Danny'nin nesi var?"

Craig düşüncelerinden sıyrılıp Jill'in yüzüne baktı. "Hiçbir şey. Danny hasta falan değil. Sana yemin ederim Jill. O tür bir şey değil."

"O zaman nedir?"

"Bu konudan söz etmesek olmaz mı?"

"Belki yardım edebilirdim..."

Craig başını iki yana salladı. "Kimse yardım edemez. Yine de... Sanırım gerçeği öğrenmen gerek." Craig bunları söyledikten sonra kolunu Jill'in elinden çekti. "Danny'nin ne kadar uzayacağını, neye benzeceğini bilemiyorum. Aslında onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

Jill afallamıştı. "Anlayamıyorum."

"Danny benim oğlum değil."

"Ne? Bir dakika," diye mırıldandı Jill. "Bu çılgınca. Tamam sana diğerleri kadar benzemiyor ama Krystal'in yüz hatlarına sahip. Gözlerinin şekli... Onu evlat edindiysen bu nasıl olur..."

"Onu evlat edinmedik," dedi Craig içini çekerek. Danny, Krystal'in oğlu. Benim değil."

Jill ağzını açtı ama ne söyleyeceğini bilemedi. "Ama nasıl olur da..."

"Krystal'le aynı evde ama ayrı yaşıyorduk. Ben beş, C.J. sadece iki yaşındaydı. Aşıklarını eve getirmezdi. Öylesine aptaldım ki, buna bile şükrediyordum."

"Tanrım..."

"Başından beri beni aldattığını söylemiştim."

"Evet."

"Sonunda boşanmaktan bahsettiğimde Krystal deliye döndü. Gece yarıları eve sarhoş gelmeye başladı. Erkekler evi arıyorlardı. Ondan da her şeyden de nefret etmeye başlamıştım. Bir gece benimle yatmak istedi. Reddedince küplere bindi ve hamile olduğunu ve bebeği benimmiş gibi göstermeyi planladığını itiraf etti."

Jill kulaklarına inanamıyordu. Odaya adeta Craig'in acısı çökmüştü.

"İlkin kürtaj yaptıracığını sandım. Yaptırmadı, nedenini bilmiyorum. Karnı belli olmaya başladığında daha az aktif olsa da, geceleri çıkmaya devam etti."

"Babasının kim olduğunu hiç sormadın mı?"

"Hayır. Umurunda bile olmadığını söyledim, içimdense inanılmaz merak ediyordum, çok sarsılmıştım. Ama ona belli etmemeye kararlıydım. Bebek doğana kadar kalmayı istedi sonra da taşındı. Bebeği evlatlık vermeye karar vermişti. Ben ve C.J. neler olduğunu anlayacak yaşta değillerdi. Neyse sancısı başladığında onu hastaneye götürdüm ve bırakmam gerekmesine rağmen kaldım. Onun bile yalnız kalmayı hak etmediğini düşündüm. Kısa bir süre sonra Danny'yi kucağıma verdiler. Krystal'in yüzüne bakışını gördüğümde her şeyi anladım. Başından

itibaren bunu planlamıştı. Çocuğu alacağını biliyordu. Ondan hiç o an olduğu kadar nefret etmemiştim. Yine de annesinin yaptığını minicik bir çocuktan çıkaramazdım.”

Jill yutkundu. “Sen doğru olanı yapmışsın,” diye fısıldadı. Danny’nin, Craig’in çocuğu olmadığına inanamıyordu. Aksine Danny’nin, Craig’in en sevdiği çocuğu olduğunu sanmıştı.

“Onun yabancılara gitmesine izin veremezdim,” diye devam etti Craig. “Üstelik Krystal çocuklara bir kardeşleri olacağını söylemişti, heyecanla bebeği bekliyorlardı. Hastaneden çıktıktan sonra eve bile gelmedi. Arkadaşını gönderip eşyalarını aldırdı.” Craig birden sustu. Birden bütün bunları Jill’e anlattığına pişman olmuştu.

“Danny’ye söyleyecek misin,” diye sordu Jill o sırada.

Craig derin bir nefes aldı. “Belki büyüdüğünde. Şimdilik kafasının karışmasını istemiyorum. Zaten Danny benim açımdan Ben ve C.J.’den farksız.”

Jill gözlerinin dolduğunu bile fark etmemişti. “Krystal’in sana bunu yaptığına inanamıyorum. Ve çocuklarına. İnsan elindekilerin değerini nasıl bilemez?”

“Artık geçti,” dedi Craig buz gibi bir ses tonuyla. “Çocuklar da ben de iyiyiz. Bir daha hiçbir şekilde kendimi o duruma düşürmeyeceğim.”

~ ON BEŞİNCİ BÖLÜM ~

CRAIG holde sesler ve ayak sesleri işitti. Odasının kapısını açtı. Ben ve Jill ön kapıya çıkmışlardı. Peşlerinden gidip ön kapının tülünü araladı ve ısınma hareketleri yapmalarını izlemeye başladı.

İkisi de tişört ve şort giymişti. Bir zamanlar epeyce tumbul olan Ben adamakıllı incelmmişti. Jill'e göre on kilo vermişti. Yeni beslenme alışkanlığı ve egzersizleriyle yaz sonuna kadar incecik olacaktı.

Ben'in değişimi fiziğiyle sınırlı değildi. O eski asık yüzlü çocuk gitmiş neşeli, esprili, kendine güvenli başka biri gelmişti.

Kaldırımında yürümeye başladıklarında Jill kolunu çocuğun boynuna dolamış ve başına minik bir öpücük kondurmuştu. Karşılığında da Ben ona sımsıkı sarılmıştı.

Craig birdenbire göğsünde bir sancı hissetti. Tanrım, nasıl olmuş da tehlikeyi görmemişti? Başından beri belli değil miydi? Jill'e tek bir bakış bile onun ne denli anaç, karşısındakine her şeyini vermeye hazır bir tip olduğunu anlamaya yeterdi. Onu çocuklarına baksın diye tutmuştu ve o da bunu tam anlamıyla yapıyordu.

Craig tül perdeyi bıraktı. Jill'in, C.J.'e, Danny'ye bağlandığını görebiliyordu ama en fazla Ben'e kalbini kaptırmış gibiydi. Bunun nedeni belki de ikisinin de yaralı oluşuydu. Craig ofladı. Yaz sonunda Jill Bradford buradan ayrılmakta güçlük çekecekti.

Aslında buna memnun olması gerekirdi. Günün büyük bir kısmını Jill'i düşünerek geçiriyordu. Bu evdeki herkesin kalbini çalmıştı. Eski karısı sadece almayı bilirdi, Jill ise vermeyi yeğliyordu. Krystal sadece

kendisini düşünürdü, Jill ise başkalarını. Yatakta bile farklıydılar. Krystal sadece sonucu düşünürdü. Sarılmak, duygusal anlar yaşamak ona sadakat kadar yabancıydı.

Jill... Bedenini de yüreğini verdiği kadar doğal bir şekilde veriyordu. Craig içinden bir küfür savurdu. Jill'i istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Tanrım, onsuz bir hayat düşünemiyordu. Bir daha risk almayacağına dair yeminler etmişti ama bu riske değmez miydi? Bu aşk değil de neydi?

Aşk olmasını istiyordu ama olabilir miydi? Krystal'le altı yıllık bir cehennem yaşamıştı. Jill'le karşılaşması büyük bir şanstı. Kim evlenmek için şehir dışına gitmeye kalkmasaydı, onunla tanışamayacaktı. Ve bütün yaşamı boyunca yapayalnız, aşktan nefret ederek yaşayacaktı.

Craig pencereden ayrılıp mutfığa gitti. Jill kahve yapmıştı. Dumanı tüten kahveden bir fincana doldurup yudumlamaya başladı. Jill'le içinde bulundukları durumun kolay bir açıklaması yoktu. Hayat ikisine de acımasız davranmıştı. Ona Danny ile ilgili gerçeği anlattığına pişman olmuştu, halen de pişmandı. Onunla bir ilişkiye başlayacaklarsa, kendisinin bir kahraman ya da aziz olduğunu falan düşünmesini istemiyordu. Sadece elinden geleni yapmaya çalışan bir babaydı, o kadar. Yoksa kimseye övünmek veya bir şeyler kanıtlamak niyetinde değildi.

Craig, Jill'in onu o olduğu için sevmesini istiyordu. Tezgâha dayanıp kahvesinden bir yudum daha aldı. Jill de aynı şeyi kendisi için istiyordu. O da, sadece o olduğu için sevilmek istiyordu.

İkisi de yaralı, yalnız ve sevgiye susamıştı. İlk risk alan hangisi olacaktı? Craig kahvesini tezgâha bıraktı. Yanıtı biliyordu. Ancak işin zor olan yanı, Jill'i çocuklarına bir anne aramadığına, onu o olduğu için istediğine inandırmaktı.

“Gelişme kaydetmişiz,” dedi Jill saymayı bitirince. “Bu kez on beş torba almışız.” Ancak bir iki gün sonra tekrar alışverişe çıkması gerektiğini düşündü. Hele çocuklar büyüdükçe çok daha fazla alışveriş yapılması gerektiğini düşünmeden edemedi. Craig daha fazla para harcamak zorunda kalacaktı.

Ben mutfığa girip torbalara göz gezdirdi. “Diyet çöreklerden aldın mı?”

“Tabii ki.”

“Teşekkürler,” diye gülümsedi Ben.

Alışverişe çocuklar da onunla birlikte gelmişlerdi ama çoğunlukla

yaptıkları şey dergilerin başında dikilmek ya da video oyunlarını incelemek olmuştı. Jill bundan şikâyetçi değildi. Yanında dolaştıklarında alışveriş arabasına sürekli bir şey atmalarından ve çoğunu yeniden yerine bırakmak zorunda kalmak, yalnız alışveriş yapmaktan daha zordu.

“Diyet hot dogs da çıkmış. Deneyelim diyorum,” dedi Jill.

“Öyle mi? Neliymiş peki,” diye sordu Ben.

“Hindili galiba.”

Ben torbalardan birini alıp tezgâhın üzerine çıkardı. Muzları alıp kocaman meyve tabağına yerleştirdi. “Jill... Biliyor musun haftaya okulun dans partisi var. Gitmem gerekiyor...”

Jill dönüp Ben’in torbayı boşaltmaya odaklanmış gibi görünen kızarmış yüzünü inceledi. İçi birden burkulmuştu. Efşenlik dönemi ne kadar da zordu.

“Eminim çok eğlenirsin.”

“Ama dans etmeyi bilmiyorum.”

“Şey, ben de mükemmel sayılmam ama yardım etmeyi çok isterim.”

Ben genzini temizledikten sonra umursamazmışçasına omzunu silk-ti. “Olur, teşekkürler.” Ardından elmaları çıkardı, buzdolabına götürdü. “Şey sence...”

“Bence,” diyerek çocuğu cesaretlendirmeye çalıştı Jill.

“Boş ver.”

Jill, Ben’in yanına gidip omzuna elini koydu. “Biliyorsun, son birkaç aydır büyük bir iş başardın. Beslenme düzenini değıştirdin, vücuduna da daha farklı davranıyorsun. Artık fazlasıyla aktıfsın, bu da kilonu koruman açısından çok önemli. Bu arada arkadaşlarının ne giyeceklerini öğrendin mi?”

“Gömlek herhalde. Kravat yok.”

“Yeni bir şey almak ister misin? Babanın itiraz etmeyeceğinden eminim.”

“Olur. İy pantolonlarımla hiç biri artık olmuyor.” Ben bunu söyledikten sonra buzdolabının kapısına dayandı. “Sence kızlar benimle dans etmek ister mi?”

Jill çocuğa sarıldı. “Sen teklif etmeyi sürdür de.” Başını kaldırıp Ben’in yüzüne baktı. “Ben, uzamaktan vazgeçer misin? Geçen haftadan beri bir santim uzadığına yemin edebilirim.”

Ben güldü. “Sen kıjasın.”

Gülüşü babasınınkindene o kadar benziyordu ki, Jill yüreğinin ağzına geldiğini sandı. “Ben kızların kılını başından alacaksın. Babana inanılmaz benziyorsun. Danstaki kızlara karşı nazik davran, ne kadar güzel

olduklarını söyle, saygı göster. Bunu yaparsan, peşinden ayrılmazlar.”

“Öyle mi?”

“Yemin ederim.”

“Teşekkür ederim Jill, ben...” Ben başka bir şey söylemedi, sadece Jill’e sıkıca sarıldı. Ancak o kadar güçlenmeye başlamıştı ki, Jill nefesinin kesildiğini sandı.

Ayrıldıklarında Jill hafifçe öksürdü. “Birkaç yıl sonra beni kaldırıp dolaştırırsın bile,” dedi Jill gülerek.

“Şimdi de yapabilirim.”

“Sanmıyorum, yine de denemeyelim.”

Ben bir kakhaha attı. Jill de alışveriş torbalarını boşaltmaya devam etti. O arada Ben gününün nasıl geçtiğinden söz ediyordu. Onu dinlerken Jill’in düşünceleri birden başka taraflara kaydı. Acaba Craig büyük oğlunun ilk dansına gittiğini işitince ne diyecekti? Sonuç olarak bu, Ben’in bir erkek olma yolunda atacağı ilk adımdı.

Jill bunu görmek için burada olacağına seviniyordu. Bir sürü fotoğraf çekecek, Ben giderken kameraya da alacaktı. Aslında hepsinin fotoğrafını çekse iyi olurdu. Çocuklar çabucak değişiverirdi. Özellikle de Danny’nin yaşındakiler.

Danny... Jill farkında olmadan durakladı. Craig’i, Danny’yle ilgili o açıklamayı yaptığından bu yana pek görememişti. Aradan birkaç gün geçmişti ama Craig’in ifşaatını hatırladıkça hâlâ şaşırmadan edemiyordu.

Jill neye daha fazla şaşırdığını bilemiyordu. Krystal’in minicik beğinden vazgeçişine mi, Craig’in karısının aşığından hamile kaldığı bebeği evlat edindiğine mi?

“Jill...”

Jill irkilip döndü. Ben ne oldu gibisinden yüzüne bakıyordu. “Oh, dalmışım. Sen artık kardeşlerinin yanına, bahçeye çıkabilirsin.”

“Yardım etmek istiyorum.”

Jill gülümseyerek torbalardan birini çocuğa uzattı. Galiba Craig’in en sevdiği çocuğunun Danny olduğunu düşünmesine de şaşıyordu. Dışarıdan bakıldığında Craig’in en küçük oğluyla arasında özel bir bağ varmış gibi görünüyordu. Şimdi o bağın ne olduğunu anlayabiliyordu. Craig mükemmel bir adamdı, çocuğun farklı olduğunu hissetmemesi için elinden geleni yapıyordu. Zamanı geldiğinde, yani bu bilgiyi kaldırabilecek kadar büyüdüğünde Danny’ye kendisiyle ilgili gerçek söylenecekti. Ancak o zamana kadar sevgiyle büyümüş olacaktı.

“Bunda ne var,” diye sordu o sırada Ben plastik bir torbayı yukarıda

tutarak.

Jill dönüp bakınca nefesini tuttu. Tanrım, nasıl bu denli düşüncesizlik etmişti? “Kızlarla ilgili bir şey,” dedi sesinin normal çıkmasına özen göstererek.

Ben omzunu silkti ve torbayı Jill’e attı. Ancak Jill tutamadı ve torba yere düşerken içindeki pembe paket dışarıya kaydı. Ben’le Jill aynı anda paketi almak için hareketlendiler. Ben önce davranmış, paketi kavramıştı. Usulca Jill’e uzattı.

O sırada ön kapı açıldı. “Ben geliyor musun, gelmiyor musun,” diye sordu C.J.

“Hadi git,” dedi Jill ve mutfak masasına adeta yığıldı. Ben dışarıya çıktığındaysa, bir şey anlamadığına kendini inandırmaya çalıştı. Keşke bu doğru olsaydı.

Jill avucunu açıp sımsıkı tuttuğu pakete baktı. Aslında olmaması gerekirdi. Önlem almışlardı. İçinden bir ses bütün önlemlerin hata payı olduğunu söyledi. Onlara mı rastlayacaktı? Sadece gecikmesi vardı. Epeydir gecikmişti.

On gün önce adet görmesi gerekiyordu. Ya yaşadığı gerginlik adet düzenini etkilemişti ya da bebeği olacaktı.

Bebek mi? Jill arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Hamileyse ne yapacaktı? Craig nasıl tepki gösterirdi? Onu tuzağa düşürdüğünü falan düşünür müydü? Yüzünü ellerinin arasına aldı.

Tanrım, Glenwood’tan döndüklerinden beri birbirlerinden kaçıp duruyorlardı. Danny’yle ilgili konuştukları gün dışında... Halen Craig’in sözlerini hazmedebilmiş değildi.

Aaron’u özellikle seçmiş olabilir miydi? Nasılsa aşık olmayacağını hissettiği için... Olmayacak bir ilişki seçmek daha mı rahattı? İnsan olacak sandığı bir ilişkide hayal kırıklığına uğramak daha yıkıcı diye imkânsız seçer miydi?

Bir bebek, diye düşündü pakete gözü tekrar takılınca. Gözlerinin dolduğunu hissetti. Kendi bebeği. Bu gerçekleşmeyecek kadar güzel bir düştü.

Yanaklarına dökülen yaşları elinin tersiyle sildi. Tek düşü bir bebek de değildi. Seven bir kocayı da istiyordu. Yoksa bulmuş muydu?

Keşke... Keşke Craig’in duygularını bilebilseydi. Jill banyoya doğru ilerlerken önemli olmadığını kendi kendine tekrarlardı. Craig onu önemsiyor olsaydı bile ona güvenemezdi ki. Craig’in çocuklarına bir anne istemediğinden nasıl emin olacaktı? Daha önce başına gelen şey bu değil miydi? Banyo kapısını kapatırken içini çekti.

“Baba...”

Craig okuduğu kitaptan başını kaldırdı. “Ne oldu Ben?”

“Şey, ben iyiyim. Sadece uyuyamadım da.

Craig kitabı bıraktı. “Yarın ki dans için mi kaygılanıyorsun,” diye sordu oğluna yanına oturmasını işaret ettikten sonra.

“Biraz ama sanırım her şey yolunda gidecek.” Ben pijamasının kollarını sıvamaya girişti.

“Öyleyse sorun nedir?”

Ben gözlerini kaçırdı. “Şey... Bir şey gördüm ama söyleyip söylememe konusunda kararsızım.”

“Ne gördün oğlum?”

Ben yutkundü. “Jill’le ilgili.”

Craig midesinin kasıldığını hissetti. Jill’e bir şey mi olmuştu? Hasta falan mıydı? Yoksa gidiyor muydu? “Ne olmuş Jill’e?”

“Geçen gün alışveriş torbalarını boşaltıyorduk. Plastik bir kutu gördüm. Dokundurmadi.” Ben’in yüzü kıpkırmızı kesildi. “Ama ne olduğunu hemen anladım.”

Tanrım, ne görmüştü, doğum kontrol hapi falan mı? Craig birdenbire içinde bir umudun kımıldandığını hissetti. Belki de Jill ilişkilerinin devam etmesini teklif edecekti. “Peki ne oldu sonra?”

“Yine de paketi alıp ona verdim. Yere düşerken torbasından sızıldı. Kazayla oldu baba.”

Craig oğlunun omzuna elini koydu. “Bundan eminim Ben. Peki neymiş?”

Ben yutkundü. “Ben emin değilim ama üzerinde *Evde Hamilelik Testi* gibi bir şey yazıyordu. Jill’in bebeği mi olacak baba?”

Craig içten içe sarsılrsa da, tepki göstermemek için kendini zorluyordu. Ben’i ürkütmek ya da hem onu hem kendisini umutlandırmak istemiyordu. Çocuklarının Jill’in sürekli olarak yanlarında kalmasını istediklerini gayet iyi biliyordu.

“Bilmiyorum oğlum,” diye mırıldandı. Bu olabilir miydi? Önlem almışlardı. Tanrım... Bir bebek mi?

“Ona söyleyecek misin baba? Bana bozulmasını istemiyorum. Kazayla gördüm.”

“Bozulmayacağından eminim Ben. Sen merak etme.”

Ben başını salladı. “Bebeği olursa burada kalır mı peki,” diye sordu babasından gözlerini kaçırarak.

"Kesinlikle. Hiçbir yere gidemez," diye karşılık verdi Craig kararlı bir sesle.

Ben yeniden başını salladı. Craig derin bir nefes aldı. Bir bebek... Ben babanın kimliğini tahmin etmiş olabilir miydi? Oğluyla seks hakkında birkaç kez konuşmuştu, Jill'in yaşamında yabancı bir erkeğin bulunduğunu düşünmesini istemezdi ama ilkin Jill'le konuşmalıydı.

Ben odadan çıkıp kapıyı yavaşça kapadı.

Oh Tanrım, bir kız bebek olabilir miydi? Neden olmasını? Yıllarca saklandıktan sonra kader karşısına Jill Bradford'u çıkarmamış mıydı? Bir başka mucize gerçekleşebilir miydi? Aşk Haynes lanetini bozabilir-di, değil mi? Evet, risk almaya hazırıdı. Yapması gereken tek şey, Jill'i o olduğu için istediğine, seçiminin çocuklarla ilgisi olmadığına inandırmaktı.

Craig birden durakladı. Jill hamile kaldığı için kalmasını istediğini düşünecekti. Jill'le konuşurken seçeceği kelimelere çok dikkat etmeliydi. Ona aşık olduğunu, bunun bebekle ilgisi olmadığını da net bir şekilde söyleyebilirdi.

~ ON ALTINCI BÖLÜM ~

CRAIG merdivenlere yöneldi. Jill'e ne söyleyeceğini bilmiyordu ama onunla yüz yüze geldiğinde doğru sözcükleri söyleyebilmeyi umuyordu.

Karanlık oturma odasını geçti, kapının altından ışık sızıyordu, yavaşça kapıyı tıklattı.

"Girin," diye seslendi Jill.

Craig içeriye girdi. Jill yatakta oturuyordu. Televizyonda eski bir film vardı. Craig'i görünce kumandaya uzanıp televizyonu kapattı. Söran gözleri Craig'in yüzüne dikilmişti. Dudaklarındaysa hafif bir tebessüm vardı.

"Senin için ne yapabilirim?"

İnsan daha yeni keşfettiği duyguları nasıl açıklayabilirdi ki? Daha önce içinde duyduğu boşluğun artık dolduğunu nasıl anlatacaktı? Jill'e tanıdığı en verici, en şefkatli insan olduğunu nasıl söyleyecekti?

Yatağa yaklaştı. Ne yaptığını doğru dürüst düşünmeden tişörtünü eteğinden tutup yavaşça çıkardı. Sonra da durup Jill'in tepkisini bekledi. Muhtemelen sakın bir sesle ne yaptığını soracaktı. Ya da bunu önce oturup konuşmaları gerektiğini. Hatta Jill'in sinirlenip bir tokat atması ihtimaline de kendini hazırladı. Ancak Jill dizlerinin üzerine yükseldi ve göğsüne dudaklarını bastırdı.

Jill bunun bir hata olduğunu farkındaydı. Craig'in niyetinin ne olduğunu da biliyordu. Oturup ne yapacaklarını konuşmaları gerekirdi. Mantığı ilkin konuşmalarının doğru olduğunu hatırlatıp duruyordu. An-

cak bedeni mantığını dinlemek istemiyor, kendini duygularına bırakması için adeta yalvarıyordu.

Bedeninin isteğine boyun eğdi. Dudaklarını Craig'in göğsünde gezdirdi, ardından karnına doğru kaydıldı.

"Bana ne yaptığının farkında mısın," diye soludu Craig.

"Senin bana yaptığına biraz olsun benziyorsa ikimizin de başı dertte demektir."

Craig onu belinden tutup kaldırdı. Jill bacaklarını Craig'in beline doladı. Dolar dolamaz da Craig'in ne denli tahrik olduğunu fark edip nefesini tuttu. Craig dönmeye başladı. Yavaşlayıp dudaklarını dudaklarına bastırdığında Jill'in başı fırl fırl dönüyor, Craig'e sıkı sıkı tutunmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Dudakları adeta tutkuyla dans ediyordu. Jill nedense ağlamak istediğini fark etti. Dudaklarını araladı. Craig'in dilini ağzının içinde hissettiğinde bütün duyuları harekete geçer gibi oldu, titremeye başladı. Craig tutmаса yere yığılması işten bile değildi.

Nihayet Craig yatağın kenarına oturdu. Becerikli hareketlerle Jill'in gömleğini çıkardı, sonra da sutyeninin kopçasını açtı. Kendini geriye atıp Jill'i üstüne çekti. Dudaklarını göğüslerine bastırdığında Jill inlememek için kendini güçlүkle tuttu.

"Kendini tutma, çocuklar bizi duyamazlar," diye hatırlattı Craig boğuk boğuk.

"Çıgılık atmaya başlarsam duyarlar."

Craig güldü. İlık nefesi Jill'in yüzünü yaladı. Aynı anda bir eli göğsünü diğer eliyse bacaklarının arasını okşuyordu. Jill'in kalbi ağzına gelmişti. Bir yandan Craig'in parmaklarının ritmiyle sarsılıyor, diğer yandan üstündeki her şeyi atmak istiyordu. Daha fazla dayanamayacaktı. Parmakları kot pantolonunun kemerini buldu.

Craig, Jill'den önce davrandı. Birkaç saniye içinde onun üzerindeki-leri çıkardı. Ardından Jill'i üzerine çekip en hassas yerlerini öpmeye başladı. Jill daha önce böyle bir şey denemiş değildi. Kendini çok tuhaf hissediyordu ama aldığı zevk inanılmazdı.

Birkaç saniye sonra Jill doyuma ulaştığında Craig pozisyonu değıştirdi. Jill gözlerini açtığında Craig'in onu seyrettiğini fark etti. Craig'in gözlerinde arzu dışında bir şey daha vardı. Jill'in tanımlayamadığı bir şey. Sıcacık, inanılmaz baştan çıkaran bir şey...

Ancak Jill düşünecek durumda değildi. Sadece Craig'in insanın aklını başından alan ritmine uyum sağlamaya çalışıyordu, o kadar. Hayatı boyunca böylesine büyük bir heyecan yaşamış değildi. Birkaç saniye

içinde tekrar doruğa tırmanmıştı. Bedeni art arda kasılırken Craig'in de doyumuna ulaştığını fark etti. Craig'in gözlerinden gözlerini ayırmamak için çaba sarf ediyordu. Birden kollarını Craig'in boynuna doladı. Elinde değildi. Gözlerinden süzülen yaşlara engel olamayacaktı.

"Ben... Özür dilerim. Sadece..."

"Açıklamak zorunda değilsin," diye mırıldandı Craig. "Anlıyorum."

Birinin olsun anlaması sevindiriciydi, çünkü Jill anlayamıyordu. "Daha önce böyle bir şey yaşamadım," diye hiçkırkı.

"Biliyorum, benim için de aynı şey geçerli." Craig usulca Jill'in saçlarını okşadı. "Seni Kim'in evinde ilk gördüğüm anı hatırlıyorum da."

Jill başını salladı.

"Çırlıçplaktın."

"Değildim," diye itiraz etti Jill.

"Bornozun altında demek istiyorum."

"Oh!"

"Makul bir konuşma yapabilmek için kendimi epeyce zorlamam gerekti. O durumda çocuklardan bahsetmem ya da sorunlara odaklanmam öylesine zordu ki. Bir daha sakın kimseye o halde kapıyı açma."

Jill bir kakhaha attı. Halbuki o gün sabahlığın her tarafını tam anlamıyla kapattığını düşünmüştü, demek yanlışmıştı. Hafifçe titrediğini hissetti.

"Üşüdün mü?"

Jill başını iki yana salladı. "Hayır ama... Konuşmamız gerekiyor Craig."

"Biliyorum."

Jill böylesine acı çekeceğini tahmin etmemişti ama çekiyordu işte. Hatta nefes almayı bile istemiyordu. Fakat almak zorundaydı. Söylemesi gerekenleri de söylemek zorundaydı. "Ben sana gördüklerini anlattı."

"Evet."

Demek Craig hamilelik testini biliyordu. O yüzden ona gelmişti. Kahretsin. Tamam, elbette bu da bir nedendi ama Jill, Craig'in nedeninin çok daha farklı olmasını istemişti. Bunun kendi kendine bulduğu bir neden olmasını istemişti.

"Senden hoşlanıyorum Jill," diye mırıldandı Craig. "Sana saygı duyuyorum."

"Ben de öyle," dedi Jill kısaca. Oysa hoşlanmak ve saygı duymak aşk kadar güçlü duygular değildi. Göğsü ağırlaşmıştı. Gözlerini kapattı. Aslında ondan uzaklaşmak istiyordu ama izin vermeyecğini biliyordu.

"Beni canlandırırıyorsun," diye devam etti Craig. "Bu duyguyu unut-

muşum. Yıllardır yalnızım. Seninle tanışana dek yalnızdım.”

Oh Tanrım, keşke bu doğru olsaydı!

Craig, Jill’in saçlarını okşamaya devam etti. Diğer eliyse Jill’in kalçasına kaydı. “Herhalde senden ne denli etkilendiğimi söylememe gerek yoktur.” Craig genzini temizledi. “Ben... Sanırım biraz korkuyordum. Bunu itiraf etmekten gurur duymuyorum elbette ama doğrusu bu. Değişmemi sen sağladın. Ayrıca çocuklardan da saklanıyordum, bu hem onlar hem de benim açımdan yanlıştı. Onların bana ihtiyacı olduğu kadar benim de onlara ihtiyacım vardı. Bazen risk almaya değer Jill. Ben risk almak istiyorum. Seni seviyorum Jill. Seninle evlenmek istiyorum.”

Jill, Craig’in gözlerinin içine baktı. Keşke doğru olsaydı. Bunun için neler vermezdi. Keşke Craig’in duygularına güvenebilseydi.

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı. Craig konuşmak için ağzını açınca ona engel oldu. “Bırak da bitireyim... Sanırım seni uzun zaman-
dır seviyorum. Belki de seni çocuklarla birlikte ilk gördüğüm andan beri... Evlenme teklifini kabul etmem çok kolay ama yapamam.”

“Jill...”

“Hayır. Dinle Craig. Bunu tekrar yapamam. Nedenini biliyorum, kabul edemem.”

“Yanılıyorsun Jill. Bunun hamileliğiyle ilgisi yok.”

“Ama Ben hamilelik testinden söz etmeseydi, burada olmayacaktın, öyle değil mi?”

“Şu an olmasaydım da çok yakında gelecektim.”

Jill yavaşça Craig’dan uzaklaştı ve yatağın bir kıyısına oturdu. “Sana inanmıyorum.”

“Jill, hayatımda olmanı istiyorum. Çocuklar da seni istiyor. Bunun yaptığın şeylerle ilgisi yok. Kahretsin Jill, daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bir dadı ve kâhya tutarım. Sadece seni istiyoruz. Seni istiyorum.”

“Hayatımın geri kalanını bunun doğru olup olmadığını düşünerek geçiremem.”

Craig derin bir nefes aldı. “Bunun zor olacağını tahmin etmiştim,” diye mırıldandı. “Nasıl olup da senin kadar ufak tefek bir kadın böylesi-
ne güçlü ve inatçı olabilir?”

Jill sesini çıkarmadı.

“Jill seni seviyorum, lütfen bana inan.”

“İnanmak istiyorum ama...”

“Seninle evlenmek istiyorum.”

“Mecbur değilsin. Hamile değilim.”

Jill sözlerinin Craig’i rahatlatmasını bekledi ama tam tersi oldu.

Craig'in yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

"Emin misin? Test yapılmış olamaz mı?"

"Sanki hamile olmamı istemişsin gibi konuşuyorsun."

"Elbette istiyordum. Deminden beri neden söz ettiğimizi sanıyorsun? Seninle evlenmek istiyorum, yanımda olmanı istiyorum. Haynesler'in lanetini bir kez daha kırmak ve annesine benzeyen bir kız çocuğu sahibi olmak istiyorum. Her şeyi istiyorum Jill ama önemli olan bunların hepsini seninle yapmak istiyorum."

Jill gözlerini kırıştırdı. Galiba Craig yanlış anlamıştı. "Ben hamile değilim."

"Anladım."

"Yani halen benimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Elbette. Seni seviyorum."

"Bebek olmadığı halde..."

Craig başını eğip Jill'i uzun uzun öptü.

Jill neden sonra dudakları ayrıldığında, "Sen ciddi misin," diye fısıldadı.

Craig onun elini tuttu. "Jill Bradford seni canımdan çok seviyorum. Kemiklerimiz eriyecek kadar yaşlanıncaya dek seninle sevmek istiyorum. Senin yanında uyanmak, karnında benim çocuğumla şişmanladığını görmek istiyorum. Benimle evlenir misin? İyi günde kötü günde, zenginlikte yoksullukta, ölüm bizi ayırana dek..."

Jill gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle sildi. "Evet," diye hıçkırdı. "Evet, evet, evet!"

Craig güldü. "Çocuklar sevinçten çılgına dönecekler. Seni çok seviyorlar."

"Biliyorum. Bense onlara tapıyorum."

Craig başparmağını Jill'in dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Bebek konusunda söylediklerimde çok ciddiydim Jill. Bir bebeğimiz olmasını çok isterim."

"Ben de."

"Belki de hayalimizi şimdiden gerçekleştirmeye çalışsak iyi olur."

"Belki de az önce gerçekleştirmişsinizdir."

Craig kaşlarını çatıp anlamamış bir ifadeyle yüzüne bakınca Jill bir kahkaha attı. "Hamile falan değilim Craig. Sadece az önce herhangi bir önlem almadığımızı anlatmak istedim."

"Oh, çünkü nasılsa hamilesin diye düşündüm. Peki, niçin beni durdurmadın?"

“Emin değilim. Belki de o an farkına varmamışımıdır. Ya da gerçekleşmesini istemişimidir.”

“Pekâlâ, bu kez olmamışsa, bir dahaki sefere deneriz,” diye fisıldadı Craig, Jill’in dudaklarına şefkat dolu bir öpücük kondururken.

“Ya da ondan sonraki sefere...”

Craig elini Jill’in göğsüne götürdü. Jill hafıfçe inleyince gülümsedi. “Kaç sefer gerekirse...”

Craig onu yatırıp yavaşça yanına uzandı. Jill’ de sevgiyle ona sarıldı. “Seni seviyorum,” diye fisıldadı. “Daima seveceğim.” *Düşlerindeki sevgiliyi bulmuştu sonunda.*

“Daima,” diye tekrarladı Craig. Ardından da ikisini aşklarını soluk soluğa yaşayacakları bir yolculuğa çıkardı.

